

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

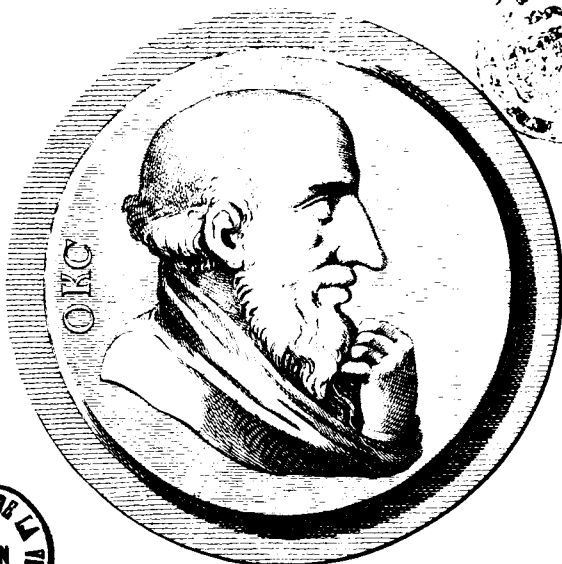
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIJCICCCXQ

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. **Ο**ΣΟΝ, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ
βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκα-
λον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προῶν,
καὶ τὰ χεῖλη διεσάλυνες, ἥρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν
χεῖρα ὧδε καὶ κείσε μετέφeres, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σε-
αυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δέ, ἢ τὶ τῶν ἀγκύλων συ-
τιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μὴδὲ
ὁδῶν βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπου-
δαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
μαθήματα.

ΕΡΜ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χεβίζην

HERMOTIMUS SIVE DE SECTIS.

Λyc. **Q**UANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex in-
cessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris.
Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas
cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas,
tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut
altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut
Sophisticam quæestionem cogitatione persequereris, ut ne
in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, &
ferium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim he-
Lucian. Vol. IV.

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθές ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῶου ἱατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἱατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέ-Φικτος, ἢ μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄβλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι Φιλοσοφήσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμῆ, θαυμάσια, ἡλικία εἰρηκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅποσον Φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα εἶωρακα, ἢ παρὰ

3 Τοῦ Κῶου ἱατροῦ. Ἰπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantissimo animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, cum id agatur, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conii-cere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρον αἰεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπούμενός μοι, φαίνη οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὃς νῦν ἀρχομαι παρακλύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἢ ὅ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὀρθίος, καὶ τρηχὺς, ἰδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὠδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γεγόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκίνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Quī possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὃ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖσι τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς οδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπὲρβίᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ ταῦ Ὀμήρου Ζεὺς, χρυσῇν τινα σειρᾶν καθιεύς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσα

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui desuper ex fummo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γούνην ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπίασμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐ-
τοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θάρρειν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὥς δήποτε ἀναβησομένῳ;
ἐς νέωτα ἔκαστον ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ
μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῆς, ὦ Λυκίε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτήσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολ-
λὴν γ' ἂν ὑμῶν ραθυμίαν καταγνοίῃ τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσ-
ούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ράδιον, εἰ καὶ

7 Εἰς γένεα) Μίλλων. V.

illo est, olim extractus in altum effem, & cum illis ver-
farer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viae spectare, supernamque illam felicita-
tem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno coniciit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis foecordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiam si nec recto

μη' εὐθείαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου
ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βούλει ὑψηλο-
τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑ-
μῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδέν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα
τοιούτον, οἷον σὺ εἰκάξεις, ὡς ὀλίγω χρόνῳ κατεργα-
σθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίαὶ Ἀλέξανδροι προσ-
βάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρ-
χονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχον-
ται ἐπὶ πᾶσιν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῃ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν.
ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γέγονται πολλοῖς τοῖς
ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί
τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρώτι ρεό-
μενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
καρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνούνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus
interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, &
magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus
vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi ce-
pit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res ta-
lis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore con-
fici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggre-
diantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediun-
tur quidem non pauci valde animose, & aliquantum pro-
cedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero cir-
ca mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque
aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelan-
tes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quo-
quot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt,
& ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντες τινὰς τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἦδη φρονεῖς, καὶ ἀνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμεν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλα σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνῳ παρα- 6 βαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε. τὰκριβές. εἰ- κάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως πού καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐκτικὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνα τοῦτο. Μ.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: conicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri sumus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τοῦτι μὲν ἴσως ἀληθές· ὑπὲρ δὲ τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικός ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἶδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σά γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδὸτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἀκροῦ γενομένου, τὸ χρεὼν ἐπιστὰν, κατασπάσσει λαβόμενον τοῦ ποδός, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιώναι, ὥς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφός γενομένος.

ΛΥΚ. Καὶ ἰκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac fatis tibi est pro tot laboribus unus ille dies.

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, 7
ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι;
οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ
πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ
τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τινὰ πλοῦτον,
καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἐταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα,
πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰ γαβὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξεν
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ
τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula
satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae
sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque
enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille qui-
dem omnino novit, fastigium iam affecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illo-
rum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid
divitias, & gloriam, & voluptates inextuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum
virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituro-
ros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum,
& quod firma persuasione novit, quomodo se habeant sin-

μένον, ἥ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονάς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀΦῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρός, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινός πυρός, ἀπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΤΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀπὸρῆα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τὸ δέ μοι εἶπε, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐβελίσσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλελοίπασιν, ἢ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκίνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἂν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἵγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰ ληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάντῳ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σο-
φούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in univ-
ersum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequerbar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τᾶλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε
 δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης,
 καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι,
 πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γὰρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς
 ἂ πρότερον εἶδον ποιῶντα. βούλει Φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ
 ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶπε, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰτ' ἅλ-
 λα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἥδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολ-
 λαῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν
 ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τούνομα.

ΛΥΚ. Ἐκείνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, αἶμαι, μὴ
 ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα
 ἑναγχος, περιβείς γε αὐτῷ φοιμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contem-
 tores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos
 neque dolere, hic omnino (foli enim duo fumus) institi,
 cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facien-
 tem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera,
 & ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nostri illum Heracleensem, qui diu cum
 ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum?
 contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non
 solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσΦῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
τὴν ῥίνα ὃ γέρων, οὕτως ἡγαυάκει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
Λυκίνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις, ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν.
ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ΕΡΜ. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοι-
αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἐστὶν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν
κῆθεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὧ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κακῆϊνα ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
commodum adessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
crede mihi, correptum morfu nasum homini abstulisset,
adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
rale fecit: solvunt quippe ufuras tempori.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
te nihil iam indigenti?

Herm. Putas enim, sua ipsum causa laborare de talibus.
Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

II EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκίне, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάβω τελέως ἀπολειφθεῖς.

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἀπὸ γελταί· ὥστε ἐγὼ ἀφήμι σοι ὅσον ἐτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴ γε χρὴ πιστεῦειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, cum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

λὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταβεΐσης, ὥς Φασι, τῆς συνου-
σίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ,
τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδε-
θειπνῆκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας,
ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παρα-
λαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι πα-
ραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου
καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ
Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγούμενου τισὶ τῶν
μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ERM. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκα- 12
λος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας;

LYK. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώ-
μαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ'
ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε.
τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχώμαλα) Ἰσα, ἰγγὺς τοῦ ἰμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam
fatis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus
invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam
pro sene, cibi sumferat. Igitur domum reversus & vomuit,
ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset
carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, & cu-
rate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato,
ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiavi eius
servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui &
ipsi, multi sane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne
meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse:
ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit se-
nex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessit-

ἀλλὰ τραῦμα παρμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ· ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείβεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥάδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὃ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἰκὲν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί αὖ διηγῇ μοι ἐταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήβης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖην ὑμῶν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperis agitur Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκίῃ, ὅψῃ ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων παῖδας εὖ ἰσθι οἴσῃ ἅπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανὸν, εἰ μετὰ ἑκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγονώς, ἡρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὅποσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμῶτιμ. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καί με, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτον γὰρ μοι τοῦτο εἶπε, δίδωτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἣν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο ταῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἣν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ σὺτα μάθης.

ΛΥΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμῶτιμ, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres; quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli esse sollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitne contradicere discipulis, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter discendum interrogato, & contradicito: sic etiam disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu
Lucian. Vol. IV.

14 ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι καὶ αὖ Διαγένοῦς ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΤΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὲ, ὦ Ἑρμότιμ, τὰ αἰτὰ αὐτὰ λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΤΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως· που ἐν ἧν αἰτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

15 ΛΤΚ. Ἰθὶ δὲ, ὦ Φιλότῃς, ἀποκρίναί μοι, τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὅποτε ἦεις Φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναστυγταμένων, παρὲς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audiavi, & alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte fane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem argumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἥκει, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαιροῦ τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσο-
 Φον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολ-
 λούς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι, ὅποῖος
 τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ·

ERM. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷόν, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστο-
 τέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων,
 τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι
 εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἰας, ἐξ ἀπάν-
 των δὲ προελόμενος, ἅπερ πρόηρησαι, ἀξιῶς κατὰ ταῦ-
 τα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊ- εἰπὼν· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης
 κὸς ὁ Σωκράτης, ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ σοφώτατος. V.
 Πύθιος Χαιρεφῶντα περὶτρέψατο

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem in-
 trare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, re-
 liquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus;
 quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mi-
 hi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem,
 vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui
 de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis
 tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim
 philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthe-
 nes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reli-
 qui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos ad-
 spernatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum
 haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἷμαι ἐκάστω εἶδῳτι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἡρόμην περὶ γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον Θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὧν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τούτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἐλοιτο, παρὲς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι Φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὀρμῶντας, ὥστε εἰκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΥΚ. Πόσω τινὲ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίβμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καβάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἡρίβμησα ἔγωγε· εἵκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς; ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ Φῆς καὶ πλήθει κρίναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με τὰληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τούτα, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἀπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλήδονοι εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφωνται, καὶ Φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι αὐτὴν ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platoniciis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed coniciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicasse, & verum apud me dicere subterfugias.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum &

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἀν' αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαι-
νοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός·
[οὔτοι δὲ ἦσαν εἰ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρᾳς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέ-
γεις τὰληθές, ἀλλ' οἷε Μαργίτη διαλέγεσθαι τι, ὡς
πιστεύσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγο-
νῶς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων
ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκεί-
νων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρείττωνων
ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίне, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις
μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς

10 Μαργίτη) Μαινομένη. V.

Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant,
arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas,
sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat,
Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum qua-
draginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idio-
tis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & prin-
cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed
ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρρεναποῦς, ἐν χρῶ̃ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἄβρον, οὐδ' αὖ πᾶν εἰς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτὸν εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον αἵπαντες εἶναι φασίν.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶκεῖνα εἶδες παιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῶ̃ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἐωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὃ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἶον, δανείζοντας, καὶ ἀπαντοῦντας πικρῶς, καὶ φιλοτιμίας πᾶν ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυναυσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρῃς ἂν εὐσταλὴς ἢ ἀναβολή, καὶ ὁ πάγων βαθύς, καὶ ἐν χρῶ̃ ἢ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα, καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρῆ̃ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὃς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυδρωπὸς

est honeste, cogitabundos semper; virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerisque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (quo fit, ut attonitus aliquis & plane cynicus fit.) sed in medio quodam statu, quem optimum omnes esse perhibent, constitutos.

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba proluxa, & capillus ad cutem detonsus? & quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicunque vero ista non habuerit, qui neque tetrici

ἦ, καὶ Φρατιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀποβλητέος; Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίζεις πρὸς μέ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνήμι.

ΕΡΜ. Διὰ τί ταῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γούν ἐκεῖνοι
 εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φει-
 δίου τυπὸς, ἢ Ἀλκαμένους. ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-
 ρεσθαι τοῖς τοιαύτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν
 ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; τὰ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνων προ-
 αἰρέσιν προσηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βάδισμα ὁρᾷν
 δυνάμενος;

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκίνε, εὐδὲ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα
 εἶναι τῶν αὐτῶ μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cus. fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac rei-
 ciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermoti-
 me, tentans, decipinè me sentiam;

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi nar-
 rasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compo-
 sitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incessum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυ-
φλοὶ, ἐπεὶ περ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο
ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερ-
κεῖς ὥσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 10
τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνθρώπων ἔρωτι
προσῆεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ
τῆς γνώμης;

ERM. Καὶ μάλα.

LYC. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκεί-
νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὀρθῶς Φιλοσοφούντα,
ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
ἀλλ' ἐστὶν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις
καὶ συναυσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργαις τοῖς ὁμοίοις
ὁψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινὰ

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci,
quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutis-
simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vo-
lo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam men-
tis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente ac
sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἡτιάσατο τοῦ Ἥφαιστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἀκούει·
 Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναίαν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ
 Ἥφαιστον εὐτεχνίας περὶ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦ-
 ρόν τινα ἀναπλάσαι τὴν Ἀθηναίαν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι·
 ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεί-
 περ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὥνπερ δικαστὴν προείλοντο,
 θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων,
 ἅτινα ἡτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώ-
 που δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε
 τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ
 κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεῖσῶν, γνώριμα γί-
 γνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ καὶ ἡ ψεύ-
 δεται, ἡ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων,
 οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σύ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγ-
 κέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὅρας τὰ ἐνδον, ὡς εἶκε, διὰ
 τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἶδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : fin minus, at nunc audi. Fert
 nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum,
 & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptu-
 no quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam do-
 mum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Mōmum
 venissent, quem arbitrum sibi nempe sumferant, perspecto
 ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit,
 dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc defi-
 deravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod
 non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis no-
 ta fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque
 utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de homi-
 nibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu
 vero supra Lynceā illum nobis acute vides, & quae intus
 sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi
 omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unus-

μόνον ἀ βούλεται, καὶ ἀ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ERM. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἰλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἵρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦ-
το πρὸς γούν ἐμέ.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-
λὰ περιόψει με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ERM. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον
ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφῇ-
σαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀ-
σφαλεστάτην αἴρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλεις.

ERM. Ἀλλὰ βούλομαι; ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τε
γνώριμον ἔρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi,
neque optionis illius meae me poenitet: satis autem hoc,
mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges
me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod
placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occul-
tus es, & nobis invides, ne aequē ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me inveni-
re accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi
vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu ali-
quid dignum dixeris.

- ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντά-
 πασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδῶς ἄμεινον.
 22 Ἐστὼ δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοῖόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς Φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀΦιγμένος) σαΦοὺς ἔς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγων θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδης, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμῶμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ συμπολιτεύονται, μάλα εἰ-
 κότως. ἂ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύου-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἔστιν ἐκείνοις. οὐ
 γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὀρώσιν, ὡς
 διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-
 16 Διαφίρεσθαι) Διαμάχισθαι. V.

Lyc. Confidera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita fa-
 cere, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogent, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contentiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum; neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

εληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξύμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιοῦσι, ἔν ἐννομία, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερία, καὶ
τοῖς ἄλλας ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνες, οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιβυ- 23
μεῖν πολέτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
ματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραφῆσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μετέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πόλιν ποιῆ-
σθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν καί κείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in tabulis publicis, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec antiqua patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem oportet, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam ingrediendum; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύ-
κοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε. οὐ γὰρ θεὸς μὴ σέ τις ἀποκλεί-
24 ση, καὶ γυμνὸν ἐκείσε ἦκοντα. Ἦδῃ γὰρ ποτε καὶ ἄλ-
λοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ
πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπεσθαι οἱ πρὸς
τὴν πόλιν· ἠγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
ψειν, καὶ Φυλῆτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώ-
σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντε-
καιδέκα σχεδὸν ἑτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἦδ᾽ ἀμφὶ τὰ
προάσθεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν· ἔλεγε δ' οὖν
περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ,
καὶ ἦδῃ καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι
εἶεν, αὐθιγενῆς δὲ οὐδεῖς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

2. Ἐσσύμενον) Ὁρμήστον. V. σε καὶ ἐσσύμετον κατερύκα. M.
Ὁμηρος (II. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ 7 Καὶ φρατρ.) Συντάγματος. V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento, si forte illo comprehenso impediatur, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Iam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae ius imperitum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum incititia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ τὰυτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρές, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ισότιμον ἅπασιν. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁραῖς, ὦ Λυκίε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μὲν 25
κρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς
οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatæ civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασιν, πάσαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός) πάνυ πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἶε σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἢ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἰσπέρια, ἢ δὲ ἐπὶ τὴν ἑω Φέρειν εἰκεν,

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus confarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας.
καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιάς, εὐύδρος
καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ,
πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κά-
ματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν
πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὔσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιοπistos
ὀρέγεται τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίε-
ναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἶδεναι, τοὺς
δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μὴτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μὴτε
ἄλλοις ἠγῆσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ
ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖ-
ται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ
παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοῖνον τὸ
πλήθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem : & hæc quidem per
prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil du-
rum habens, nihil incedentibus asperum ; altera vero saxo-
fa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denun-
tians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igi-
tur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque
enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis,
in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porri-
git, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque il-
lorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui
nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes pos-
sint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de
sua via promittit, & aliis detrahit ; & ille, qui iuxta hunc
est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἦν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐτῷ γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μετεληλυθόσι.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῃ ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνῃ, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλονεικοῦντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contententes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὗ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνῃ ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ Φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφίεται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδε τινα πόλιν, δῶσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἔχρην, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὔν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἰ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν . . .) Τὸ παροιμιώδες ῥητῆσιν ἐκεῖνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἰσθ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aequè ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe vidiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα παραπαίσι, ὥς οἶσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βουλὰς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατόν μιν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una fit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, *Quocunque nos pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥήπος, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλευσαι θέλοντας, ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκείνο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὃ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἀμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέφει ἐτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥαῖδιον, ἣν ὅπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 (Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥήπος πλείοι. V.

to oportere periculofam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum* Ioniumve mare aufos *traicere*: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum fit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi sagittario contigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcumque sit*] feriat, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*;

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐβέλουσι· καὶ νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.

- 29 EPM. Οὕτω γέ ἄμεινον, ὦ Λυκίνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὐροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Σταϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσης γέ ἀδικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἔψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἵχνη προΐων· ἄλλως δέ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅρας τοῦτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἰρήκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari nauseantem plerumque, meruentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, consensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; & per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρῃς ἂν εὕρωμεν τάληθ' ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καβάπερ νῦν 30 ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ μόνῃ γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσῃε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶέν με, καὶ, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνη ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθές καὶ πρώην γενομένων, μήτε λόγου μεταδούς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis res

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέσθην
 Φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατανόησαντι. οἱ δὲ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἐαυ-
 τοῦ, ἃ οἶεται ἔμφορειν, ἀλλ' ἐμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶ-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκοιεν
 τάλῃθ' τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς εἶναι αὐτούς. Ἡ τάχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ

spondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico ho-
 mini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lyci-
 cine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus;
 neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, ne-
 que contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac
 fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam,
 & forte ne hanc quidem accurate fati perspexerit. Legum
 latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec
 alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non
 pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, compa-
 ratis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inve-
 niant: & si tamen ita non fecerint *iudices*, provocandi ad
 aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos il-
 los veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me
 interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios
 nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶς τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἅρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὧ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμῶς, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, Φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευεῖς;

ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοῖται· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῶν, ὦ Λυκῖνε,

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales sint, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum ager: Hac igitur ratione ac proportionè servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστὶ, καὶ ἂ ἐκείνη Φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δοξείῃσαι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ERM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα Φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ κεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

- 33 ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis regnum, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronunriet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia illa sua pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum dogmata, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἡμῆς, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκείνοι Φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα, ἢ πῦξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθύς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τῆνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅπταν καταγωνίσῃται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam verotum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, ifque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἄσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, ἢ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξαντες, οὐ
 πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀΦιέντες· καὶ ἢν τύχω-
 σί ποτε, καὶ διαπεύρωσι τὰ κάρΦη, ἀνέκραγον εὐθύς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀΦ' ἵππων, ὥς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ,
 καὶ τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἐστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὥς ἐνι μάλιστα, θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι

cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui
 sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colliga-
 tas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando feriant, traii-
 ciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno faci-
 nore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe
 non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed pri-
 mo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non
 stare & expectare sagittam, dum incidat; sed fugere quan-
 tum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deliciunt sa-
 gittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad sco-
 pum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum, quod
 ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergo propofi-
 tum traiiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ Φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνας, ἃ Φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά- 34
των δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίξεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quicque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παρατεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰσθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἐτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνω Πλάτωνι ὠμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελών Φημι, ἄχρισ ἂν ἀδελον ἢ τίς ἀληθὴς ἐστι προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 EPM. Ὡ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός)
Τοῦτο καὶ περὶ Διῶνος ἰστοροῦσιν
τοῦ Πρυσσαίως· ὃν καὶ διὰ τοῦτο
κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασαν. V.

13 Ὡ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας)
Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῖ· αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτιάται, καθ' ἃ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν αὐτὴ συνάγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο προμηθευμένη. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quouam miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμῖν ἑάσωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δέ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ Φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ Φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δέ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δέ λέγε ἥδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἔρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Σταϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰ ληθῆς ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτως δέ σκόπει, ἢν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο θυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἄρα δεήσει περιῖοντα σὲ πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἐπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτωσαν ἐκποδῶν) Procul facessant. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego aio esse. Aethiopus autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum sententias non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰληθῆ, πείβεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότες ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάξεις, πάμπλου αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ὦ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκά αριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ζυμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῶ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime! ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non-equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diffiderent de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὡ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλον ὄντα; ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ τινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικῶς, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά; ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὅπότεν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι; οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφη, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν διδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sint; Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet yndicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὥς Σταϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

EPM. Εἴσῃ αὐτίκα οἶόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δῆπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἀνὰ παρὰ τῷ προτέρῳ εὐρῆς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὐροῖμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνῆς οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἐγεί γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὐροῖμεν ἤδη παρὰ τοῖς Σταϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὁ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνας γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνομεν;

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὐροῖτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ ὅλως γνῶριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὧ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φάρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

Lyc. Quî non, siquidem perdita sit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim *alter*.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi.

λοιί τινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὃ, τι ποτέ ἐστιν, εἴτε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδύσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρης Φιάλην χρυσοῦν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' αὐτὶ γε χρυσοῦν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γινώριμον γένοιτο, ὡς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσοῦν, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις Φιάλην χρυσοῦν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periiit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ ἢ οὐκ οἶε πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;
 EPM. Ἐγώ γε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
 παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα,
 εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρόποι ἂν Θεῖον κτῆμα οἶε-
 σθαι. Καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39
 τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τὴν
 πάντως, ὁ μὲν, σκύφοι, ὁ δὲ, Φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον
 καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου·
 εἰ δὲ ὁ ἔχει, τοῦτο ἱερὸν ἐστίν, οὐδέπω δῆλον. Πᾶσα τοί-
 νυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε,
 καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις
 ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηγημένος ἐστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.
 τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον
 εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei:
 aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque
 apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia,
 & sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam pos-
 sessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubi-
 tationem affert, illud est, quod eorum, qui exiuntur, unus-
 quisque habet aliquid; scyphum unus; alius phialam, alius
 coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius
 ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sa-
 crum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubi-
 tare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent
 omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei cigne-
 lia furripuisset: licet enim privata quoque habere. Causa
 autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem
 non habet desiderata phiala. Ponamus enim interim, deside-

λωλέναι, ὥς εἰ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναβέντος, ἦττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἐωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὁρθῶς οἶει, πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοβέτας αὐτοῦς ἐκαβέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου Θεάν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γάρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὃν τινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἶποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut dominantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, definireremus exuere alios, & molestiam illis facessere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praefides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodica-rum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novī enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιόν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθε- 40
τοῦντος, φύλλα δάφνης.

ΛΥΚ. Μὴ μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἀ δὲ εἶδες
ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυρμαῖοι
τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ
ἀθληταὶ ὥσι, δύο αἰεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
Διὶ, καθεῖς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλῆ-
ρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστῶς μαστι-
γοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
των δὲ ἥδη ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἡ τῶν Ἑλ-
λανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
folia.

Λyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea proposita est, Dei sacra: in hanc
parvae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscr-
bitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo
deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes
eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, sor-
tium unam extrahit, & post illum alius; adstantque unicui-
que flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre,
quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodi-
carum, hoc enim non iam recordor, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπαχότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἣν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτῶ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἣν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφέν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

- 41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἑννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γὰρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

fortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hellenodictam facere) inspicere literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθους ἀν' ὅστις ὁ ἔφεδρός
ἐστίν, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθης, καὶ συζεύξης αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο
τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἀν' εὐροις,
οὐ μὲν εἶση γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ
(κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον·
ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ (α) ἐντύχης, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α)
ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχῶν
δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ
ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις
ἀν' ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ
ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχης, τί 42
ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὐ μένουν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰ-

quis subfessor ille sit, quam veneris ad omnes, eosque com-
paraveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias litteram illam sub-
fessoris indicem; aut litteram forte invenias, sed utrum illa
sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I
esse, quae subfessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quae-
ris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam com-
parasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inven-
tae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi re-
linquatur, solitariam litteram habens, cui nulla ex adverso
respondet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas,
quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturum sim, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἔρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντας ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν· ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, ραδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γούν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὖρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητάς οκτὰ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακῶς, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντεῖπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica, scire volo, quid factururus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subseffor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis fit? atque adeo, nisi omnium sortes videris, non discas subsefforem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsefforem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
 γραμμάτων, εἰρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
 τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
 τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπια-
 σιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
 γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
 καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
 πλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτῶ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
 μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
 ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρώτον εὐρῶν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
 ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν
 εὕρης οὐδὲν αὐτῷ συμφονοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
 τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἴδου δὴ καὶ ἐτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid facies, si primum Ζ invenias? quanam re intelliges subsefforem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδε γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν εἴσομεν, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράφωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἦν μὴ περιβεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἦν ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἀρίστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, si neque literas scribamus in fortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus fortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone fortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subfessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subfessorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιεζόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάληδες ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, Φιλοσοφίας πέρι, ἢν τινα Φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μᾶς ἀπεύρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκεῖνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τούτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἐώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἀπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὖρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγήσόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖα δήποτε

num illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa insipientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *seclae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 EPM. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τὰ τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθῶν, ὥς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὔροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

EPM. Οὐ ρᾶδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὔρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράττομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τὸδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

Herm. Verā sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

πρᾶιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἤ, ὃ μικρῶ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ράδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὐθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς Φῆς κατασχεθισομένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μμησόμεθα· καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξίεναι.

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἣ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ ἐταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὗτινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic viderur ex his quidem, quae disputata sunt: modo illud paulo ante a te dictum non adverteretur, quod non facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi invenisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ ἡΐφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἀν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' οὗτουσιν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἦν οὕτω τύχη, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ. Θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ ἡΐφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placeat tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαι σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικουρείοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν Φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil ius deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

Lucian. Vol. IV.

E

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας
 θεῖμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὡς πεντή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐδὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἥδη ὠμολογη-
 μένα, ὡς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἀπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τάληθες ἀναζητοῦν-
 τά, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἢ-

summaverint forte, si decem scolas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, nem-
 pe eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, ἀπάντων πειρα-
θέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφῆσειν, καὶ φιλοσοφῆσαν-
τες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκοτίῳ,
Φασὶν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες,
καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ
ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τάληθές.
εἰ δὲ καὶ εὐροιμεν ἄλλως κατὰ τινὰ ἀγαθὴν τύχην περι-
πεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό
ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τάληθέστατον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίне, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν αὐτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τάληθές,) οὐ μετρίως
ἀνιάς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον.
ἴσως δὲ καὶ εἴοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον
ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, &
electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse.
Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
faltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid
primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur,
qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere,
bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus
tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quae-
rimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unum-
quodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, quid fiat, Lycine, ut rationalia quidem di-
cere mihi videaris: sed, dicitur enim verum, non medio-
cri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias us-
que perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelici-
bus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te in-
cidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὔρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιαι ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥ τις ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιωῖναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὔρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσοφούντας ἀποσκώπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥ τις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὥς σὺ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-

16 Παρευδοκιμεῖται) Νικᾷται, ἥτοι εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται. V.

piam coniecercis, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaeum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, &, nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe-

δους παραπολύ. εὐπροσώπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τὰ ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ραδίον ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὧν τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσσα πρὸς σέ ἐκ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὧν ἀν σαυτῷ, διότι σε οὐκ οἷον ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

ERM. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, Φῆς, ὡς οὐ φιλοσο- 52
φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι;

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὰρ

ciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses, quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἥδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἐλεῖσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἴτ' αὖ πῶς μακρὰ ἡ πείρα ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρησομαι) ὅτ' ἂν πρώτῳ ἐντύχης, τούτῳ εἴψῃ, καὶ συμ-φιλοσοφήσεις; καὶ κείνους Ἑρμαιον ποιήσεται σε;

- 53 EPM. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτὸν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι Φῆς, ἣν μὲν Φοίνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας Φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπει-

9 Ἑρμαιον) Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. V.

11 Ἡ μὲν Φοίνικος ἔτη βιώῃ) Φοίνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

Iosophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους πάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἰς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσει. ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγης, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται με πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἡ μῆδεν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ πάντων ἀποφαίνωνται.

ERM. Μόνος δὲ σὺ τάληθες κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

LYC. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφη, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθες ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ERM. Ἄλλ', ὦ Λυκίне, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἔλθεῖν 54 χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὸ μὲν ἂν ἄλλως

7 Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἰσικας, ὃ Λυκίне, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ κἀκὴν ἀκαταληξίαν πρὸς βεβούσα ἀνέπικριτοι ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δόμονοι τοῦ ἐπικρινοῦντος. ἄνθρωποι δὲ τοῦτό φασιν ἀμύχανοι γινώσκειν. καθότι

οὐδεὶς ἄνθρωπος ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καὶ γὰρ φῆσα. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὃ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μὲν δὲν λογισθεῖς παρὰ γὰρ τοῖς τοῦν ἔχουσιν. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλάσγη πτεροῖς. M.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi,

ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον,
 ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο,
 κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρωπός ἐστι τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν
 τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβές
 τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι
 κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6^a Ὀνυχά μόνον λέοντος.) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχων ὁ λέων. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribüere, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effectus. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contexto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiam si totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταύτ' εἴρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰ-
 δῶς, εἰδὲν αὖ καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτε ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν ὅτι λεόντος ἐστίν, εἰ
 μὴ ἐωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα
 ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἐωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

6 Ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν)
 Τὸν ἐγχεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι
 σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ κατασπρέ-
 φων χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν
 ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπιστος
 καὶ ἀληθής, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου
 δεσμένη. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ
 δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συν-
 κτηκὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ
 δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια,
 καὶ κείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κα-
 λύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον
 ἰδιώτην, μὴ δέ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν
 ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπί-
 στασθαι ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ
 μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε
 οὐ πάντῃ γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος
 τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθό-
 λου τις εἶδη οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τοῦναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ
 ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ
 μέρος ἀθροίσις πρὸς γνῶσιν τοῦ καθό-
 λου λεγομένη καθ' ἑαυτὴν ὑφίστα-
 μένη. ταύτη καὶ ὁ σοφὸς ὕμνῳ Ἀρι-
 στοτέλους τρετίσματα που τῶν ἑαυ-
 τοῦ λόγων φησὶ τὰ καθήλου. ὥστε
 καὶ ὁ τοῦ λεόντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος
 γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῷ Φειδίᾳ, εἰ
 καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδεν, τὸ γοῦν μέγι-
 θος παραστήσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πε-
 ποῖνκει ἐμποδόν, εἰ δὲ καὶ ἀναλο-
 γίαν ἀναιρήσει, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς
 ἄλλοις αὐτὸν συναθήσει, καὶ τῶν
 ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῶν;
 καὶ φθόνος οὐδεὶς σοι τῆς σοφῆς ταύ-
 της ἐμπληξίας· δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς
 λυκίους ἀποκειμῆσθαι ὡς λυκῖνος τῷ
 ὄντι καὶ ἂν καὶ καλεόμενος. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti,
 dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero
 contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse
 etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum
 nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns
 an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque
 novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego
 pro te necessaria respondeam, te non posse, videlicet. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποΦαινόιο ὥς
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα Φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτως μὲν ἀκούσαντας, ἀποΦήναςθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδὲν εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τὰληθῆ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόνον ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέχται. ἢ τέ

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim torum nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας
καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς
πεύσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ
σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι,
δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρείττωνων, εἰ
μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέσθαι αὐτὸς
ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπίτομος γὰρ
αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβο-
λὰς, εἰ μεταστελλόμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
φαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλ-
λάξει γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ
τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57
ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑπαθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα
καταθύης ταυτὶ, καὶ θυσιάῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν
μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβα-
λὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοῦ-

tam pars fit diei, quam dies multos postulet. Aut quid il-
lis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos mille-
nosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe,
vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen-
tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam
ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua cu-
riose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia.
Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens per-
plexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum au-
dis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis
enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victi-
mae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quid-
dam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non mactes
ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacer-
dotem aliquem magna mercede conducendum: sed conie-
ctis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνῳ, ὅστις ἂν ᾖ, Φιλοσόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ᾧ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ΕΡΜ. Ἄρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπῆλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrum matrumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecunque tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde secundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fuerit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipse unquam vinum emisisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, univsum vinum quale sit.

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπει-
δὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκ-
πιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὥς διὰ παντὸς ἐπεξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ῶνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκ-
πιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεῖς ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὤνησάς γε οἰόμενος γὰρ
ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones diceres, quando-
quidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergās, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvissti me! dum enim effugisse te putas,
in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΥΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνῶριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος Φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ Φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ αἱ κάπηλοι, κεραϊσάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πίδαϊ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαστο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὀποῖος ἅπας ὁ πίδαξ ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγε τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφῶντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se fati prodat, & notam omnibus, vinum, fumis, eique assimilas diffimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεά περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

60

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἶδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις; ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὐποτ' ἂν εὔροις τὸ νεκτάρεον ἐκείνο πόμα, οὐ πάλαι διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶε τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὥς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν πῆχ' τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθύς γίγνεσθαι, καὶ χράν τοῖς προσιοῦσιν.
2 Ἀπέχρη) *Ηρκαι. V.

te apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Quì enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti dè primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ
 61 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχῃσθαι ἔτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
 μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοί, εἴτα ἐρέ-
 βινθοί, καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοί καθαροί, καὶ οἱ Φακοὶ εὐτακέεις, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ Φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, ὧν φήσει
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποῖά ἐστιν οὐ γὰρ
 ἓν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia, *quod dicam*. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed feminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de semi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam affimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξίων ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὦφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξίων ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίατο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθانا γευόμενος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάβοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίνης, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκείνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἐλλὰ διεύρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἦν ἀφέλης τί, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐβέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ με νομίσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπα ὅτι Φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοι-

10 Ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλον μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δ' ἐπιρρεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V. 16 Ὅτι φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνει ἀν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἀκρῶ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρεῖ, καὶ ὅπως, καὶ ἔν οἷς, οὐκ ἀν ἀπόθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

63 EPM. Ἐστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἐκὰς τὸν ἔτη χρεῖ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἀν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΤΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

EPM. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue abrasum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum; siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενόν, οὐδέν ὑπ' ἐμοῦ δεινόν παθόν, ὑπὸ Φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν ταῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἔἴς σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἢ μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτόν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῶ βιαίότερα Φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεῖς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum fanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perface.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄρρητον καταλείπεται αὐτῷ.

64 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί Φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ᾧ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων διακασουσάν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν Φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatus, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, καὶ τότε ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλομένῳ φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἑαστεν ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὐρεθῆναι Φῆς τὰληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὁκνῶ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65 τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρηκέναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ οὐδὲν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμω, ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uni piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehensisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ εἶσθαι νεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὐρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κυάμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Quī fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu fumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ σπεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν Φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει ἢ τί Φῆς;

ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα Φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἐν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα καὶ εἰκόκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet.

τὸ τέλος. ἔδει δ' οἶμαι, πρότερον Φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τᾶληθες, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν Φιλοσοφούντων· εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὃ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὡστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔξομεν τᾶληθες εὐρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ γαθε, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ἂν ἀόηλον ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὔτοι λέγουσιν.

67 ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ Φιλοσοφεῖν. τοῦτο συμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέμικτον ἀν-

7 Τᾶληθες εὐρεῖν) ἵνα καὶ εὐρη- σεις; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ τίς ἂν εὐρήσει, βδελυράτατε, ἀν- οὐδ' ὅλως ἔχουσας τὸ κακρμένον καὶ θραπὸς ἂν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύ- ἀδιάπαιστον. Μ.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

θρώπων γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφῆσιν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην ἢ δ' αἵρεσις, οὗτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβοῦς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπόσος ἐκάστη ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεάς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τάληβες τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δέ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὔρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τάληβες, εἴτε καὶ μῆ.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμόσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκὼν σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *seclae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἅλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὐ σοὶ δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε λάβῃ ὁ χεῖρων προκριθεὶς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκα, δεδιώς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerisque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδῆλοις
 τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τούτῳ ἐστίν, οἶμαι. καὶ μόνῃ
 σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθείαν τε
 καὶ εὖρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἠτίσουν, ἢ τὸ κρίνειν δύ-
 νασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ
 ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν
 ἅ, τε δοκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα
 καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισά-
 μενος, ἦεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ,
 εὖ ἴσθι ὡς οὐδέν κωλύσει σε τῆς ρήνους ἔλκεσθαι ὑφ'
 ἐκάστων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ
 πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι εἰκῶς ἔση,
 ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγό-
 μενος· ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὅχθῃ παραπο-
 ταμῖα πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνεόν καμπτομένῳ,
 καὶ μικρά τις αὖρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπαπειστικὸς τῷ
 ἐπὶ τῆς τραπίζης ἐκχεομένη, ὃ διὰ δακτύλῳ ὀχνηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ
 τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρίγκλι- ἵππεσθαι, ὅτι τῆς φύσεως ὑπάρχον καὶ
 τον τῆς τραπίζης ἐπὶ χώρας μένον, ἀτριμῆν μὴ πεφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & am-
 biguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis &
 firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecun-
 que nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa,
 si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba
 & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quan-
 do facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae di-
 cuntur, examen accedas, bene habet: sin vero minus, nihil,
 mihi crede, obstat, quo minus naribus traharis ab uno-
 quoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora.
 Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quam-
 cunque te in partem summo quis digito trahat, sequare;
 aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad
 quemvis spiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γε τίνα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφοισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰληθές ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόδῃτον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ERM. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρὰς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium vero deprehenderetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parata, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, &, quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiarium hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γὰρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσιν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὐρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου εὐπορήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονας, οἶμαι, θεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἀρίστα κρίνειν δυνάμενον; ὅρας ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, &, quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiam si inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅποσας οἶόν τε εὐρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλείσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξιν εἶναι θεοῦ, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύδαμεν.

71 EPM. Οἶά με εἰργάσω; ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς εἴκειν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΥΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἑλαττον ἀνιάσῃ, ἢ ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periire mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, molestè feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σχιᾶς μά-
χονται οἱ Φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο ρί' ἐκείνων
ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἰ-
τις δακρυοῖ, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀν-
ελθεῖν ἐς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύβιος ὑποδύς ἐς τὴν θά-
λατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
ἀρβεῖς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ἢ ὅναρ
πότε ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαν-
μαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
θορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ραδίως ἀποσειόμενος ὑφ'
ἡδονῆς ὧν ἐώρας. πᾶσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κενὴν μακαρίαν) Κενὴ μα-
καρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγ-
γνομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
ὀνειράττουσιν ἐμποιούσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut
quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
& ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
ploret & cum fortuna queratur, quod ascendere in coe-
lum nequeat, aut quod non profundo mari mergens a Sici-
lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex
Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut visio forte
tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explo-
rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
quē humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque,
fodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
ex somno ut exfilires effecit. Deinde illi irasceris vix ape-
riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
ptate visorum excutiens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥαδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδέν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνήμεον, ἡ ὅ, τι ἢ φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοικιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκείνα τὰγαθὰ,
 72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάβης αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φῆν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διεξ-
 εἰσι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον
 ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑπο-
 βάλλομεν, κενὸν δὲ ὅτι μηδὲν ἰσθὺς
 ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐημερίαν ἀφίπτα-
 ται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου
 Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀ-
 θήνας ἀνόμεζει, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν
 ὕπνῳ εὐετηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam exspectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπὲρ Φυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου, ὀνείρω ἡδέϊ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρω γε συνόντα διαναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπεμψεί ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὃ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκένταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιητὰ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπὲρ Φυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari; sed surgere iubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecunque alia somnia & poetae & pictores pro sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &
Lucian. Vol. IV. G

γῆς ἡ ἀνθρώπου αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ Φασὶ τὴν Μη-
δειαν, ἐξ οὐεΐρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μά-
λιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
δὲ, ὅπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε
μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς
γυναικὸς, ἐπεὶπερ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωράτε μόνον, καὶ
διὰ τοῦτο εἵλκεν ὑμᾶς τῆς ρινὸς, ἐπεὶπερ ἅπαξ τὴν πρῶ-
την λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἐτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν
εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαβε, καθ'
ἦν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθῶν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
κότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
γούμενον, θεὸν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθύς
74 σκεψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον

9 Λαβὴν) Ἀφερμὴν, μίμψιν, ἐπαφὴν. V.

fitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
pisti, ut Medeam aiunt ex infomnio amore Iasonis corre-
ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia ef-
fent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
velut anfam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam
dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
vestrūm ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
exploravit, & .m forte imprudens, quam non oportebat,
institisset? sed praeceuntium sequebatur vestigia, uti oves
suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάθοις, ἥν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραβερῶσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολουθῶν ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἐξ, καὶ ὦτα ἐξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡφίει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν θέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκάστη, πέλετην, ἡ γέρρον, ἡ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατεφέρειν, ἡ δὲ, λόγχην ἡφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρητο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἶπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπὶ ῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στήσεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumfisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? Conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi, & an concedendum sit, rem ira habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ράδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλουθα,
καὶ ὁμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς
πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξε-
τάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει,
προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦν-
τες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶ, καὶ ψεῦδος ὄν.
οῖον, εἴ τις λέγοι τὰ δῖς πέντε, ἐπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πι-
στεύσεις αὐτῶ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δη-
λαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως
ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ Θαυμαστοῇ
γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κεῖνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά
τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ
ἀξιόωσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεία τινα ἀμε-
ρῇ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σα-
βροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ
ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum conse-
quentia sint & concessis principiis similia: quod quidem
vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explo-
rato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque
ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non adver-
tentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem
sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque
fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet
scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim,
& quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geome-
tria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa prin-
cipia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi
aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt,
puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni caren-
tes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis si-
milia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὀρμώμενη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γείσθε εἶναι, ψευδῇ οὖσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθυή-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰληθές, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ ἀίσθωνται
 ἐξαπατημένοι, ὁψέποτε γέροντες ἢ δὴ γενόμενοι, ὀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίσταν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης,
 καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἀν δύνωνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἀν μὴ μόνον ἐξαπατημένοι
 ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐ καὶ κείνο ἐρώ-
 σω, ὅτι ἦν τὰληθές ἐπὶ τῶσιν, οὐκ ἔτι σεμενοὶ, ὥσπερ νῦν

4. Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν. .) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχωσι παραμυθίαν, in Dial. Achil-

lis & Antilochi dixit, φέροι δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κοῖταινία τοῦ πράγ-
 ματος. G.

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet sero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, &, quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἅφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιοῦτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν Φρονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ τοῦ προ-
 76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἂ ἐφην, εἴσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγινόμενοι λ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἱ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησι-κακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐπέσκησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem confecturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios; qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, & si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἤντιναοῦν, ἰδῶμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἔξαι τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἰ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἶώ μῆτε λυπεῖσθαι, μὴτ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μὴτ' ὀργίζεσθαι, Φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γινώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα πλείω ἔχη. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκῶν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia maior sit, divitiarum contemptor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non est, nondum, *inquam*, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γούν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγεννημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὀφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὃ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστώς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττειν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἶον ἐστέρηται. εἴτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δῶσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν· καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω γεγευκότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς Φῆς, ἀλλὰ εἴκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ ὀγδοηκοντούτης γενόμενος· ἢ τίς ἐγγυητὴς ἐστὶ σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἥς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε

8 Διαλλάττειν) Διαφέρειν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequae extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum victurum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὑψύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78 ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τὰ γὰρ, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μή τι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμνάξεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάβῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλ- 79 λὰ μὲν, οὐδ' ἐκεῖνό πω κατανενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δῆπου ἐστίν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ προθυμίᾳ ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud consecuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittent-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων Φημί,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτοῦ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφυστα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν Φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ᾧ Ἑρμότιμει, πάντες ἔωθεν ἐς ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις Φαίη, τὴν σκίαν ὑμᾶς θηρεῦειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄψεως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) Ἡ γοῦν τὸ δέμμα. V.

tes ista quaerere & facere, in oculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?

Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ; μάλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι, πρᾶττειν ἀναγκαῖον τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδώς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, Φασί, τοὺς ἄμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαι 80 σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰσκέσαι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ Φιλόνεκος ὢν, καὶ Φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ERM. Τισί γε.

LYC. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγῆσμαι ἃ πρῶην ἤκουσα ὑπὲρ Φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-γνηρακότος, ὃ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ) Ἀμελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γούν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφιος, ἀπὸ τοῦ ὀλκω λέγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ ἵχνης, ἢ γούν ἢ κοινῶς συρμῇ. ὥσπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἵχνης. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλίσιν. Ἰσοκράτης φησὶν. ἵνα προὔργου τι γίνηται, ἀντὶ τοῦ πλίσιν. V.

4 Τοὺς ἄμους πτίττων) Πτίττων ἀντὶ τοῦ πτίσσειν, ὃ περὶ τῆς ἄχνης λέγεται ὅθεν πτίσσειν τὸ ἔνδυμα τῆς ἄχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae sordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: *ταῦς enim est per Iovem*, licet vulgo talis non videatur.

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Vixne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audiivi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cuius domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθον, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθεσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυστο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέ-
 γων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετί-
 καμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ἃν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὃς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὔσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε
 βιαιῶν, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-
 . 8. Διάφορον.) Ἀνάλογα. G. 14. Πλημμέλημα.) Ἀμάρτημα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam deceffit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταβῆ-
ναι τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργήν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυν-
τίαν, καὶ ἐς τὸλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινὶ ἄμεινον
εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι,
ἀ καθ' ἐκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν θεομένους, ἐπὶ
τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον,
καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὕσης,
μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίστε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀνα-
φύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος
τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις,
καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ
ὀνόματα διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μέτρον οἰνηρόν. γαυλὸς 7 Ὡς Κροκόδειλος) *Ολιθρε,
ὑπὸ Σολέων. καρέμιον ὑπὸ Ἰώνων. V. πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas con-
ferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, im-
pudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondis-
set pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies sit, non esse
noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quos-
dam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id
genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλάσοφος, ὅρα οἶαν ἀπόκρισιν ἀπε-
 κρίνατο, ὃ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικὴν. ἔφη γάρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶει μακρῶ χεῖρῳ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἢ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδῶς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετριάτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ Φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ
 τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὢν βελτίῳ ἀπέ-
 Φηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημίῳ) Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemptissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Afferit enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sim, si non eorum, in quib-
 us meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

αὐτὸ μὴ δέδορακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τί-
 θαι τοιαύτῃ λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
 ἐς διδασκαλίαν. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 θύονται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐβέλῃς τῶν εἰδόντων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ
 μοι ἐς αὖριον παραλαβὼν, ὅψῃ τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἐγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε,
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσα-
 τε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας 83
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν Φαυ-
 λοτέρων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 Φιλοσοφεῖν ἠξιῶμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumpto, cras ad
 me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea
 ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis. Talia
 fenex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophe-
 mur, ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosopha-
 ri ab initio postulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores

εἶμην περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;
 EPM. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω;
 ἐς τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὢν, καὶ ὀδυρό-
 μαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς
 οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ
 μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μὲν ἐστὶν ὢν ἥρων, ὅποσα δὲ
 πέπονθα διὰ ταῦτα.

- 84 ΛΥΚ. Καὶ τί δέῃ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύ-
 θου ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο.
 ἔφη γὰρ ἀνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν
 κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθε-
 σθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστᾶσαι
 εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἐνε-
 κα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα
 ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπεὶ περ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοι-
 πὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν

12 Κερδῶ) Ἀλώπεικα. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimet? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis insumferim, mercedes insuper non parvas laborum meorum perfolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sum.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἥπερ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ERM. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὥς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πῶγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθύν, οὔτε διαίταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα,

6 Ἐπανηρημένον) Περηρημένον, Σέλλουτα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte facis, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimiciis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque vitum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte

Lucian. Vol. IV.

H

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι,
ὡς εἶδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων
μέτεστιν· ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα
ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν
ᾠκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ
ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ
δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παρα-
Φερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος,
ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι,
ἀνέσπασας, ἐπιστάς τὰ τῶν τραγωδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ
μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ
ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων
ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς)
Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλό-
γων. οἱ γὰρ τῶν τραγωδιῶν ποιηταὶ
ὅταν εἰσάγωσι εἰς τὴν σκηνὴν ἢ
τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεα-
τὰς πρὸς τὰ εἰρημῖνα καὶ ἐλεῖν τοὺς
ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πε-
ποιθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιθί-
τας καὶ παρανομήσαντας, εἰώθασι

θεοὺς εἰσάγειν· οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς
σκηνῆς ὀρμαίνουσιν· ἀλλὰ ἐξ ὕψους
ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἢ ἔβλεπον μὲν
πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνῃ δὲ
τὴν ἡμίραν ὁ φοβούμενος εὐεῖχεν τὸ
τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ
στολὴν τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ
θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mi-
hi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat,
quaecunque ex illis audiui! Et noris, me non cunctanter hel-
leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus
ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in
mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-
vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque
aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine
cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in
Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi
non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-
fragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-
ratae festum diem hodie acturus sum, tanta ab oculis amo-

ποσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὁμμάτων. Φιλοσό-
 Φω δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 **Η**ΡΟΔΟΤΟΥ εἶθε μὲν καὶ τᾶλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μῆζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὰν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος· ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνῶριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμεθα. πλεύσας γὰρ οἶκθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

1 ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ)

Σημειῶσαι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπὸ τοῦ
ξιν ὡς ἐπίδειξεν ἄγαν κίττων τοὺς

ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

11 Οἶκθεν ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ
Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicæ linguae & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quisvis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerissime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικράν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε· δὲ εἰ δυνατόν εἴη, ἀθρόους ποιεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, ταῦτ' ἐκείνο ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσιν τῇ τῆς πανήγυριν, ἅπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων ἀνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθοδόμον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρῆχεν ἑαυτὸν, ἀδῶν τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὖσας. Ἦδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γνηχῆ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum si quid scripsisset, fieret. Iam circumire, & nunc Atheniensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Nolit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita & minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alibi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos, qui aessent, ut Musae ipsius libri, qui & ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsum

λὺ μάλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείη μόνον, εἰδεί-
 κνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός
 ἔστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰασιὶ συγγεγρα-
 Φώς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκείνος ἀπέ-
 λαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὑφ' ἑνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοή-
 σαντες, ἐπιτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γινῶσιν, Ἰππίας
 τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστής, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξίμενης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος,
 καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγίγνοντο.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico sermone con-
 scripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane prae-
 cone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendiarium quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιούς ἐκείνους λέγω σοφιστάς, καὶ 4
 συγγραφεάς, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέν-
 τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἥρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θαλά-
 μός ἐστι περικαλλῆς, καὶ κλίνη νυμφική· καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
 ὁρῶσα, αἰδομένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφ' ἑστῶτος, ἀπάγει τῆς κεφα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11 Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assume-
 ret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, osten-
 ditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλαϊδὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ αὐτὸς ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφακόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπάρεστη, δάδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπερείδόμενος. ὑμέναιος, οἷμαί, ἐστίν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρατες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὰν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ὅμοιον, ὡς Φοβήσεϊεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

ὁ Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται. καὶ οἱ παράνομοι, παρὰ τὸ παρεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχύμασι

γὰρ τὰς νύμφας ἤγον. V.

13 Ὀχάνων) Λώραν, ἱμάντων· σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tamquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιά δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δημοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικά ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ρωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπετέλεστο. πλὴν ἀλλ' ἡ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῶ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπ' ἀνέμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον) 7 ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασκευεῖ. περισδὸν ποιεῖ. V.

funt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *πίστορ*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula* quasi nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασιν γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μάλιστα δ' αὐτὸν περιιόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνεσθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον δεῖξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ 8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὕσα οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνίγος. οἱ τε αὖ πανηγυρισταὶ, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν

9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀπὸ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam fane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam vorum mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi convenistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, neque angustis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμὸν παραπο-
 λὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
 ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεω-
 ρήτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἐμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσι-
 μος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
 ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραθεωρήτέ με) Ἀπὸ τοῦ συγκρίνετε, ἐξετάζετε. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
 haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
 si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
 lonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
 audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
 omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
 fatis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ἰ ^νΕΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπήειν οἶκαδὲ. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοί, (καλῶς γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς Φίλους ἦδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδέξιόντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπαλὺ γαῦν παρομαρτούντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίασεν με, μὴ ἄρα πάμπόλυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολείποιμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεςημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην εἶναι, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεθέγγοντο· ὡς τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptorum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis na-*

νοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὥς ἐκε-
κίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν
εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄν-
θρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλ-
λα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2
ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐγενόμην, ἐνεόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς
ἐνεστιν, ὅτι μὴ συνήβη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς
ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν
ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας
τινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐΦ'
ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν' οὐ γὰρ ἂν παρέν-
τες αὐτὰ ἐκείνα, ἐπῆνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέ-
σεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀνα-
σηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

vum. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum
ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam
habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de
cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me
(dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat mo-
lestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem,
ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis
inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum
reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem
pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu
acuto, aut excogitandi sollertia, aut venustate Attica, aut
compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus arti-
ficio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Ne-
que enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam
laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At
vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum confurgerent,
forte quidem hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum

- ἀγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἤξιουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτὴν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνεον πιστεύειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσιν· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινέισθαι πρὸς αὐτῶν.
- 3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημῶδη καὶ τὰ καινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάντῃ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρά-

verum sit Homericum illud, novam cantilenam iucundam esse audientibus; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar, ornamentum allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, quae modo commemoravi. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederent illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas puta, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκριβείαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ Θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴπποκένταυρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηγεμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἴτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ᾧν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερβαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλῆος εὐδα- 4
λοῦς ἢ Κένταυρος αὕτη πεποιήται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exaeta regula inde translaturum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius potero, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis eam viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὔτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευράν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσὶν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφῃ ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδιξαιτο
 5 σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφῃ. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi totā cubans extensis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centauri*, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique niritur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam *Centaurus* aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἔφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρὸν τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερόν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρόν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλείστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελαῖντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον τὴν θήλειαν δὲ, 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego verò illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & *sub* humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & fesso-

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβαται· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδῃ ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικεῖω τὸ ἵππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξε μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξύ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῶ τῇ
 7 μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὥστε ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲν πρῶτον ἐπεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν
 2 Σατυρώδην) Χορευτικά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commisura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, & accessu, qui vix sentiat, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem affistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοη-
 μένῃν οὔσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
 ὑπόθεσις καινὴ οὔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
 ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
 ἡδὴ τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδὲ, οὔτοι
 γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ'
 ὧ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
 ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
 ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
 οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
 κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
 Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τοῦτο,
 ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
 πλήθει παμπόλλους ὄρων, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτε-
 ρῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
 cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis,
 occupari illos ab argumento novo, & ab arte contemplanda
 abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
 rent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, involve iam
 tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis no-
 strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, si be-
 ne & ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exqui-
 sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.
 Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
 tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
 tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
 ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
 esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
 lide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρῳ καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἐκατέρωθεν τὴν ἵππον δισμυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας ταῦτα ὀρών, πάνυ πονηράς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθεΐσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἄξιαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεισθαι 9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ρόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δις τοσαύτας) Δισμυρίας. V. mini. G.
 10 Πελταστικὸν) Τοξικόν. V. *ibid.* Ψιλικόν) Πεζόν. V. Levis
 Pelta scutum breve, si bene me- armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit, qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant enim etiam sexdecim Antiocho elephantibus. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαν-
 τας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ·
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπικτῆς, καὶ δέη συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἵεναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες
 τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς
 ἵππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἀρματηλά-
 ταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐ-
 θις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὀψεως ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 βοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύτων) Ποῖον ἔχον ἀποτελούντων. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero classicum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, inveheturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantem, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rō-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπεῖπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν ὄχρα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν Φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπεύροντες, καὶ τέλος,

8 Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον) καὶ συντριβόμενοι ἤχον ἀπετίλαιν.
Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, inclinati sine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo suorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, deiectis aurigis, *currus cum strepitu vacuos raptant*, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam, qui conculcarent, & rostris in altum iactarent *corpora*, & corripere, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδίδασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.
 Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεβήκεσαν, πολλοῦ τοῦ Φό- 11
 νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάν-
 ὀλίγοι, ὅποσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιάνιζον· καὶ
 προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς Φασιν,
 Αἰσχυνόμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
 ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὡρα τοίνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα
 μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρώντας, καὶ θαυμαστοποιία,
 ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποί-
 σ' Ἐπαιάνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνίδουν) Ἐστιφάνου. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 tiere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, *pudeat nos*, inquit, *militēs, quorum*
salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi perculisset
hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 sculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna *visa*
sunt attentione: elephantem autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confusus fueram, horum

136 LUCIANI ZEUXIS VEL ANTIOCHUS.

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐμπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινόν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξειδι πεπρίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικὸὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁράτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

Α Ρ Μ Ο Ν Ι Δ Η Σ.

ΑΡΜΟΝΙΑΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον ἰ διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἐνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιῶντα, εἰσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμονίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

1 ΑΡΜΟΝΙΑΔΗΣ) Ad eruditissimum quandam de suis sermonibus scribit, cuius iudicium videtur plurimi facere. G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε) Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττὸν ἴστω Ἀθηναίων ἴθι. V.

H A R M O N I D E S.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admoveere commode digitos sublatione crebra ac positione, & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii, & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δοξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ καὶ ἦν που Φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφουσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν ταῦνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητῆς ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συνθέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠυξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὁ Φελος ἀπορρήτου, Φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibi, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conspicuius sim in multitudine hominum, & monstrer digito, & ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens succinvisi Pandionidi; vicisti in Aiace furioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspicendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad nostram aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae.

λὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον καμαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ· καὶ σοι διττὴν εἶσομαι·
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῶ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', 2
 ὦ Ἀρμονίδη, ἔρως μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δέ, εἰ μὲν οὕτωςί-
 πως ἐς τὰ πλήθη παριῶν ἐπιδεικνύμενος, ἐβέλους πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες
 εἴσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθῇ ἡ θέατρον, ἢ στάδιον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσι αὐλήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑπαθήσομαι σοί· σὺ γὰρ αὐλεῖ
 μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω
 σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγουσα, ἡδὲ ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & hæc doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi fa-
 cultate, & quod maximum, gloriæ etiam, quæ inde continget;
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem &
 gloriâ, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodians, tuique audiendi copiam faciens, prae-
 stare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Græcis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem votî tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiiciam.
 Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriâ via ista
 est: si nempe elegeris Græcorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ, εἰ τούτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλληνσι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτῳ βραχεῖ καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθηναι. εἰ γὰρ οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἱ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρίναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεώς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίῳ, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅτινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαι πότε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

I Ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ) Πρὸς τὸ φέγειν καὶ ἐπαινεῖν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admiran- tur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt eate- nus, ut plaudant aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quocunque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

Φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄσπεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ 3 αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίῳ μόνον εἰρῆσθαι μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρά τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὅποτε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθεῖν πᾶσι, τῷ Τιμοθέῳ λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἑμέλλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων, Φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαίμι τὰ μᾶ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας

13 Γνῶμων) Γνῶμων λέγεται ὁ συντετὸς καὶ κανονικὸν τι μηχανικόν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum Timothei illa oratio, non tibiaicibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque utinam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me spei venire putabam, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρα-
παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖν; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς
ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν
εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λό-
γους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾗσθα. οἱ μὲν
γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκείνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
ἔφερον. σὺ δέ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφότατος ἐν
παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
σώζουσας φέρεις, ὃ καὶ θάρρειν με τῷ παρόντι ποιεῖ,
διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
ἂν φοβηθέντα. καὶ κείνο δέ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
θάρρειν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰ μὰ εἶναι

4 Ἐπιδεικνύμην) *Ἡ ἐπιδεικνύ-
μην ὑπερσυντελικόν, ἢ ἐπιδεικνύ-
μην εὐχτικόν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφους

τοῖς νηκηκόσιν ἀνέκλειντο, λευκὰ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετραπημένη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire vi-
dear? Igitur verbo quidem in uno homine iaciemus aleam;
re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestan-
tiorum. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
los habentibus, foli habebant binos. Tu vero & ephoro-
rum, & senum insuper, *calculos*; & omnino omnium in
doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum:
quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam

σοί· ὅς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντός τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὧσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθεῖς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. Καὶ 4 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἐνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνειράτά, Φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἡ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δοξάν, ἢ πάντων. . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα, δοξάμεν γὰρ, ὧ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε- 9 (Ὑπνέμια) Ἀβίβα. V.

faepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſā. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſint meliores, tu adieſto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi fatiſ eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσαιτε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ
λοιπὸν θάρρουντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρῆναι. πᾶν γὰρ
ἤδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα
νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut
reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procede-
re possimus. Stadium enim omne minus formidabile, ei,
magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΤ πρώτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ζε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων οἴκοι δέ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὦν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἳ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε·
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένω Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὸννομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπεκτέσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

II Ἐντέμνουσιν) Ἐταγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum,
 quales apud illos sunt, qui Octipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro
Lucian. Vol. IV.

K

δῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγῆσασθαι, ὥς μάθητε
 οὐ Σκύβαις μόνον ἐπιχώριον ὄν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμ-
 πειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίους ἐξεῖναι
 2 θεοποιεῖν τοὺς Σκύβας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοι-
 μὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεσπαγί-
 του ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύβην κελεύσαι εἰπεῖν
 Ἀθηναίους, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἦν τοὺς
 στενωποὺς οἶνω πολλῷ ράνωσι. τοῦτο συχράκις γενό-
 μενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαι-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινὰς πονηροὺς
 ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁσμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως
 ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μι-
 σθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς
 ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δει-
 μαίνετη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνή) Ἡ Δειμαί-
 νίτη. G.

6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita
 vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re
 forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse im-
 mortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin;
 sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
 Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est
 videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scy-
 tham, qui iuberet dicere Atheniensibus, *a pestilentia ipsos*
vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc sae-
 pius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athe-
 nienfes) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapo-
 res quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid am-
 plius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus,
 consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perfolvi-
 tur equus albus, in ipsius monumento immolatus, *illo ipso*
loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοῖς ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπίονταν, οὐ μέγα τὸ χάσμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλην ἀλλ' ἔστεπται γε αἰεὶ, καὶ Φασί, πυρεταίνοντας τινὰς ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ γὰρ οὐπὲρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἕξῃ μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῆκει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythia, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἐτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοφοδὲς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελάμενος παρὰ τῶν ὀρώτων ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὗρισκε, καὶ ὅλως μετέμελλεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω χωρεῖν καὶ πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὐτῷ ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἰκαδὲ εἰς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα· εἴτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσcesθαι τὸν Ἀναχάρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀναχάρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνῃ ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρμῆμενον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον.

I Φοφοδὲς) Τοὺς φόφους φοβούμενος, τουτίστι δειλός. V.

IO Κεραμεικῷ) Τόπος. V.

II Ἐπεσπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscenfoque navigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
εἰπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὦν τυγχάνεις,
ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
ἁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδὼτα ὅστις ἦν ἐν
Σκύβαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθαι ἡμᾶς, ὦ ξένε;
καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθ' εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τούνο-
μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ'
αὐτό. μῶν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὥς.
τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖ-
κα ἐν Σκυθία, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν διατρίβοι κείθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καί μοι λόγος ἐτι παρ'
ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ιδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
ἀποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Articorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anachar-
sis es*, *Dauceti filius*? Lacrimari prae gaudio Anacharxis,
quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu
vero, hospes, unde nosti nos*? Et ipse, inquit, *inde sum*, *e
vobis*. Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus
sim. Numquid; inquit, ille tu Toxaris es, de quo audivi ego,
Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, ego sum, sc. quis de me
adhuc sermo apud vos est: Tum, *Noris ergo*, inquit Anachar-
sis, *discipulum me tuum factum esse*, & *aemulum amoris*, quo
flagras, *videndae Graeciae*. Huius negotii studio profectus va-
zio ubi, sexcenta perpeffus mala ab interiectis gentibus. Ac nisi in

ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἤλιον
 δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀμι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῶων ἡμῖν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθηνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στους, καὶ ἦθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἧς σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιόδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς φῆς, ἀπέλθης,
 οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ραδίως ἡ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
 ψεταιί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἰ σοι

15 Οἶλγυτρα) Οἶλγυτρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, decretum iam erat, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te acinacem, & Zamol-
 xin, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, assumtum tan-
 quam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 itineris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ εἰς τε Ἀσίαν, καὶ εἰς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προσταγμάτων βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6
 ἔφη, ὦ Τοξάρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδία, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν
 7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerissime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficiles accessus ha-

παρέργω θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἥδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιίας· ἔπου μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὃ ἐπὶ συννοίας, ὃ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον
 7 ἢ κω ἄγων, ξένον ἄνδρα, Φιλίας δεόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἢ κεῖ συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνῶριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν ὁδόν, αὐτοῦ ἔση. V. Ibid. ex altero MS. puta. G. in fol. ad eadem verba legitur:

15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος Ἀντί τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιτο. V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem; indigentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὡς Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τοῦτο αἰ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικούτον ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθία, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄλλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὅς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθαι 8 ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασιν ποίῳν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ

10 "Hοδῆ") Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharfi, omnia vidiſti, viſo Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc ſene. Omnium, quae ſunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc ſi fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, ſinem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philoſophiae ſpecimen. Ita igitur iudica, te eſſe feliciffimum, qui cum Solone futurus ſis, & amico illo ſis uſurus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus ſit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, inſtitueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharfin, & bonis eum Graecorum ad-moveret, omni ratione curans, uti quam ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharſis, ſapientiam huius admiraretur, nec latum pedem ab illo ſua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν
 αἰκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον.
 οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ
 τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκι-
 μάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευ-
 ταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις, δημο-
 ποίητος γενόμενος, εἰ χρή Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο
 ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶ-
 9 μαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν
 ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος
 περινοστοίῃ; ὦρα γοῦν εἰδέναι οὗ τίνος μοι εἵνεκα, ὃ Ἀνά-
 χαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν
 ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀ-
 θήνηθεν. Φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρ-
 σιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃτέ μοι τῆς εἰκόνης,

(6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὃ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro
 Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & inno-
 tescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque
 enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines
 hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur,
 amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse cre-
 debant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anachar-
 sis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides
 habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne
 rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mor-
 tuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem & coronidem
 fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cu-
 ius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque
 nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solo-
 nem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quid-
 dam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum
 numen rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἑμαυτὸν εἴκασα. Βάρβαρος μὲν γὰρ καὶ κείνος, καὶ οὐδέν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τὰ μὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκείνα δὲ ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκείνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις. Οὕτω δὲ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρα- 10 κτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἔδεδωκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. G.

generis viro me affmilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores temere dixeris. Ego vero, non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem illam affecto, ſed quantum ad illa *piora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem percuſſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi; quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem in eo culmine conſtitutam, & ſecundum poetam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent. Ita nempe habens, quid agendum eſſet, iam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praeberē, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τὰ ληθές) αἱ τινες οἱ προύχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθ' ἄ μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρης, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὡς ξένε, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσοῦτους εὖροις ἄνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστῳ, γένει μὲν, καὶ ἀξιάματι, πολὺ προύχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνδία, πᾶν ἐρωτικὴ πρὸς αὐτοὺς· καὶ τοῦτ' ἐγγίνεται, ὅτι ἂν οὗτοι ἐβέλωσιν, ἐβέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσοῦτα

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς ρας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς περὶ Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτο- λαιπούς. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidis, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἐνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον,
καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
θεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὥς μᾶλλον θαυμάσης, μιᾶς 11
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἑστὸν, υἱὸς καὶ πατήρ, ὁ μὲν, εἰ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁ φθεῖς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε, οὕτω μέγας
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
φθέγγατο μόνον, οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδη-
σάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεχρηνότες ἀκούουσιν
ὅπότε ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὅποιόν φασὶ τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ φιλεῖ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἄξιόν, καὶ ὅλως, ἐν τοῦ-
το ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ, καὶ μέγα ὄφελος ἀπα-
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ, δέ-
12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδου. V.

quunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo profecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,

Ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν,
καὶ ἐπιστεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ'
ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ
χρὴ καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμένῳ,
τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξεν· οὐχ ἔδρας
τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ
χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ
λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο· ἦν γὰρ τοῦθ' ὑπ-
άρξη, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὐρίος, καὶ λειοκύμων ἡ
θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 'Ο Κεῖος' Ἀνακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. Solan.)

*Et amicum sibi faciant, civitatem habes universam: & hoc solum
opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius
de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si ius-
iurandum adiicere orationi fas est) dixerunt universi: &
mihi iam experienti, vix aliquam de multis partem eorum,
quae infunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut dif-
ferendi, ut Ceus poeta ait, iam tempus est, sed funem
omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut
amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia,
& secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare,
& portus in proximo.*

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἥδη βασιλεύον-
τος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὃ καλὸν Φίλων, τοιοῦτο· πυ-
ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ
δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ
ιδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν.
ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιίστη τὰς γνώμας αὐτῶν·
ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινούντο, καὶ ἱαμβεῖα
ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν
ἐν μέλει διεξήσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάν-
των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

2 Ἀβδερῖταις) Initium artifi-
ciosissimum, quo mira ingenii
dexteritas Luciani patet, ob com-
parationes. G.

II Ἐμονώδουν) Μονώδειν τὸ
θρνεῖν, ἐπεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ
σκληρῆς ἀδῶν ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρῆνοι
εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABDERITAS dicitur Lyfimacho iam regnante morbus
invasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis co-
piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
ipse, febrim solvit. At illa febris in ridiculam quandam af-
fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
litario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
dulate persequabantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
& extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον,
ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιοῦ-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδός, εὐδοκιμῶν τότε,
μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξει τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου
τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἐν, φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἁλλοτρίοις ἱαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὃ

Tuque, o Deorum hominumque faene rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi *eventus* praeuisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberent-
ur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praesens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστο-
ρίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδο-
τοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀλη-
θες ἂρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἀπάντων πατήρ· εἰ γὰρ
καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.
Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιπ-
πος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτ-
τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ
δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους,
ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν
χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ
μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλᾳ καὶ
αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ

5 Πόλεμος ἀ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἦτοι τῶν ἐναν-
τίων τὴν μάχην. V.

morus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vul-
nus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo
est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides no-
bis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut vi-
detur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una
tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem
me & audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam du-
cere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari
omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapi-
des, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium
firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent,
ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret
non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem ute-
batur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse
dolum, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί
ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενης; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πί-
θον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοῖν ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.
4 Καὶ τὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἶην ἐν οὕτω
πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρη-
μα, κεχηνῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέ-
λαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστο-
ρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξίεναι· οὐχ οὗ-
τω μεγαλότολμος ἐγώ, μὴδὲ τοῦτο δέισις περὶ ἐμοῦ·
οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι
τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμὸν τοῦτο πιθάκιον, οὐδὲ
πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μά-
λα πρὸς μικρὸν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν
τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἐγνώσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς
μεβέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστῶς, ἐγὼ σοὶ
Φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ Φροντί-
1 Τοῦ Κρανίου) Ὀνομα τόπου. 5 Δορυφόρημα) Τὸ κενὸν πρῶτον.
G. πείσιν. G.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus effem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiantē ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli iactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinerebo

δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ
 ποιῶν. παραίνεσιν δὲ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας
 ἐλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαι-
 μι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς,
 ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαιψάμενος. Καί- 5
 τοι οὐδὲ παραίνεσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰοῦνται σφίσιν ἐπὶ
 τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν,
 ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχει-
 ρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρ-
 μηνεῦσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' ἅ που καὶ αὐ-
 τὸς, ὃ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύ-
 μως συντεῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λό-
 γοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἣν τις,
 ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰὲ κτῆμα συντιθεῖη. οἶδα μὲν
 οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραίνεσεως -) πολλοὶ δεῖν οἶον τε φαῖν ἐπὶ τῷ
 Γραι. καὶ τοι οὐδὲ παραίνεσεως οἱ πρᾶγμα. G.

me, sapiemi consilio. Admonitionem autem parvam quan-
 dam, & pauca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut
 in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione
 nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digi-
 to lutum attigerim. Quamquam neque admonitione pleri-
 que opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis
 quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut
 edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & unius-
 cuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae
 in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
 que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis,
 quae negligenter componi possint, sed hoc esse, si quid est
 in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si qui-
 dem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*,
 ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore,
 ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλει-
 σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἢ γε ἐλ-
 πῖς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν τι
 τῶν ἅπαζ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ εἰς τὰς βασιλείους
 αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς
 ἐκείνους εἰρήσθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
 ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη κεχειρω-
 μένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον
 προσάγοντες, ἢ περ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
 αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
 τρύντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἱατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται,
 ἢν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.

6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

II Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἐπαγορβάσιος τυχαίωντων, μίτιν
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δι' ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

fus etiam quibusdam videar, illis praesertim, quibus iam per-
 fecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
 data sit ab audientibus, infania fuerit sperare, retractatu-
 ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
 mata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt.
 Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
 haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
 rum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (ne-
 que enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis
 iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
 sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
 esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
 etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
 si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
 Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

κίρῃσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε πρῶτα εἴπω-
 μεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν
 μάλιστα καθαρευτέον ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁ-
 μάρτοι. τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἶαν
 αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἢν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον,
 καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρι-
 πτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
 κῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἴπωμεν, ὅποσαι
 τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν
 κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἔν τε Φωνῇ,
 καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μα-
 κρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ
 ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔΦην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρ-
 τήματα ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
 μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρᾶν, οἷα καὶ μὲν

13 Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praesentis instituti. G.

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
 da sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera via, quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & huius argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἑνία, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἥδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῶ τῷ Ἰσθμῷ διώριστα καὶ διατετείχιστα ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον· ἀλλὰ τι μέγα τείχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἀλλήλα. εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν Φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἑνία) Αἰτιατικὸν ἀντὶ γνικῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praeberis. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est, eo, quod maximum est, intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi denur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες
 Φασι, τὴν τραχείαν, παραδέξασθαι ἄν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποθέν. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἴδιοι ἱστορίας δέ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσῃται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
 ὅποτεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδῶσι, μὴ ἀπορρά-
 γεισθαι ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
 λὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
 λύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam gluritione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poëticae artis & poëmatum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poëtae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus
 sit, etiamsi alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per fummas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Verum etiamsi laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἕκα-
 στος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἣν
 τινὰ κρλακεῖαν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ πεζή
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης
 ἑστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῆι τις χω-
 ρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμάματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολὰς ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνίνων,
 ἀλουργίστι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἐταιρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ Ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ.
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαίτο, αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχὲ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puro* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceru-
 samque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθεῖς τοῖς ὕστερον ἀναγνώσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅ-
λως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μι-
κρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἶονται καλῶς διαιρεῖν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνόν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνόν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὅρας ὅσον
τάληθους ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδῶλῳ τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνόν
δὲ, ἅμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ
καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν καλύσει ἀφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδοῦ, γεννάδαν
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἐοικεν Νικό- λως δὲ τὸ πρόσωπον πανηρὲς καὶ τὸν
στρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ' Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν
ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἀλ- ἀνάγκη δὲ ἔχειν ἐράμενον. Μ.

& laudandum sit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut atletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidori, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος,
 ὡς Φασι, τοῦ Νικοστράτου ὦν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ
 μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιο, πολλοὺς ἀν-
 τὸς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ
 ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον
 10 τοῦ κάλλους Φροντιεῖ. Ἐτι καὶ κεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ
 τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων
 μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἦν μὴ
 τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσας, ἀλλὰ τοὺς
 δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε
 ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάβοι παραδραμὸν, ὅξυτε-
 ρον μὲν τοῦ Ἄργου ὀρώντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώμα-
 τος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετά-
 ζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθύς ἀπορρίπτειν,
 παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ
 τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem,
 ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem iucundita-
 tem corollarii cuiusdam instar adiiciat *utilitati*, multos ama-
 tores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam per-
 fectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchri-
 tudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, ne-
 que iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum;
 & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse
 audientibus, si non faciem populi, & plebem cogites, sed
 hos, qui iudicum more, quin calumniatorum insuper, au-
 dituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, &
 ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula,
 quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiiciant protin-
 us, proba autem, & legitima, & accurate expressa, re-
 cipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ διαφράγῳσι ἐπαι-
 νοῦντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ,
 τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρα-
 κλεῖ. ἠώρακεναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευα-
 σμένον, ἐκείνῃ μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖ-
 σαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παϊόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τὸ θεάμα αἰσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημόνως καταβηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἠδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὀ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίόν τι, καλόν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina testam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales
 percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἔστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
 τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν
 ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς·
 καὶ μάλιστα ἢ ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν· οἷους
 αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
 τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
 γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι
 τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
 12 θανα, καὶ γυμνά διεξίσκωσι. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὗ
 μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
 μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ
 ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἢ ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν.
 ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
 δρου, καὶ Πάρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
 τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧτε γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum
 suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucun-
 das, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inpri-
 mis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scriben-*
tium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevo-
 lentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam
 omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc face-
 re norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu,
 conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.
 Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt.
 Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, &
 tanquam adulatorum averfantur: bene illi quidem, maxime
 si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solita-
 riam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus,
 & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat
 enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

στα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέεντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἔχρῃν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τάλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομέναι τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσκειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὅρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθύς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἔχρῃτο. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κορμιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἐλεγχοὶ ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελεύόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν οἰόνται γὰρ ἄμεινον ἔξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἐγγύς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule*, ita tractari, *qui istam pro me pugnam susceperis, & iaculo elephantos interficias*. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter, *ut antea*, usus est. Ubi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ
 λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν
 συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
 καὶ τὸ χρεῖᾶδες, ὃ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι,
 θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ
 παρὸν, κόλακας προσήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦ-
 πῖον δέ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν
 ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται κα-
 ταμεμίσχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πᾶσιν τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀ-
 ληθείᾳ τερπνὰ ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου·
 ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισ-
 14 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγέσομαι ὅποσα μέμνη-
 μαι ἐναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία,
 ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶτῃν ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διη-
 γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς
 λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἐστὶ καὶ ἐπαμοσάμην,
 εἰ ἀστείον ἢν ὄρκον ἐντιβέναι συγγράμματι· εἰς μὲν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento ad-
 misceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tem-
 pori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia,
 ferviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem
 adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis
 excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero pu-
 tat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae,
 ille reliqua adspargat, quae cum veritate iucunda sunt in
 aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea,
 quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enar-
 rabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis qui-
 busdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc
 bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo
 his, quae dicuntur, fidem deneget: vera enim esse iurare
 etiam possum, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάσθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὲς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἵκαζε, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλὸς τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ'
 ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός εἴη συγγράφαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς ὤ-
 σας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 τον, προστιθεὶς, ὡς ἀμείνων ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Φροι-
 μίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν
 αἶψιν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμειλὺς) Εὐρυθμος. V. Συνετή. G. (Εὐριθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therfitae autem regem Persarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantiorum futurum fuisse Achillem, si Hecto-
 rem potius, quam Therfitem, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας
 οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ
 μιαιώτατος, καὶ κακιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος,
 ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.
 15 Ἐτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ
 ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν,
 καὶ θύμου τοῦ Ἀττικῷ ἀποπνεύσαν· ὅρα γὰρ, Κρε-
 πέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε
 τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέ-
 μησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθύς ξυνισταμένου
 ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέ-
 γοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον
 αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοι-
 μὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ
 Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἰσπίριος καρπού) Γραι. Κρεπέριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo histo-
 riam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus*
enim, qui que pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter cau-
sam eiusmodi. Hic quidem talia. Alius vero, summus Thu-
 cydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum com-
 positus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, sua-
 vissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum
 redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus,*
descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugna-
runt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post
 tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Arme-
 nia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeo-
 rum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes
 non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo
 confertim totam a Thucydide, excepto solo *Pelagico*, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε
λοιμῶξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βα-
σιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν.
ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀβλίους
Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα
ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς
πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἰεῖσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου
ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου
λέγοι τις, μικρὰ καὶ κεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀν' Φαίης, οὐ
δὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ
αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ
τῶν μηχανημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὐ-
τως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὥς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν,
καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς
ἱστορίας, καὶ ὥς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος παταχοῦ τῷ γελοίῳ ἐνενδοκιμῶν ὁ κατάρτος
οὗτος. M.

*longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum labora-
verant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita
ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas;
& bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepe-
lientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens dis-
cessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum dis-
cessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens
nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere,
si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam mi-
nuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto,
Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor
multa etiam armorum & machinarum genera, ut Roma-
ni illa nominant, ita retulit, & fossam, ut illi, & pontem, &
similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, &
quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista*

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 16 πάντως συνάδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν
 γεγενομένων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν,
 καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπη-
 λός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετρίω-
 τερός γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν,
 οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνατομένῳ ἱστορίαν
 μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἡτiasά-
 μην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώ-
 τερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλι-
 μόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρ-
 θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ
 Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συν-
 αγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἵγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quotidie, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior fane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum; & subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, familiare esse medico scribere

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰατρικῇ γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἱατρειὴν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδαίαια τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17 ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἱατρειὴν dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, solum nempe sapientem decere historiam scribere. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis hic fuit ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

- ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα καὶ κεῖνα. καὶ μὴν καὶ κεῖνο Φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πάγωνι πολιτῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὐ γὰρ τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
- 18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοῖανδ' ἀρχὴν ἤρξατο ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων καὶ μικρὸν ὕστερον ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς καὶ πάλιν ἢ Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
- 19 λα ἐώκει. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὅρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμούς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῇ γὰρ τοιούτῃ ἰδέει. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam dignentur*. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis & Persis*. Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire*. Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant*. Et alia id genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 ὤφετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακός τρέψει·
 τοσαύτη ψυχρότης ἐνὶ ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνῃ ἱριοειδῆς,
 καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχῶδόν. ἡ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἡ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπὶ ἑκάστον τούτων, καὶ οἷα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἶον ἄν-
 τρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων
 αὐτὸ σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἠδὲ μὲν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Cly-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est,
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cincinnos plexi. Volgesi quidem bracciae, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! &
 qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transfretet: & in
 quale antrum confugerit, hederarum & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!
 Prae imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκάσιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθλὴν οἰδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνήσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλῃται ἔτνους τινός, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθλῶν. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθεῖς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἐξεθάνον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἕξ πρὸς διακοσίους· Ῥωμαίων δέ,

6 Ὑπερεμπίπλῃται ἔτνους) Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν αὐτοὶ γὰρ ἔφα-

γον, φασί, τοῦ ἄρτου, καὶ κατὰ γὰ τοῦ κρανίου. ἔτνους πᾶν ὅσπρην ἐρεχθίν. V.

priones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum infueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur metus sit. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Infuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex :

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. τὰυτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καὶ κείνο 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δέ, τὸν Τιτιανόν, καὶ τᾶλλα πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπτότατον δοῆσαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δέ, καὶ ἐπτὰ διαρκούσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖνον λέγειν) Σάτουρνοι γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanæ mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Præ nimio Atticifini studio, & accuratissimæ circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad hæc idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim mollißimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetit Osroën expectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixit.

22. ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἂν τις θείῃ, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὼν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας. Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὀπλοῖς περιεσμαραγείτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξύ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ, ἡδὴ λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκόσ ἐῖναι τραγωδῶν, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θάτερον
- 23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικά, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὀττοβος ἦν καὶ κόναβος) ἥτοι κρίτος καὶ φόρυβος, καὶ φόφος. ὡσαύτως καὶ κόναβος. G.

fe. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer*? Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edeffa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia*. Et, *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat*. Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor domino, & Milites mercabantur illa, quibus indigebant, & Iam loti ad illos aderant, & similia*: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

στὰ ἡλικία τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐσικέναι παιδίῳ, εἴ που Ἐρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτάνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὁμοία τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ρακῶν ποθεν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰσυνίη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόνους τοιοῦτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιβέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων οἱ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθέγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ μὲν ὑπισχνουμένων, καὶ οὐδεὶς ἄξια τῶν μεγάλων ἀμαθιόντων τὸ ἐπιφθῆμα. V. Parturient montes) 10 Οἰσύνει) Ἐκ λύγων πεπλεγμένα. V. Proverbium tritum. G.

6 Ὡδινεν) Ὡδινεν ὄρος, καὶ ἔτι καὶ μῦθ. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα 13 Νανώδει) Μικρῷ. G.

post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiant montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & eiusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas aggressos; qui etiam suarum partium esse volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιόν ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα
Φορητὰ ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ραβύ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἑδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου
Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

15 Τὰ Σαμόσατα) Σημειοῦ ὅτι
Σαμοσατιδὺς ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo* ;
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rafangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in tectis talia fabulantes
audisse, ut de *Europo* verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota :
condiderunt illum Edesseni. Neque satis hoc illi fuit, verum
etiam *Samofata*, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρῶ παραμειβομένων, καὶ μονονοῦχι τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπώκισε. Νῆ Δία, καὶ κεῖνο κομιδὴ πῖθανόν 25. περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ἔξιφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε Φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἀψασθαι, ἀλλὰ τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα

15 Σκύφων) Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

bro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa al-luentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem, quibus me correptum scriptor ad-mirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Meher-cule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, in-terposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro il-lum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mo-ri omnino decretum esset, confregisse scyphorum maxi-mum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον
 εὔρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἥρωϊκὸς ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς
 πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγάστα-
 το χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς
 πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θου-
 κυδίδην, ἡ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγα-
 λοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα
 Σίλωνα ἐκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τσαῦτα ἐπερήτορευσεν αὐτῷ, ὥστε με νῆ-
 τας Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος·
 καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ
 λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο
 τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπάσων· εἶτα
 ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ
 τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πίπαισται. μέχρι πόσου
 διαγέλασις τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit,
 ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde
 quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit pri-
 mis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicen-
 dum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum
 Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in
 Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit
 Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Si-
 lonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui ta-
 lia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum
 fane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione ma-
 ximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coena-
 rum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiakis fa-
 bula coronidem imponit. Stricto enim ense generose fane,

των ὀρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδεκρύντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἤτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ᾧ ἐταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum inculabam, quod non interfecisset antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incertia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο τοῦ ὑποποδίου δέ, τό, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξέστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπιδὸς τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
 28 Φροντίδος διεξιῶν. Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν ὥς Μαῦρος τις ἵππευς, Μανσάκας τὸννομα, ὑπὸ δῖφους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γὰρ τίνα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [*clepsydras*] impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus* aliquis eques, *Mausacas* nomine, prae siti per montes oberrans, *Syros* quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipsum in *Maurorum* terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγῆσαι, ὡς θηράσειεν αὐ-
 τὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
 λούς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
 γου δειν καταβρωθεῖη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν
 Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείδως τὰς
 ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
 σεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀν-
 τιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
 Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμε-
 γεβείς ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα
 καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
 σμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
 μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἡγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
 μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
 εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνὸς ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
 καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἔκων ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐώτους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
 tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidis-
 set elephantas multos una pascentes, & ut parum absuerit, quin a
 Leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
 storicus admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Eu-
 ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
 & custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad seram
 usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Cae-
 sareae scaros ingentes vili pretio eumentem: nisi vero nox
 oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
 iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
 magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
 fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
 venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot
 alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδδσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκῃ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιούτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
 29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ' ὧτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uiri dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchrreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri,

δεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκαλοθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφ' ἑστῶς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν Ἀσθαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖ γε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην) Ἀπόλλοιο, μίαν, αὐτῇ γελοιοποιῶ καὶ εἰρωνείᾳ. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene fane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet longissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν
 μὲν τὴν ὀρβίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου ἄγειν. Εἷς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι
 Φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δόλιχον γὰρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφ᾽ ἡγήγησις. Ἦδη δ' ἐγὼ τινας καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν
 Θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ.) Θρίαμβος ἐπιδειξις νίκης. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directum aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu vero *ducere*
 dicit, quod est *ducere in frontem*. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis
 non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (curfu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captivitatem Vologesi, & Ofrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζαύριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδεύ- 32

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμαραμένη καὶ μυξῶσα. G.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam*, & *pulchritudine pulcherrimam*: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacificam*. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque mucro historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet. Talia multa prae

σίαις ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιοράτα οὐδ' ὀρῶντες, οὐτ' εἰ βλέποιν, κατ' ἄξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δέ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἐτι σεμνυόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐται, παγγέλοιοι τοῦ δεινὸς Παρθικῶν νικῶν, τοσαύδε· καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικῆ· οὐδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὕσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσεῖληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἐτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-

33 εισάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἀν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμέσων ὧς ἄριστον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λευκόν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαῖον, ἢ ἱρυθρόν, ἢ πυρρὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero & confingant, quidquid in linguam illam importunam, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum* tot libri: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii *Sagalassensis Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum familia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum*. Et sane

ἀνακεκάθαρται, καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ὅποσαι ἦσαν, καὶ
 βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
 ἤδη ἐκπεφάρηται· καὶ εἴη τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖον
 ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξης,
 οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἂν, ἀλ-
 λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ'
 οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναίτο. Φημὶ τοίνυν τὸν 34
 ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
 Φαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν,
 καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύ-
 σεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
 εχεὶ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
 ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβού-
 λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
 μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοιούτους· Φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βί-
 βλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τῶν παντὸς ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinae,
 quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
 elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
 ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
 non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
 ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
 dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
 optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
 capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
 vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
 doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
 perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit.
 Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
 consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
 qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
 alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refringere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύ-
 νατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
 κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 35 Φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
 χνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν
 τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν
 οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων,
 καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστής, οὐχ ὑπόσχονται ἂν σοι
 τοῦτον Περδίκκην παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς
 μητριᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκευκώς, ἀλ-
 λὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,
 ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ,

3 Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον) Τίτορμον τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυ-
 χεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μι-
 γαλοφρονούντα διὰ τὴν ῥάμην τοῦ
 σώματος. Θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν
 Τίτορμον τὸ σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν
 αὐτοῦ ἰσχύος πείραν. ὁ δὲ Τίτορμος
 ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν κατα-
 βὰς δὲ εἰς τὴν Εὐννον, καὶ δοιμά-
 τιον ἀποδὺς, λαμβάνει μέγιστον λί-
 θον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει πρὸς αὐ-
 τόν, εἰτα ἀπαθεῖ. καὶ δις καὶ τρίς
 τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
 τὸν ἤρην ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέ-
 λος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ἄμων, ἔφερεν
 ὥς ἐπ' ὀργυίας πεντήκοντα, καὶ ἔρι-

ψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
 ἐκίνησεν. εἰτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν
 ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦ-
 ρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ πε-
 δός. καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι μὲν ἔσπευ-
 δεν, οὐ δὲ ἐδύνατο. παρίοντα δὲ ἑτε-
 ρον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ
 ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ
 Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας
 ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρα-
 κλῆν ἑτέρον ἑσπείρας; ἐπεὶ οὖν ἐβή-
 ναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος
 οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
 Γυμνασταὶ περιάνυμοι οὗτοι. Μ.
 Γυμναστὴς περιάνυμος οὗτος. ed. C.

instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & consilii usus
 est? non ad creanda, quae adeste debent, sed ad usum il-
 lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodi-
 cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
 tibi assumtum hunc Perdickam (si modo hic est ille, qui
 novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
 tabuit; non Antiochus Seleuci filius; Stratonicam illam de-
 periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio

ἢ Παλυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ
 τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνα-
 στικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.
 ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέ-
 σεως, εἰ τέχνην Φαμέν ἐφ' οὗτω μεγάλῃ καὶ χαλεπῇ τῷ
 πράγματι ἐΦευρηκέναι. οὐ γὰρ ὄντιν' οὐκ παραλαβόντες,
 ἀποφαίνειν συγγραφέα Φαμέν, ἀλλὰ τῷ Φύσει συνε-
 τῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδοὺς
 τινὰς ὁρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος,
 θάττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
 σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν 36
 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ
 ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἤλυει, καὶ πάντα ἂν ἡπίστα-
 το. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν.
 ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotuffaeo comparari possit :
 verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam
 recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda
 illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque
 difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcun-
 que *de medio* arreptum reddituros historicum; sed ei, qui na-
 tura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit,
 ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur
 eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit,
 quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim
 hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac di-
 sciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam ne-
 mine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia.
 Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Ve-
 rum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene *deinde*.

- 37 χειρίσαιοτο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὅξυ δεδορκώς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς, καὶ ὅπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα ἑνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον
- 38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε Φοβείσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλπίζετω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

fuo ipse Marte trañet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militareque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astere Ami-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δει-
 χθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
 σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
 ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰ-
 πεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
 σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
 ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
 λευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς
 ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
 καιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
 αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
 χθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν·
 ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
 δύων ἐστὶ, καὶ Φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἕκτος εἰ
 μὴ εὖξασθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

phipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis
 ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede
 crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque
 Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & re-
 gnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosum-
 que esse hominem; neque universa Atheniensium civitas,
 si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, &
 mortem Niciae, & ut sitierint, & qualem aquam biberint,
 & ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
 quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae
 infeliciter aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmo-
 dum contingere, enarret: neque enim ipse auctor illorum est,
 sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille
 est, qui submergit; & si fugiant, non ille, qui tergis in-
 stat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit.
 Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narran-

πήσας αὐτὰ, ἥ πρὸς τὸναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
 ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην
 ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα,
 καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρ-
 τον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξύ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
 ταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς
 τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν
 Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
 Κλωθῶν ἂν ἐτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψειε.

- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο
 δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρῃς ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰα-
 τρὸς αὐτοῦ ᾶν, ἡ ἐλπίζῃ κἀνδυν πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μι-
 σθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
 ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κἀνδυν) Χιτὰν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui
 uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, &
 Hermocratis triremem submergere, & exfecrabilem illum
 confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis inter-
 cludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias con-
 iicere, Atheniensibus vero hoc praestare, ut Siciliam atque
 Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione com-
 plecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clo-
 tho retro glomerare potest, neque retractare Atropos. Hi-
 storici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere.
 Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen me-
 tuet, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, &
 torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem
 suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fe-
 cerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶ Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40 λακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖν, οὐς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν ὡς ἡδέως ἂν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίου, ὧ' Ὀησίκριτε, ἀποθανῶν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γὰρ οὐ μικρῷ

quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rem publicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: & si quem amet, tamen non parcat peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, & soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una, & mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur. Si quis vero, quod praefens est, modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim historia ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averfata est. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onescrite*, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mi-

- τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὁ μὲν γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτα εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζώντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἕνεκα ἐψεύδεται ἄν.
- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφρατος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλία νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσας δικαστῆς εὐνοὺς ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θάτερῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε
- 42 δοῖει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse postquam quisque benevolentiam. Homero sane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἁρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυ-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ Φησι μᾶλλον ἐς
αἰεὶ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόβοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνῶμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομειδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχίαν. G.

vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum*
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, constituat historiae: ut si quando rursus
familia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

- 44 ξῆς δέ, σαφὲς καὶ πολιτικὴν, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
 σκοποὺς ὑπεβέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ Φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
 σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 τον μάλιστα ἔχουσιν ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 45 εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστα
 ὁπότεν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
 συμπλέκται. δεήσει γὰρ τότε παιητικοῦ τινος ἀνέμου

5. Μῆτε ἀπορρήτοις) Scriptit
 Caesar, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 folens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaue moneta. Horatius
 ait, ut silvae foliis &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 fuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de cauponā *sum-*
is, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae mi-
 nime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, qua-
 tenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὁμῶς ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιούμενη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μὴδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσῃ, καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τῆνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἵππου Φία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφ' ἵππου, ὡς μὴ ἀπολείποιο τῆς Φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46 συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῃ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dicitio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poeticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vestam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
γματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ Φιλο-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκάστοτερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
οὓς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ ταῦτα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
μα ποιεῖτω ἀκαλλῆς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιβείς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρνύτω τῇ λέξει,
49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμίζετω. Καὶ ὅλως, εοικέτω
τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διί, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρη-
κῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζετω) Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.
καὶ τὸ πρᾶγματι χρῆσθαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλ-
καὶ τὸ, πρᾶγματι σχολάζειν, ὥς, λέγειν. V.

vero infuave audientibus. Res autem ipfas non temere con-
nectere oportet, sed cum labore & aerumnabili quadam
diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime
quidem, quae quis ipse praefens inspexit, *scribet*; sin vero
minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos
coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtra-
here quidquam rebus gestis, vel adiiicere. Et hic iam ad con-
iecturam acutus sit, & qui argumentis elicere, quid sit pro-
babilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque,
primo quidem commentarium quoddam illorum contextat,
& corpus faciat informe adhuc, & artubus suis nondum
distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, &
dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet,
& compositioni studeat. Et omnino tum Homericō illi Iovī
similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δη-
 λούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μαχοιντο. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη προπηδῶν,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κα-
 κεῖνο ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ
 ζυγροστατεῖτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυέσθω καὶ στήσας ἐνταυθα
 που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπείγῃ· εἴ-
 τα ἐπανίτω λυθεὶς ὅπταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάν-
 τα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μετα-

quoque iam res Rōmanorum singulatim inspiciat, & quae
 sibi visae sint ex alto contemplanti, enarrat; iam vero
 Persarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie
 non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem
 vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut De-
 mosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum;
 & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomo-
 do, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam ve-
 ro ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi
 trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentes
 comitetur, & fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne
 ad fatietatem, neque imperite, neque iuveniliter narret; sed
 cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco
 his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat ex-
 solutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quan-
 tum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,

πέτεσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ροι-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς
 51 καιροῦ ἀπολείποιο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκνύαν
 παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀβόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξεται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παράχρουν, ἢ ἐτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθσόμενά ἐστι,
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ
 εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μέναι, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προῦποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθη-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλαττον μόνον,

transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, & dicentur *omni-*
no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus;

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ
ἐρήθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέ-
χνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ
τοὶ καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι
τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδεί-
ξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα
ὄραν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τό-
τε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἐπαινον ἀπέειληφε τὸ
ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδία. Πάντων δὲ ἤδη παρε- 52
σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποτε ποιήσεται
τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προ-
δικησάσθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
Φροιμίῳ χρῆσεται, τῷ ἀποσαφύντι περὶ τῶν λεκτέων.
Ὅποταν δὲ καὶ Φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, 53

14 (Ὅπῃται) Ἔργα γὰρ τοῦ προοι-
μίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν καὶ
εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσα-
σθαι· ὅν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ
τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία.
τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ἀφελήσῃ ἢ
εὐνοία, ἢ εὐμνῶς δεξιότης [οἱ ἀν-
θρώποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν
ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οἰκίσῃ τοῦτο
ὡς περ καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα
μεγαλοψυχίας δεικνύεται ῥήτορος, εἰ-
δότες καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖ-
ξαι, καὶ ὡς περὶ δειλίᾳ τοὺς ἀ-
κροατὰς ἐλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λό-
γον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque,
& conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem
inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout
opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum
ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas
demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea,
quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elabora-
tum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus
historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, &
sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non val-
de postulat praefrui quidquam in prooemio. Vim qui-
dem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae
dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἔρεϊ. εὐμαθὴ δὲ καὶ
 σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστά ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρέχειαν γινώσκεται ἐπ' ἀφίλειαν
 μέντοι καὶ αὐτὰ τῶν ἀκρατῶν, ὥστε
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἡ εὐνοία τὸν ῥήτορα
 ἀφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ οὗο τοῦς

ἀκρατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ αὐτῷ τότε ὁ ῥή-
 τωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκραταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiarum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque
 Graecas victorias indicent, & clades barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετά-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστο-
 ρίας, διήγησις μακρά ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προί-
 οῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφές, ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσῃ, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόθῃ, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 τνίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἄκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη καὶ τοῦτο πορίζε-
 σθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων,
 ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραβέοις μὲν τὰ

porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione; quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit,
 sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis; quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἦττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ με-
γάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτειν πολλά. οὐδὲ γὰρ
ἦν ἐστίας τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα,
διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ
λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωαῖς;
καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ
τι καὶ κείνο παρεσκευάστο' ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέ-
57 ρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τει-
χῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπει-
ροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν
παρεῖς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαιψάμενος, τοῦ
χρησίου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβῇ, ἐκφυγὼν τὸν
ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λι-
χνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὀμηρὸς ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ.
καίτοι ποιητὴς ὢν, παραβῇ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίον-
να, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

5 Λοπάσι) Λοπάς τὸ βρῶμα καὶ
ἢ περιχειμένην ἐξῆθεν τοῦ προμίου λε-
πίς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο

Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὅς τις δὲ
πάσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλ-
κῇ γέγονεν. V.

minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa
etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis
amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria,
& aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & fumi-
na, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam pa-
rata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie ver-
sandum est in montium, aut moenium, aut fluminum de-
scriptionibus, ne imperite ac perversè vim dicendi osten-
tare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed
ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transi-
to, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effu-
gito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Home-
rus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, &
Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν αἶεῖ ἔπειτα
 τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταττάλου ἤγαγεν; εἴ-
 τα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θαυκυδίδης
 αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
 σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἐρμηνεύ-
 σας, ἢ παλιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λι-
 μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν δηγῇται, καὶ μακρὸς
 εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησάν· εἴση γὰρ οὕτω
 τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐ-
 τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ ποτε καὶ λό- 58
 γους ἐροῦντάς τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα
 τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεία λεγέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖται σοι
 τότε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δει-
 νότητα. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάντῃ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, ver-
 bus aquam ad labra usque Tantalī perduxisset? deinde quot
 aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse,
 parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desi-
 stat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsi-
 dionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut
 Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim
 pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas
 cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut*
 tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.
 Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere
 oportebit; maxime quidem personae convenientia, & pro-
 pria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quo-
 que. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim
 dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ὠσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἔξεις, Φιλαπεχθιμένως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
 60 μᾶλλον ἢ ἰστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἀν' ἐβέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
 61 ἐπὶ ῥρεπέστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνου μοι μέμνησο, (πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος ρέντοι ἐλευθέρος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae sunt, & cum demonstratione coniunctae, & celeres [breves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimicitiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarrat. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propensus. In universum autem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt, & ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne-*

οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί- 62
 δας θεῖτο αὖν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. Ὁρᾷς τὸν Κνί-
 διον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο
 εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς Φασιν, οὔσαν,
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομή-
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
 ψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάντῳ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν
 ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε

que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si
 quis sapiat, super omnes huius vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit. Videsne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in
 Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimum-
 que, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus
 longe in mari, ne in Paraetioniam deferrentur, difficillimam,
 ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in
 scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem
 in ipsis saxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum
 texisset, *ipsi tectorio* inscripsit nomen regis, qui tum erat;
 qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto
 tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in
 conspectum vero prodiret *Sostratus Dexiphani Cnidius, Diis*
servatoribus, pro his, qui fluctu iactantur. Ita neque ille ad tem-

καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον εἶναι, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκῃ ὁ πύργος, καὶ 63 μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτως γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ πρὸς τὴν καλακείαν πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ σταθμὴ ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμῆσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχῃ, καὶ εἰς δέον ἡμῶν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανείῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ὡς περ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιότερων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναι τε τὴν διανοίαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιότεραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῦν, ἢ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχῶν αἰσθησιν, ἀλλὰ τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπι-

1 ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ-
ΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

11 Ἀνάγνωσις) Γραι. ἡ ἀνά-
παυσις. G.

9 Ἀρεῖναι) Γραι. ἀρεῖναι. G.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athletic, & his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλβῶς ἐξηγητόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἡνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀν' ἔγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῶ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum, & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μιοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινες ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὁμώτητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἐταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4 οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμφάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὄν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχυμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μετ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ τῆς

11 Ὅρῳ ἡδὲ) Ταῦτα εἰς Πλά- λιστα δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ τῆς πολι-
 τισα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν τείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδου διεξιόν-
 καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μά- τα. V.

scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoο, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos in animalia medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὗτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοῖ-
 κун περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέ-
 σθαι δυναμένων. διὰ δὲ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς
 3 πιστεύειν αὐταῖς. Ὀρμηθεὶς γὰρ ποτὶ ἀπὸ Ἡρακλείων
 στηλῶν, καὶ ἀφ' οὗ ἐς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανόν, οὐρίῳ ἀνέ-
 μῳ τὸν πλοῦν ἐποιοῦμην. αἰτία δὲ μοι τῆς ἀποδημίας,
 καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμά-
 των καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ἅ, τι τὸ
 τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικούν-
 τες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν στίβια

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil di-
 gnū dictū uſu venerit, ad mendacium converſus ſum, mul-
 to aliorum mendaciū rationabilius: quandoquidem vel
 unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi
 videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipſe veri
 nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vi-
 di, neque expertus ſum, neque audivi ab aliis; ad haec,
 quae neque ſunt, neque fieri omnino poſſunt. Nullo mo-
 do igitur fidem adhibere illis par eſt, ſi qui lectores mihi
 contigerint. Iam ſolvens aliquando de columnis Hercules,
 & in Occidentalem Oceanum delatus, ſecundo vento na-
 vigabam. Cauſa mihi peregrinationis & inſtitutum mentis
 quaedam iſpanis ſedulitas, novarumque rerum cupido, &
 quod diſcere vellem, quis finis eſſet Oceani, quique in di-
 verſo illius litore habitarent homines. Huius igitur rei cau-
 ſa, magnam vim ciborum, & aquae quod ſatis eſſet im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεβέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιήσάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῶ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὥς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6 καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφανομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνισχυοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠϋξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁδὸν δύνατον ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ῥαστόντι καὶ εὐημερίαν τείνομεντα εἴτε ἐγρηγόροταν ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθυπνιόταν ἐνύπνια, πρὸς μὲν μακάριαν οἱ παλαιοὶ κατεφύμιον.

ταυτὴ δὲ τὰναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκίαν, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα τυλαιπαρίαν καὶ λυχῆσαι; ἢ λοιπὸν δίκαιοι καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undecoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάαντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμεν τινα στήλην χαλκοῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἀχρεῖ τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀΦίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἵχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θά-
 8 τερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. οὐπω δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χῖός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν τὸ ρεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ

cumfonantem. Etenim maior tempestatis pars refederat. Ap-
 pulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem
 tempore humi iacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e
 nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti
 autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae sta-
 tum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a
 mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis in-
 scriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam :
Huc usque Hercules & Bacchus pervenere. Erant autem vesti-
 gia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alte-
 rum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus il-
 lud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Dīs*, progre-
 dimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum ad-
 stamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti,
 maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & mul-
 tum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆειν παρὰ τὸ ρεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ρίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγῶν οἴνου διαυγούς, ἀφ' ὧν ἐγένετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθύς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χροῖαν καὶ τὴν γεῦσιν προσεικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν· ὁμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθύς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὐρόμεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνῆς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere iuxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem & gustum, fumiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassemus, inebriati sumus: quin & resectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo nimium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadofum est, prodigiosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστὰ ἦσαν βοτρυῶν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἔλιξιτε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλείσται δὲ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληθεῖς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρήχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώμεναι· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινες τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδοντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζουντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἔλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινες) Εἰς Ὅμηρον Ὀδυσσεύς ἐταίρους ταῦτα μυθοποιῶν διὰ τοὺς λατοφάγους ποίησας. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coalescunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
ἔφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
τες, τά τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινάς, καὶ
ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀτήχθημεν οὐ
σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι
τῆς νῆσου Φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγενόμενος, καὶ
περιδιήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίους
τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
μετέωρον ἐξηρημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε
κολπώσας τὴν ὁδὸν. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὁγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα με-
γάλην ἐν τῷ αἰερί, καθάπερ νῆσον λαμπράν, καὶ σφαι-
ροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην προσεν-
εχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίους τρισχ.) Ὅσον στα- cem ἐπιφύκεται, quam nullibi re-
δίους τριακοσίους τρισχιλίους. G. perio. Nec quid sibi voluerit,
(Referebatur in Coll. G. ad vo- assequor. Solan.

iam iam fructum & ipsi laturo videbantur. Nos autem reli-
ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & com-
mixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aqua-
ti cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
sula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in ma-
re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, in-
sulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

πούντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ
 γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶ-
 μεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι
 νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ
 τὴν χροάν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ
 πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς· ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
 11 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυν-
 ελήφθημεν τοῖς Ἴππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις,
 ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἴππογυποὶ οὗτοί· εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ
 γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς
 ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπί-
 παν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν-
 τεῦθεν· νεῶς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἰστοῦ, ἕκαστον τῶν
 πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν
 τοῖς Ἴππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν γῆν,
 εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ οὕτως καὶ

taque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdū
 quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae
 in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maio-
 res, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & ur-
 bes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & mon-
 tes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero pla-
 cuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui
 Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos in-
 cideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus
 vestī, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi
 vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum
 inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae
 magnae navis malo maiorem crassiolemque habent. His igi-
 tur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram,
 si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμε-
 νος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη,
 ὑμεῖς, ὦ ξένοι; συμφησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκε-
 σθε, ἔφη, τοσούτον αἶρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν
 αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν
 διεξήει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὸννομα Ἐνδυμίων,
 ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεὶς ποτὲ,
 καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν
 γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήην.
 ἀλλὰ θάρρειν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον
 ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσσεσθαι ὢν δεόμεθα.
 Ἦν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
 πῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαι-
 μονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα
 τίνας τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς·
 ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων
 βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspe-
 ctis nobis coniectura ex habitu ducta, Graeci ergo, inquit, vos
 essis, hospites? Parentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc
 venistis, tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat, illi narra-
 mus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, ut ipse quo-
 que, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum
 somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni
 imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis
 luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum su-
 spicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset,
 omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecero, quod iam So-
 lis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interro-
 gantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?
 ille Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habita-
 tur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-

λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθη ἀποικίαν εἰς τὸν ἑωσφόρον στείλαι, ὅντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φρονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἤμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δέ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἦν οὖν ἐβέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἓνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν, αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἕξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ.

13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοπαὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατίας, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἀνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν

versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectus aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equisformicis.] Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regibus singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἰππόγυπτοι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς Φορᾶς τοῖόςδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεξωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἰστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταὶ εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [oleripennibus] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [iaculatores milii] & Scorodomachi [alliis pugnantes]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigefies mille Psyllotoxotae [pulicifagitarum], quinquagies mille autem Anemodromi [venticursores]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo singularum pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permifere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

- ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἤξειν, Στρουθοβάλατοι μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐβασάμην, οὐ γὰρ ἀδίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδανοὶ πάντες θέρμιοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιῶνται θώρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυπτοι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι· τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum [passeriglandium] septuaginta millia, Hippogeronorumque [equigrutum] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere: prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχλαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἶρα. ὥς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντο, καὶ παδίον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
 ἔταξε τὸ πεζόν. ἤγειτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιά-
 νακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον 16
 εἶχον οἱ Ἱππομύμηκες, καὶ ἐν αὐταῖς, ὁ Φαέθων· Θη-
 ρία δὲ ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρ-
 μυξι προσεκμάτα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος
 αὐτῶν, καὶ διπλόβρος ἦν. ἐμάχοντα δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ'
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγον-
 το δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ
 δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνωπες, ὄντες καὶ οὗ-
 τοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κῶνωπι
 μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-
 (11 Καὶ διπλόβρος ἦν) Τὸ πλείον ἔχει πόδας ρ'. πύχεις ἔστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos mul-
 tae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis
 singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum
 Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto,
 paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem,
 quam ducebat Nycterion Eudianactis [*Nocturnus Sereni re-
 gis*] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu
 tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Anima-
 lia autem sunt maxima, volucra, formicis nostris similia,
 a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel
 duorum iugerum erat. Pugnant autem non sessores mo-
 do, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quin-
 quaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant
 Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii
 omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὔτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχεμάχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνους ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνους, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, οὓς ἐπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὔτοι ἄνδρες κύνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κακείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

II Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσανος τῆς Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα ἐπιτολῆς αὐτοῦ σισειρίνας τοὺς ἀνκαλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτῷ θράπου. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὤφελον· οἱ σφεν-
 δονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ Φασὶν αὐτοῖς
 ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χά-
 ραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπ' ἡεῖ παρασκευῇ. Συμ- 17
 μίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρω-
 νται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐ-
 τήκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξιόμενον τοὺς Ἴππογύ-
 πους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν
 ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξήλθον οἱ
 Ἀεροκῶνῳπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦ-
 θα δὲ κακείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν
 νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ
 μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηρούντο, καὶ τὸ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, τερα- τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. V.
 τολόγε· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ 12 Ἐπαυσαν ἐγκλίναντες) Γραι.
 ἐπισημῆται τοῦτο, πῶς σαλπικταῖς ἔφυγον ἐπικλίναντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non ve-
 nerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem,
 regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaë-
 thon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sub-
 latis signis, rudituque ab asinis utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliota-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hip-
 pogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum
 cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic
 vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt,
 & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum
 effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi
 vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεισθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέστανεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλας ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν

18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνης θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἡγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θεάμα παραδόξοτατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκεείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω· τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεῶς μεγάλης Φορτίδος. τὸ μέντοι πλήθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μή τῳ καὶ ἄπιστον

5 Ὅμηρος) Τὸ σχῆμα εἰς Ὅ- σοῦ) Τριάκοντα πηχίων, ἐξήκον-
 μῆρον. G. τα γὰρ ἂν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πη-
 14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσ- χίων. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluiffe Iovem ob mortem Sarpedonis. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pedestri proelio, in araneorum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vide-

δοξῇ, τοσούτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταζάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχῶν πεδὶον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθιμερὸν, τῷ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχίου ἀποκόμματι. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ αἰέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum verò victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, missō nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaeque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

λωτόν· ὥστε σαφὲς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ
 νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ
 Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα,
 καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖ-
 το δὲ καὶ Φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσθαι, καὶ
 μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθε-
 λεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας,
 τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστε-
 ραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.
 20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ
 σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ
 τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ
 μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκάστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σελη-
 νίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας,
 ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset : iam murus ille duplex erat nubibus constans.
 Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua no-
 cte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitio-
 nem, nec reiiceret se degentes in tenebris : promisitque tri-
 buta pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare,
 obsidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum
 suis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remi-
 sere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem
 pax his legibus : In has condiciones foedus fecere Heliotae ipso-
 rumque socii, cum Selenitiis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem
 demoliantur munitioem interpositam, nec amplius irruptionem in
 Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos
 convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui iuris esse patiantur
 stellas reliquas ; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia po-

ἀλλήλων, ἣν τις ἐπὶ φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, ὁπόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ πῶ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21 καθρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδρσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηγτίαζον ἡμῖν, καὶ ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἐταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἡξίου μεῖναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθρεῖτο) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὡφεῖλε γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τεύχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδρσαν ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμὸν σαφηνείας χάριν. V.

tius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, totis amphoras decies mille, eiusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus. hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in sinibus. Iurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aestivus] & Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [Nocturnus] & Menius [Menstruus] & Polylampes [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum focii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicius, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ
 δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἤξιον ἀποπεμφθῆναι κάτω
 εἰς τὴν θάλατταν. ὥς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὃν πείθειν, ἀπο-
 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἄ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξῷ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων·
 γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶν,
 γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσιν
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὴν
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρί-
 νω ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχρηότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἑλληνας ἐκεῖθεν ἤκειν τῆς γαστροκνημίας
 τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖ-

II Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον
 φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 aliam ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in furis:
 cum enim conceptus est embryo, crassescit fura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad
 ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos
 descendisse furae nomen, quam *furae ventrem* appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τούτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμνόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα· ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὴν οὖν πεπανθῶσι, τρυγῆσαντες αὐτὰς ἐκκολλᾶπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἀνθρώπος, οὐκ ἀπο- 23 θνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, ἀήρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὑπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἰερί πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων) Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσκάπτει, τοὺς ἐκ ὑρακοντεῖαν ὑδὸν ταν ἐκφύνας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν) Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ

Σκυθῶν αὐτῶν ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμιάμενου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἶνου λέγονται. V. (C. κάπτουσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, [Arborei] quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo assantur, focum,

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφονται τοιοῦτῳ ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀῆρ ἀποθλι-
βόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιείς ὥσπερ ὄροσος· οὐ
μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρη-
νται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τῆς
γαστροκνημίας· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομί-
ζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν που τις Φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ,
τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων, τοῦναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν·
ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ
μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
νοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστω αὐτῶν κράμβη
ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς αἰὲ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπι-
ῆ εὐθεία πῖνται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· σπιν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους.
ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
pressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perfora-
ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
& sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
tra ea in Cometis [*stellis comatis*] comatos pro pulchris ha-
bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* di-
gitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna,
caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον· καὶ πεῖδαν ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυροῦς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάζαν-
 τες· ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πᾶν λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὕδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὴν ἐμπεσὼν ἄνεμος
 διασεῖσθαι τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἡ χάλαζα, διαῤραγόντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πῆρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέον-
 ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστὴ ἐστίν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἔντοςθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 κοινὰ, ἐπειδὴν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνῃ, μαλθακῇ· τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκῇ ὕφαντῇ· πολὺ χαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πήγνυνται. G. τῶν περὶ τῶν θαλαττίων σιλαχῶν
 12 Κλειστὴ ἐστίν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἰσχυροῦς μιν διαπαίξει. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffuunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: & , ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud
 nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudi.
 Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὁρᾷ καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ
 26 μόνον ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ Φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ Φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγόμενων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφ' ἑστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult, exemptos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac mul- ti, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κείνοι με εἰώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθὴ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27
 ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἅ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἴππογύπουσι χιλίοις, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων. Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28
 παρημέψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῶ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων, ὅλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἐφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐβαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὐδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere: Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, salutato rege & ipsius amicis, conscensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum fumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram illam praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus fociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

29 δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυπιοι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐ-
 τη κεῖται μεταξύ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἵρος,
 παπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀπαβάντες δὲ, ἄν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέον-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίαι
 ἐκάστω πεποιήντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν προειμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενία ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπνήσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recesserunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorfum persecuti, cum versus vesperam delati sumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Exscensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Au-
 divimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihil

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρὲστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνώμενα, καὶ ἡκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτόν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ἅπας ἔχοιεν, ὁ δὲ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

fecius timere, neque cibum capere, neque somnum quicumque nostram audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte fedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cotttyphionis filius [*Cornix Merulae*]. At recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλὴν γὰρ τῶν ἐν τῷ αέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρρείδεις ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, 30 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψάσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερῆδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐπαιούμεθα, καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὔσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὀρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπ' ἧι δὲ κεχρῆνος, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα.) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque iam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare depositi sumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi simus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abiicientes natavimus; forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero maiorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine; contra nos autem veniebat hians &

λοῦ τaráττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλ-
λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
μεν τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναρρόφῃσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ
κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὁδοῦσιν, ἀλ-
λὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
δὲν ἐωρῶμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κυ-
τος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυ-
ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικραὶ
ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
φορτία κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦος ἦν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῇ περὶ τῆς Συ-
ρίης θιοῦ λόγῳ μίμνηται τῶν φαλ-
λῶν τούτων, ἐφ' ὧν καὶ ἀναβαίνου-

σι λόγοι ἀσκήσεις. εἰσὶ δὲ οἱ φαλ-
λοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυῶν τὸ
ὕψος. V.

longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente,
dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navi
haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus iam
essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
ea illo hiantē, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
latum undique & altum, fatis capacem, ut decies mille ho-
minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
vela atque ancorae, & hominum ossa, & sarcinae. In me-
dio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἑώκει πάντα ἐξεργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 32 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἑδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοῦμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἐτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἶχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ
 καὶ νῆσους. καὶ γὰρ ἡσθάνομεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὁξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ
 διατριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδι-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεχελίτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultif-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igitur
 abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis,
 navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὐπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδάωνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυχοῦς· ἐτι δὲ καὶ κυνὸς ὕλακην ἡκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
 πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιὰν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διαχετεύουσιν· ἡσθύντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· καὶ κεινοὶ δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἶκος παθόντες, ἀναυδοὶ παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὃ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam coniiicere quandam potuimus. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & iuveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conii-

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμεν, αὐτῷ σκάφει πρῶην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γὰρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνεται. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθεύργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις τε ὦν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἤγευ ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραθεῖς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχεάς, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπὶ πόνθειμει· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & proluxa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertiisset; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olea & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, fatiatus interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὰλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὃ ξέ-
νοι, Κύπριος ὀρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
δος μετὰ παιδός, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεὼς
μεγάλῃς, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
εἰωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
σαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖαι
ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόν-
τες, καὶ αὐτανόροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ
ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν,
λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
δρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
εἷχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν
πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero fociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit suavissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidissimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves*

καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπτόμενα, καὶ
ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ
θηρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπότεν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ
μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι
τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νη-
χόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυ-
πηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα
35 ἑπτα καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὅσως φέρειν δυνά-
μεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλε-
ποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἧ
γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κῆτει; πολ-
λοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλό-
κοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταρι-
χᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ παραβοπρόσω-
πον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς
ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδη-
τες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις εἰκοτές, τὰ δὲ κάτω, τοῖς
γαλεώταις ἥττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ

*auscipio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in
branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus
non porro est salus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omni-
genos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus,
quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti
sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vi-
cini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt,
infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt
in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, & figura horri-
bili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Ta-
richanes [Salfamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, &
vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus,
ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte ho-
minibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti*

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε
 καὶ Φιλίαν πρὸς αὐτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαίαν
 νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον,
 καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῶα δὲ πρὸς αὐτῶ τῷ στόματι,
 τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάτ-
 τη. ὁμῶς δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον τοῖς Ψιττόποσιν
 ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὅστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 36
 μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα
 τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν.
 πόσοι δ', ἔφην ἐγὼ, οὔτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔφη,
 τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν
 ὅστ' αὐτῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ
 μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὔσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε
 ὠπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοι-
 πὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν
 παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσε-
 σθαι, τοῦ Φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας

sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thyn-
noccephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter
se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bel-
licosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae
ori partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur.
Tamen haec ego habeo, Psittopodibus vestigal pendens quingenta
quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum
est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quo-
modo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille,
inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter
spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis
congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si
vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad
navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vestigal
non solutum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem

- ἐνεστῶσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
 τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδιώξε τοὺς ἀγ-
 γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἑκαλεῖτο)
 37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
 ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ
 προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἶρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
 τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
 ἐπανίστασθαι καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
 κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
 καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκινθάρος,
 καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἡγτιάζομεν, καὶ
 συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
 τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
 τοὺς Φωλεοὺς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
 38 γλης πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετὰΦρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν

6 Ἐξαυλισάμενοι) Γραι. ἑξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum respon-
 so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae
 irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu
 invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
 mo expectamus, agmine praemisso virorum quinque &
 viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praeter-
 gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
 gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
 viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
 pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes
 non sine periculo pugnativimus. Tandem vero in fugam ver-
 sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
 stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀνάπηξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομενότητες τὴν ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ πρᾶπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπῆλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνήτας, καὶ καταδιώξαντες εἰς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39 λαντες, νεκροὺς τε ἀνηροῦντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενότητων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorsu arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re, adfunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus. Neque multo post, caduceatoribus missis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin postridie eius diei contra illos profecti conferimus omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis, in mare

θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη
 εὔσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῴκουμεν, τὰ
 πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ
 ἀμπελαυργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν
 ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ
 μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐναι-
 τὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τράπον.

- 40 Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευ-
 τέραν τοῦ στόματος ἀνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ
 τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς
 ἀνοιξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν,
 ὡς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος
 ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες
 οὖν, ἀνείρπυσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ
 στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ
 εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἀνδρας μεγάλους ὅσον

inde defilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam
 vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes ha-
 bitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vi-
 neasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus;
 & in universum similes videbamus hominibus in magno
 quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus
 ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum
 vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa se-
 cundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc
 faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus)
 circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito
 clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque
 remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae,
 stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nem-
 pe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα
ιστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
πάνυ δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἐκάστη τὴν περί-
μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ
τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς
νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουں, κυπαρίσσοις
αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ ἐρετ-
μοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον,
σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πύρας, ὅσον τεσσαρά-
κοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκότες ἀν-
θρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ιστίων, ὃ ἄνεμος ἐμπί-
πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἐκάστη, ἐκόλπου τε αὐ-
τὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐβέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορύθων ἐδέοντο) Τὸ τοῦ Ὁ- Δαίε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος
μήρου διαγεγᾶ περὶ Διομήδους, τὸ ἀκάματον πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus dein-
ceps affidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, aeneum
tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes us-
quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
que erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στής δ' ἐΦειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινεῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐΦάνησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώ-
 γρει δὲ οὐδεῖς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
 γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περι-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μὲν-
 τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
 42 γοις πλεθριαίοις. Ἦγετο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο.

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videtur,

ὥς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
κέναι, ὥς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν
αἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων κα-
ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλ-
λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαί,
πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώ-
ξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια,
τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο.
καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
δῆκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
σταυρώσαντες. ἐκεῖνη μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον
ἠύλισαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
μεγάλαις, ὑαλίαις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges mul-
tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
insulas hostium demergunt centum circiter & quinquaginta,
tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
bentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potesta-
tem redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt
vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa belluam,
revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transege-
re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκεῖους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἠδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες.
τὰῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo
suis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Το δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει **Β** δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐξήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ οὐρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωνμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθάνειν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ραδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ ἐξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀνασθῆτης εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀνασχάνοι, ταχὺ συνέμμε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρούτο, καὶ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

A hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ira quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque aegrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὥς, εἰ μή
 τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλεῖσθαι, κινδυνεύομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὴ τὸ στόμα μεγάλας
 δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς
 ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τάλλα ἐπιτήδεια. κυ-
 βερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἤδη τεθνήκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ
 τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νηνεμία γάρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπ' αἴεον, εὐκράτῳ αἵετι χρώμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiantē discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos posset, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernaturus autem
 erat Scinthus. Proxima luce cetus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi: deinde borea flati

τα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάντας διαβέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοῖόνδ' ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφινάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ ἐν τῇ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπᾶσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρα δὲ πέμπτη ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους 3 σταδίου, νῆσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσνήχθημεν, ἀφ'

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἴτα θωρολόχευ, οὐκ ἐμείλλεν ὁ πάγος θαλπέμενος τῇ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυ-

σθέντες τέλει ἀπωλάλειται; ὅτε ἀπίθανος ἢ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in tibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati sumus ad insulam parvam ac de-

ἥς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύ-
 ρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ
 ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ'
 ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. μετ' οὐ
 πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ
 γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης
 ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπε-
 πηγῶς, ὥς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰ-
 κοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμπελοι, βοτρυῶν πλήρεις·
 οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν·
 ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τῆς
 Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ
 ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρέϊχε, ποτὸν
 δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν
 χωρίων ἐλέγετο Τυρῶ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν
 ἐπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

fertam. Hic aqua hausta, iam enim defecerat, confectisque
 sagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursum naviga-
 vimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed,
 quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in
 pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo
 conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, ca-
 seus maximus plane compactus, uti postea edendo experi-
 ti fumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vi-
 tes porro uvis indutae. Verum non vinum inde, sed lac
 expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galateae
 [Lactiae] Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igi-
 tur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra no-
 bis praebeuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regio-
 nibus dicebatur Tyro [Cafsa] Salmoni filia, hunc sibi ho-
 norem, postquam hinc discessit, nata. Morati in insula dies

ἔκτη ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικότητας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μάνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτισζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλῶ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ τινος συνωδοιπόρου ἡμῖν παραθέντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλὰ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo nāvigantes, sed falso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*.] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello [*suberiam*] contendere. Et aliquouſque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diverſi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δέ, καὶ
 μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ
 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν,
 μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα εὐκ
 ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἤμεν, καὶ θαυ-
 μαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης,
 αἶαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόξεν τῆς εὐδαί-
 μονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ρόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ
 δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἥδὺ προσέβαλ-
 λεν ἡσθέντες δὲ τῇ ὁσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων
 ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγινό-
 μεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ
 πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς
 ἐξιόντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis
 quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat
 multus. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans
 non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura
 circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem
 Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim
 a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto
 praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam *ad*
nares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post
 longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo ab-
 sumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa
 tutos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide
 exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves,
 tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δὲ τινες ἡδεῖαι διαπνεύουσαι, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσυρίζετο, εἰκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοή σύμμικτος ἤκουετο, οὐ θορυβάδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6 ἤχθημεν ὀρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἤκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ ὁ Κρῆς Ραδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

I Περιεκέχυτο) Ἀπὸ τοῦ περιέχεν, ὑπείληψε, περιέβαλλεν, περιελίχμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

II Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθη-ις. (log. εὐανθοῦντος, ut in C. exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto reduntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur; firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus sociis. Progressi per pratum floridum, in praesidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis nos coronis vinctos (durissimum hoc apud illos vinculum est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc esse Beatorum, qui vocantur, insulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti stetimus

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
 πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
 τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσι, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
 λῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθους ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
 τὸν πίομενον τοῦ ἔλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἰπποκράτει
 τῷ Κῳῷ ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησέως καὶ
 Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
 τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθους, ἐδίκασε Μενελάῳ
 συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδύ-
 νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
 ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας,
 Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχη-
 δονίῳ. καὶ ἐδόξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
 10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κύρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi resipuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contententibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subiisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοὶ δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
 τεσ, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα
 ἐξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
 πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
 ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
 ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφίηατο,
 τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν
 ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον
 μέιναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
 ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
 μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τοῦντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν
 στεφάνων περιρρέοντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
 ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
 ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγ-
 δινον. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόζυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς
 καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ὡσεὶν ἀγίους προ-
 φήτας διακαίρειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ

τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις
 συνενεχθῆναι ἀλλογορικῶς διεξήλ-
 θον. V.

fam. Quarti nos admoti fumus. Atque ille quidem interro-
 gat, *Qua re impulsus, vivi adhuc sacram regionem ingressi effe-*
mus? Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
 bis secedere aliquantum iussis, dum considerat, suisque cum
 affessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in
 consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis.
 Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem*
& professionis poenas nos, ubi mortui fuissetus, duros: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convivio Heroum usi, abi-
remus. Constituit autem etiam diem commorationis, ne
 plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
 tibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad bea-
 torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
 posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἑδάφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεί-
 χους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λί-
 θου ὠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
 λιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ
 δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
 πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν
 εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἐστὶν αὐτοῖς, οἷοι μεγάλοι, ὑάλι-
 νοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πνέλοις δρόσος θερμὴ ἐστίν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
 ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ
 ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν
 ἐστᾶσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφίᾳσι.
 καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
 τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό
 τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

II Ἀναφῆς) Γραι. ἀφανῆς. C.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra mu-
 ros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e be-
 ryllo gemma aedificata, & altaria in iis maximā, ex una
 gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Cir-
 cum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitu-
 do centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile
 sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinna-
 momo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.
 In vestitu utuntur araneorum telis tenuibus, purpureis.
 Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis ex-
 pertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora
 non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emit-
 tunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illo-
 rum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Ni-
 si enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαί, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς,
 ἀλλ' ἐφ' ἧς ἀν' ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νύξ
 παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ
 καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἑω, μηδέπω ἀνατείλαν-
 τος ἡλίου, τοιοῦτον Φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ
 ὥρων μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ
 ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
 μὲν ἀνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθη-
 λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ
 μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροῖας, καὶ τὰς μη-
 λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαι-
 δεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, οἷς
 καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυνες ἄρτους ἐτοίμους
 ἐπ' ἄκρου Φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν
 πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι,
 μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νύξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θεου-
 λην τερατολογούμενα ἐπισκώπτει.
 V.

13 Ἄρτον ἱτοῖμον) Τὸ ἐξαγα-
 γεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῶδει.
 V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae, non ni-
 grae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea ma-
 net. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane
 clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto,
 talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempe-
 statem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus
 flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque
 tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies
 feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero ar-
 bores, & malos, & reliquas autumnalium copias, dicebant etiam
 ter & decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud
 illos est. Pro tritico spicae panes iam paratos in summo
 producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quin-
 que & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

κρότεραι μέντοι αὐταὶ καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ,
 14 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πε-
 ποίηται, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δὲ
 ἐστὶ κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ,
 ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ
 τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέ-
 ρουσιν ἕκαστος οἱ ἄνεμοι, πλήν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου
 γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἐστὶ δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον
 ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς
 δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς
 κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρὴν τις εἰς
 τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἡ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων
 παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρῃ γίγνεται· οὕτω
 μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
 τᾶλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων
 τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων Σαρατολογούμενα τῶν Ἀσ-
 συρίων διασύρει. V. (Vid. Philostr.)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis
 septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est,
 in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pul-
 cherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbenti-
 bus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent:
 ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam
 quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed
 sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro
 pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula
 varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis
 in coenationem, decerptum unum alterumque poculum si-
 bi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt.
 Pro coronis, luscinae, & aves aliae cantrices, ex vicinis
 pratis flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

ὠδῆς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὡδὶ νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπᾶσαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἡρέμα
 τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτόν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ὠδαῖς σχολάζουσιν 15
 ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
 τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνάδουσιν, Εὐνομός τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἔθεασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὗτοι
 παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὗτοι
 ᾄσωσι, τότε δὴ πάντα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκείνο ἔχου- 16
 σι· πηγαὶ εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ven-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accum-
 bens supra Ulysssem. Chori puerorum sunt & virginum.
 Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbicus
 Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque
 apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hiru-
 dinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum
 sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Ma-
 ximum & illud ad hilaritatem adiumentum habent, quod font-
 es sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινὰς
 παρ' αὐτοῖς ἔβασάνην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λακροῦ
 Αἴαντος· ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώ-
 ρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θράκα Ζάμολ-
 ξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἀνευ Περιάνδρου. εἴ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχούντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ἰακινθὸς τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρ-
 κισσος, καὶ Ἵλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἐδόκει
 ἔρᾶν τοῦ Ἰακινθοῦ· τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκεῖνον διήλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ραδάμανθυς, καὶ ἡπει-

4 Ἐβασάνην) Κατὰ κοινῶς τὸ ἔβασάνην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periendo
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείδαι τὴν εἰρηνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι. Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀρίστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα 18
τα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἠδὲ τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιῶν χρωῖται. Διογένης μὲν γε ὁ Σινωπεύς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἐταίραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδὲς παρῆν· ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἐλεγον

12 Τῶν δὲ Στωϊκῶν —) Οἷα φησὶ ἀκριβοῦς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς
περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρώποι; G. τοῖς Ἐφικτικοῖς συνάπτει Λουκιανός.
16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς) Οὐκ ἴσως V. (συνάπτει, Λουκιανός. Coll.)

Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum eiekturum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omitta convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uri. Aristippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & conviviae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quantum usus esset. Aca-

ἐθέλαιν μὲν ἔλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆ-
 σός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδα-
 μάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μέσης τῆς οδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
 μετὰ ταῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων
 αὐτῶ φρονούσι· μίσχονται μὲν ἀναφάνδον, πάντων ὁρών-
 των, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἥ μὴν
 καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιорκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἣ ὁ Νάρκισσος, ὠμαλόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο. αἱ

13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ὄντως. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & confiderare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum fustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur, & de media via reverti.
 Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt.
 Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste acce-
 dere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Saepe
 enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ
παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.
Οὕτω δὲ δυο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
ελθὼν ἐγὼ Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν,
τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἶη, λέγων τοῦτο μάλ-
ιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὥς οἱ μὲν Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς παλίσαις, οὐχ' Ὀμηρος,
ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἐτι δὲ καὶ περὶ
τῶν ἀβητουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ
γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λίγων τ. μ.) Γραι. λίγων τοῦ-
το μάλιστα. G.

10 Τοῖς πλείστοις) Γραι. τοῖς
πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος. G.

14 Κατεγίνωσκον) Σημειοῦ διὰ
τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκει γενι-
κῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκει
σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ καὶ αἰτιατι-

κὴν ἀπείδωκεν. κατεγίνωσκον τὰν
ψυχρολογίαν. ἤτοι οὖν Ἀττικῆς οὐ
συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
πολλῶν τοῦτ' ἐφίλουσι ποιεῖν τῇ
κοινῇ ἐναντιούμενοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ
καταγινώσκει ἀντὶ τοῦ γελῆν ἢ δια-
σύρειν εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonicī.
Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
rum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero,
dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari,
sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos ef-
set, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius relictis inter-
rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἡρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο· καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μὴδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καίκεῖνα ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοὶ Φασιν· ὁ δὲ ἡρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὁ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἰ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑάρων. προσιῶν γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρος,

21 Ὀδυσσεῶς συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) ἱστορεῖ γὰρ ταῦτα Ἡρόδοτος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίβ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssæam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulyssæ. Iisdem temporibus, Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις
 ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτε-
 λέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ
 δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐταῖς,
 ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χρῆ
 αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 εὖτος περίεσθός, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένους· οὐ μὲν
 παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἰκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια.
 ἡγωνοβέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ
 ἑβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ
 κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνί-
 κησε Κἄρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεὰ περὶ τοῦ στε-
 φάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου
 τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειοῦ,
 καὶ ἀλλοῖς συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄβλα

16 (παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ θῆς ὁ ἐν ἁδου βίος, ἅτε σαρμάτων
 πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμα- ἀπὸ ἀλλαγμένων. V.
 χους, ὃ οὐκ ἔστι ἀγρὸν παρ' ὅσιν ἀπα-

septies mutatus, vita in totidem aetia animalibus, perfectif-
 que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
 aureus. Quod quidem iudicatum est, eum versari secum:
 hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
 phorbum, porteret. Venit & Empedocles, circum ufula-
 tus, & totum affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
 multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore
 certamen instabat, quae Thanatusia [*Mortualia*] apud illos
 vocantur. Praestebant Achilles quintum, Theseus septimum.
 Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enar-
 rabo. Lucta uict Carus Heraclides, victo in certamine de
 hac corona Myse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
 ptii, qui in Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congressio-
 rum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μνηίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο· καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μὴδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶ κείνῳ ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὥς πολλοὶ Φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο, ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὁ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἰ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἐώρων. προσιὼν γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἐσκώψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρος,

21 Ὀδυσσεύς συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἰστορεῖ γὰρ ταῦτα Ἡρόδοτος ἐν τῇ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίῃ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum factis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssaeam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Urebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulysse. Iisdem temporibus, Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις
 ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτε-
 λέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ
 δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς,
 ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβὸν χρὴ
 αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 εὖτος περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὲν
 παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια.
 ἡγωνοῦνται δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ
 ἑβδόμον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ
 κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνί-
 κησε Κἄρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεὺς περὶ τοῦ στε-
 φάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἰση ἐγένετο Ἀρείου
 τοῦ Αἰγυπτίου, ὅς ἐν Κορίνθῳ τέλειπται, καὶ Ἐπειοῦ,
 ἀλλήλοισιν συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄβλα

16 Πανκρατίου) Τάχα διὰ τὸ ὅτι ὁ ἐν ἑσθῇ βίος, ἅτε σαρμάται
 πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμα- ἀπὸ πλῆγης. V.
 χους, ὁ ἀπὸ τῆς ἀγῶνι παρ' ὅσον ἀπα-

septies mortuus, vita in totidem acta animalibus, perfectif-
 que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
 aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum:
 hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
 phorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum ufula-
 tus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
 multis verbis supplicatus, receptus est. Procedente tempore
 certamen instabat, quod Thanatusia [Mortualia] apud illos
 vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum.
 Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enar-
 rabo. Lucta vicit Herus Heraclides, victo in certamine de-
 sic corona Ulisse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
 ptii, qui in Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congresso-
 rum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δέ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολύ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησέ δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἅπα-
 23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγείσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾶκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθης, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόος. ἠγείτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἥδη σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτας ἐπινόει κολάσεις. (Hoc Scholium fede sua in V. motum, & in II Vol. ed. *Amst.* ad *Ion. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituiimus. *Solan.*)
ibid. Βούσιριν) Οὗτος ὁμῶς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ οὗς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἐχეთος τῆς Ἠκείρου βασιλεὺς τιμαρτηκώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud *Lucianum* conspicitur. *Solan.*)

fu quis vicerit, non amplius recorder. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Bufiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocamppte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam resipuerat, Aiax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo

τος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλῷ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἐνθα συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24 μένους, καὶ δῆσαντες, αὐθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὀμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζεин τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντά τε ἐπινίκια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα διασφύρι. V.
5 Παράδεισος) Τῶν ἄκρως βου-

λομένων ἐλλνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπίμπουσι τὸ παράδεισος ὄνομα. V.

eniam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic postea convocatis fodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos victosque iterum remisit, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum*. Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt ma-

εορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρῳ ἐκαθέζετο, μυσταττόμενος τῇ
 25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθότων, περὶ
 μεσοῦντα τὸν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα.
 Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ
 καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ
 οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ-
 λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ
 προῦπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν
 ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλευσατο ὁ
 Κίνυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ κείνη ταῦτα,
 οἷχεσθαι ἀπτόντας ἐς τινα τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἧται
 ἐς τὴν Φελλῶ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πά-
 λαι προσελήφesan τρεῖς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς
 θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπί-
 στατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὥς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπιμῶς) Δεῖ γράφειν ἐπιμῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπιμάζει τὸ ἐφίλκεται
 ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ σημαίνει. V.
 ἐπιμῶς, ἀπὸ τοῦ ἐφελχυστικῶς.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed
 cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi
 consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa
 medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scintha-
 ri filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat He-
 lenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa
 amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio,
 & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam.
 Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia
 agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulie-
 ri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum,
 sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim
 assumerant tres sociorum meorum audacissimos. Patri ta-
 men haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohiberetur.

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλὴν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κεκῆν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴσθη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασιλεία τοῦ Ῥαδαμάνθυος· ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολλὴν ἀπέχουσαν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθος πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδῃ Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροῆσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν αἰλύσει ῥοδίῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρήμην) Οὐ παρῆν, ὥς ἐν 11 Διόκοντες) Γραι. ἐλαύνον-
 ἄλλοις κίεται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. τες. G.
 V.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Mene-laus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerit. Die exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae multum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fugitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, iam intrantes in lactens mare prope Tyroëssiam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ραδάμανθυς, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὥς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοίων δῆσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστίγωθέντας. Ἐψηφίσαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνῃν ἐπιμέναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιώ-
 μην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὐ-
 θις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμβουῶντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦπιόν παρεδείκνυ-
 σαι, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ρα-
 δαμάνθῳ, πολλὰ ἰκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δεῖξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖ-
 ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους

· 6 Ἐποτιώμεν) Γράφεται ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον. C.

rum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emitte, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi sellam, & accubitum
 in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura
 mihi diceret, & navigationem praemonstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρω-
θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον.
ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις μετ' αὐτὴν δέ, ἡ τῆς
Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην
ἡπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένη. ἐνταῦθα
δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔβη διελθὼν, καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέ-
ραν ἡπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ρίζαν, ὥρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς
μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἰ
ποτε ἀφικοίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα
σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμεν· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa sompniorum civitas: post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus infociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum

συνεισιτώμενη αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὀμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθη αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοῖονδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδε τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

- 29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάβρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθους τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ καταχθεῖναι ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη αἶερα

8 Μείνας δὲ) Ἐγύλαξε τὴν σύνην· τὸ μόντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῶσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὴν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικόν, εἰ οὕτως εἶπεν μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι, τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Homerum poetam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscriptae. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducuntibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

πρῶτοντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδμή τε δεινὴ
 διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσης, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πόνηρά, καὶ ἀφόρητος, ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ αἶρ ζοφερός, καὶ
 ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν 30
 ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιαύδε ἦν· κύκλω μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὁμῶς κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προΐμεν διὰ τινὸς ἀκανθῶδους, καὶ σκολόπων
 μεστής ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόν-
 τες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ ἑδάφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοφι πάντῃ ἐξην-

9 Πέτραις τραχείαι· Γράφεται
 πέτραις καὶ τραχωσι. V.

15 Σκόλοφι· Σκόλοφ, ὅθεν ξύλον
 ὑπερῆπνυγόγετο τῇ τείχει. παρὰ τὸ
 κλάπτω, κλόφ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω
 σχόλοφ, καὶ σκόλοφ τὸ δισχισμέ-

νον καὶ ἀπεξυμένον ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiebatur inter Scholia ad
 'Ρητ. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis sedi-
 bus singula reddidimus. Solan.)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exscendimus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, faxis & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen re-
 pendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis obfitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλω δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
 τούτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἰσοδὸς δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθη-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰληθῆ συγγεγρα-
 Φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἰτά σοι, βαμολόχε γῆς, τί ἐποφείλεται τούτῳ
 ἔτι κα. V.

leis undique effluit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, torribus quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant mon-
 stratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiri essent aliquid, & qui vera non scripsissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodorus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τοῦτιον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ὀνείρων ἡσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε
 δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι παραπλήσιον ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρώτερω ὑπέ-
 βαινε. καταλαβόντες δὲ ποτὲ αὐτὴν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἰπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρούνοιο ἱερὸν ἐστὶ
 περὶ δαίλην ὄψιν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλα
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὀμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλω μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα.) Γραι. ἀπέπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepī,
 qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatam Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, investi in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alestryonis [*Galli Galli-
 nacci*] sacrum est, fero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat silva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πληθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἴριδι τὴν χορίαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἶρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακειᾶς πεδῖον ἀποβλέπασαι, ἡ μὲν σιδηρᾷ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκωνες) Καταλλήως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπαιτικὰ ταῦτα καὶ ναρκωτικά. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαν ἡμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακειᾶς πεδῖον ἀποκλίνειν πεπραγμέναι, τὰς δύο τῆς ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πελὺ τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσιν, ἐπεὶ τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργαῖς καὶ βλαχάδοις καὶ ραθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερόν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται. καὶ οὐποτ' ἂν μεταβάλλισθαι πεφυκέναι ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθεῖν

ἀντὶ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὥς τις τῷ περιλείπῳ τῆς ἡφρόνους γνώμης ὁψέποτε τοῦ κάρου ἀνεγχεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαι καταλλήλου τῶν φροτίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλιν ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικάδῃ. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αἰτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῇ τῷ ἀνίστῃ καὶ εἰς ἀμνησίαν εὐχελα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῷ ἥδοντι καὶ εὐφραίνοντι ἐμμενετικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noctivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperretus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commearē dicuntur *somnia*

δημεῖν αὐτῶν οἱ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἄπνηεῖς·
 δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
 ράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεθάντιναι.
 εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶων
 σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκεῖνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐν
 ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὑπνου βασιλεία. οὗτος γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιοη-
 μένος, Ταραξίωνά τε τοῦ Ματαιογένοους, καὶ Πλουτο-
 κλέα τὸν Φαντασιώνας. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ἐστίν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὰ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
 μαντεῖον, οὗ προειστῆκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε Φύσις, οὔτε ἰδέα 34
 ἢ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

11 Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν
 καταλλήλως ὀνόμασι. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare,
 cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alestryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [*Ferriculum Vanipori*], & Plutoclen Phantasionis [*Divitiglo-
 rium Imaginariū*]. In medio foro fons est, Careotin [*Gra-
 visomnem*] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes propheta Antiphon [*Contradictor*], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδό-
κουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ
πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς
πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς
θεοὺς, οἷός ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς
δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐωρακό-
τες. οἱ δὲ καὶ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνή-
θεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
κοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε
ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ
ὑπισχνόμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι
δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκεῖους
35 ἐπεδείκνυν, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν
τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθ-
εύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγά-
λης καταρράγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβορόντες, ἀνήχθη-

9 Τὴν τε) Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευά-
σαντες καὶ ὑπισχνόμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia vi-
liaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figu-
rae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos,
inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agno-
scebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos,
& salutabant, tanquam familiaria: prehensoresque nos & fo-
pitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum re-
liquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque
se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam
quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros
ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur trigin-
ta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coe-
nantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo
excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus,

μὲν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκείθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσω
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιαύτῃ·
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὅφ' ὧν ἐς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δαί-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρᾶς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO* S. Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa auctus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruente: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interemptus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capeßsam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-

σιουργοῦσαν. ὥς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύος ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τῷ εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.

37 Ἐωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντες τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἰστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὁδοῦς, τῷ Φύλ-

5 Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γραι. καὶ εἰ σωφροναῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulyssē interrogavit, & de Penelope, qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa sit gloriatus? Nos respondere ea, quibus delectari illam conciperemus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λω τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημβρίαν, εἶδομεν κατὰ πιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναῦτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὥς εἶδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ καὶ κείνοι ἦσαν αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν 38 ὁδόν, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους· καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἐκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὄργανα πέντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύων) Κελύφανα λίπος. G. (At non ovi hic, sed (leg. κελύφιν) κελυφος τὸ τοῦ αὐτοῦ nucis, putamen. Solan.)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant iaculantes lapidum loco cucurbitarum feminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]: erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam, cum adventare hos sentirent, omiffis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat, victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim sociis quinque naves habebant, pugnantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae nucs & excavatae. Magnitudo uniuscuiusque nucis dimidia in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus faucios, atque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἤμεν, αἰεὶ τινὰς ἐπιβου-
 39 λὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον
 εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπνέοντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἐνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σπηπταῖς ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 40 μειναν, ἀλλὰ τραθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νή-
 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὐσῃς,
 ἐλάβομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνας καλλιᾶ παμμεγέ-
 βει. σταδίων που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλλουσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν Φεύγουσα,
 γοερὰν τινὰ φωνὴν προἰέμενη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-

12 Ἐλάβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀντιστοιχίου. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati
 infidias. Neque frustra, Nondum enim sol occiderat, cum
 a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias siccatae & ocu-
 los cancrorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus,
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδία
 μεγάλη προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ
 δὲ καὶ ὡὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περι-
 πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο,
 καὶ ἔκρωζον. πελέεσι γοῦν διακόφαντες ἐν τῶν ὡῶν,
 νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
 Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίου 41
 διακοσίου, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπε-
 σήμαινεν· ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπε-
 ρύξατο, καὶ ἀνέβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Φα-
 λακρὸς ἤδη ὦν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδο-
 ξότατον, ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεῶς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
 δους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὃ δὲ καρ-
 πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι.
 ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶκος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
 τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ Φαντάσματος.

7 Ἀπέσχομεν) Γρ. ἀπίσχομεν. G. Διαπί?ει. V.

12 Ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεῶς) Εἰς 16 Τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
 τὴν Ἀρὼν ῥάβδον ὁ καιγνίμων ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
 rati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova
 quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
 dem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur
 ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturi-
 bus viginti ampliorem. Cum vero navigando discessissemus
 a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
 ca evenere. Nam cheniscus [*anserculus*] in proga subito con-
 cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
 re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
 mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
 mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
 dum maturae. Haec videntes perturbati fumus, ut facile
 est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

- 42 Οὕτω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἄρριζοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατόν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὐτ' ἀναστρέφειν ράδιον ἑδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εὐρών ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἑδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυνάμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιῶμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-
- 3 Ἄβυσσον) Ἀντὶ τοῦ ἥπειρον ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Rexinctam enim magno fune, arboribus conscensus, magno labore eo per-

δρα, μόλις ἀνιμῆσάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντες τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθούντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που καὶ κείνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον' ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὑλὴν, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταβέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὲ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥαδίως ἔσθη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γάρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. Διελθοῦσι. V. θρὰν θάλασσαν διαστᾶσιν κρειττό-
9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ τινι ἐπιπνοίᾳ, ἐπισκώπται αἰνίττε-
κενολόγος εἰς Μασίαν, καὶ τὴν ἱρυ- ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poetae versus in mentem venit, qui ait alicubi :

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessionem. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicien-

ξία, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συν-
 άπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
 ἐτέρας θαλάττης ἕς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ
 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκή-
 44 σαντες. Τούντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προση-
 νές, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνέ-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὕδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἵποθεν δυνηθείμεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχο-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμός πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
 κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes na-
 vim remis cursum fleximus, multoque labore traiecimus,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποῖ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἴτα μένται πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὗρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἰκετευόντων· τὰ λῦτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ἄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed victos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis erant cafei multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus. Iam-

45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθυῖς τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἀνδράς εἰδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπύπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ Φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνίοχουον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς Φελλούς. οὔτοι ἡμᾶς οὔτε ἡδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,

46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὅς ἐπὶ καδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀθίνης ποδεῶνας εἰρηκε παίζων κἀνταῦθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὅρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾧ γίνονται πῦκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνονται τοὺς Φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Idem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alij post hos insidentes in suberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique. Vespera iam ingruerat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitat eam a mulieribus, ut pu-

ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προῖεμένων προσήσαν
γάρ, καὶ ἐδεξιούντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κε-
κοσμημένοι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς
χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Κα-
βαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ'
οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ
ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, οὐ γὰρ χρηστὰ
ἱμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὅρῳ πολ-
λῶν ἀνθρώπων ὅσῃ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν,
βοὴν ἰστάναι, καὶ τοὺς ἐταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ
ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἔδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν
μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρ-
όντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης,
εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλᾶς· καὶ δῆ-
σας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦ-
σα. G.

5. Αὕτη Ὑδαμῇ) Γραι. Ὑδα-
μαρδία. G.

tabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos pren-
fabant & complectebantur, ornatae more meretricio, for-
mosae omnes & iuenculae, talaria vestimenta trahentes.
Insula vocabatur Cabalusa [*Deiciens*], urbs autem Hyda-
mardia [*Aquescentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam
quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem.
Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praefagiret
animus, & circumspiciens accuratius, video multorum ho-
minum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere,
& convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Mal-
vam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effu-
gere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post au-
tem ministrante hospita, video illius non mulieris crura,
sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vin-
ctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνο-
σκελέας προσαγορευόμενας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς
ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
τοὺς, συνευνήθεισαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
τοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυσεν, καὶ ἦγον εἰς αὐτὴν πρὸς τὴν
δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὁ-
μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἶ-
μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε-
πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴργαζε, τὴν τε ἡπειρον
ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ'
ἡμῶν οἰκουμένην κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν τοῖς δὲ,
τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Af-
nicurus*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospi-
tibus: inebriatos enim, inquit, sopitosque in lectum adscitae in-
vadimus. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
conscenso autem tecto, clamore convoco focios: congre-
gatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vin-
ctam. At illa statim in aquam diffluens, conspectum no-
strum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam
demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter
itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, con-
tinentem conspiciamus, quam coniucimus eam esse, quae ex
adversum nostro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic
votisque peractis, quid deinde facto opus esset, delibera-
mus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum
nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ven-

Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσάραξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξηγξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελαῖς τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

§ Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας. V.

*fus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad ~~advenimus~~ in alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onosceleas: quae vero in illa ~~ab~~ *ura* tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.*

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸν τύραννον· καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὔρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἰλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπὶκτείνει. αἰτεῖ δὲ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελθόν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Ascendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conspecto filio iam mortuo, eodem se gladio ipse interemit. Petit ille, qui ascenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ι ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσω δωρεάν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προσηρημένον παρὰ τὴν τελευ-

TYRANNICIDA.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, & ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum tamen duorum causa petiturus praemium: unus ego omnium, qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 πέθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπῆρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανῶν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα
 εἵργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνέλλαξας τῶν Φόνων, καὶ
 τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν
 μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνε-
 λών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὥμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρὰσχῶν, οὐδενὸς παραλελει-
 μένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μετὰξὺ δὲ κινδυνεύω,

suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce
factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quot inter-
 fecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos libe-
 raverim, sed imminentium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὐς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὕτω, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς Φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνους 4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθε μοι, ὧ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγούμενου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὡς ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἀπλὴν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπερμείναμεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πάποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἐνὸς τυράννου εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρούμεθα. μετρίωτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν παρὰ πολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* fervavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem, iudices, ferte me quaeso paululum, dum vobis, accurate licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim & magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque tyrannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui unquam in simili calamitate vivere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύ-
τερος, ὥς ἂν ἦδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρ-
μῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγω-
γούσης· καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἄκων προσῆλθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς
αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερ-
βολὴν ἐγένετο, ὥς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ,
καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηε ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλα-
ζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρετεῖ, καὶ ὅλως ἐτυ-
ραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπι-
θυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' 5
ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόμα-
τος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς
ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε
τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπούτο τῶν
ἀδικημάτων. ἐκείνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν
φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum ve-
hementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appe-
titiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter
voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse
ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans
liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius,
illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos
iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tan-
dem sub illius erat tyrannide, satelles erat cupiditatum filii.
At iuvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque im-
perii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput
ipse fuit: ut fida esset & segura potentia, a se praestitit.
Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat,
qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subie-

τοὺς ἐπιβουλευόντας Φεβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐΦήβους ἀ-
 νασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων ταῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀν-
 ἤγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες Φυγαὶ, καὶ
 χρημάτων ἀΦαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάν-
 τα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκο-
 λούθει, καὶ συνηδίκη, καὶ ἐπῆνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς
 ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀΦόρητον καθειστήκει·
 ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς
 ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
 6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν,
 μᾶλλον δὲ αἰδῖον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς
 παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ
 πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὥς τοῖς γε
 ἄλλοις οὐ μικρὰ τις ἐλπίς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ
 πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τε-
 θήσεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

Etos tyrannidi excideret, qui infidantes terreret, qui spa-
 dones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias affi-
 ceret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes,
 si qua exfilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & con-
 tumeliae, omnia haec ausa erant iuvenilia. Senex autem
 ille obsequi, iniuriae socius esse, laudare solum filii sui in-
 iusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, *inter omnes*
 constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanci-
 scuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum fa-
 ciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus,
 longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, &
 successione quadam traditum iri urbem; alii post alium do-
 mino, eique malefico, obventurum hereditate populum.
 Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt
 rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen iam*
desinet, verumtamen iam mortuus erit, & paulo post liberi nos

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς 7 τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῆεικ τοῦ συμμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τῇ τελευτῇ ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ Φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμην, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum iam videbamus imperii successe. Igitur nec manum admoveere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non teruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abieci, neque ad periculi conspectum metu resili: sed solus, solus, *inquam*, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem, quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem in primum praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quicquid obstat. trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχύν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστάς τῷ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, 8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχε μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἤμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκῶς τοὺς φύλακας, ἀπολαλεκῶς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιος ἐστὶ, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύνων καὶ κείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν ἰδέτω, κολασθῆτω, παρακείμενον ἔχεται
τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδῶν ἀπηλλαττόμεν· ὁ δὲ, ὅπερ
ἐγὼ προῦμαντεύσαμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν 9
κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρεῖν ἤδη προκη-
ρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη
οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁράτε
προνηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τι-
μῶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ
τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Φόνου, μεθ' ὃν
οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιώ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
ὀφειλομένην δοῦναι μοι παρ' ὑμῶν δωρεᾶν, οὐ φιλοκερ-
δῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
δα εὐεργετῆν προηρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βου-
λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem ha-
beat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio,
ipse e vestigio disceffi. At ille, quod divinaveram, perfecit,
occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur,
portans vobis populi imperium, & bono animo esse
iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens.
Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut
videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere
licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. At-
que haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque
meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere
pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari
mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus,
qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed
quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς
 10 ἀτελῇ καὶ γέρωι ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 τα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήβην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλ-
 λά πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι
 ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεοὶ, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ εὐορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε
 παρεσχημένος; εἰ γὰρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, & accipere praemium: neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis? non volui? non escendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? numquis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρας, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας ἱ ἱ τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμειβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσας δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἐκεῖνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi prae-
mio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, au-
dendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, pu-
niendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumnia-
ris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus
adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum*
ipsum interemisti: *at lex tyrannicidae decernit praemium*. Inter-
estne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an
causam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc
solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi,
liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iu-
dicavit praemio, quod sane mea opera factum non nega-
veris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste
vivere iam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea
est, illius manus. Non igitur tenuiter porro disputare de
genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

- εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ κεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευταῆς παρέχων, ἀπήνεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέταξε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστρεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.
- 12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτός εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὰν δουλείαν ἐπιλέλυσμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnasssem tyrannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliore mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum solum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum. Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μη-
δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν
ἀφορμὴν τοῦ Φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
τὸν ἀντικολλάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
τοῦ πεπραγμένου ἦσσαν γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
καιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἀν 13
ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολού-
θησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
τί γὰρ ἔτι ἐδεδόειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσό-
μενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς
οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
vit opus; coëgit autem, & causam caedis praebeuit: aequa-
liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
iuste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-*
peditatam plenam faciendi facultatem. Ceterum supervacuum
est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
meritos *praemiis* dignum censes? Neque enim illud possis di-
cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futuri-
um erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἢδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἴτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
 προσαπαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεφάλαιον
 ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάντα
 ἔα, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τις τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κεῖνος ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχεται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγεννημένον, οὐ θυ-
 γῇ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντε-
 λὴς καθαιρέσις, καὶ πανωλεβρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καί μοι πρὸς θεῶν
 ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisset daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exsilium, non novae metus invasionis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne extirpatum. Et iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προῦπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσιν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἃρ' οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδέξα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπώκησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει·
ἔκ γε τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιούν,
ὥς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκός, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δέ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 15

plendam pertinent, *praetermissum* sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis emtutum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium*? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μὴδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ Φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατάρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δ' ἐδὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδ' ἐν ἐτι προστίθῃμι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὖθις μέναι· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐπὶ ταῖς εἶναι σοι δοκῶ, ἢ ἐτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδ' ἐτοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμα-

riclitatus sum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adiicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κτός εἰμι, ἀλλ' εἵργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος καὶ κεῖνος ἦν, ὃ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὃ οὗτος,
δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπέρτερον τινὰ τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὕβρι-
στὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tan-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres universorum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
τούτοις αἰτῶ τί Φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κακκείνον ὑφω-
ραῖσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρὺς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ
παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ Φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον.
ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικαίων
τυραννοκτόνων, οὗτος Θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὐ-
τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς
ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
18 Θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
cogitare. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
teremi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
quam illum dolore multo ante excruciaui, & ante oculos
ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiectum,
filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
re, & patri similem, sanguine & rabo oppletum. Haec sunt
patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot in-
iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἠγνόουν, ὧ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
 δεῖς, ὅσῃν ἐκεῖνος εὖνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ
 ἂν ἤξιῳσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
 μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ,
 καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
 ἐκείνον κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
 προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρ-
 χῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὖνοιαν, ἀλλὰ
 διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθύς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν,
 καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
 παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ
 ἀβρόα περιέσθησα, τὴν Φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
 σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
 ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμαχοῖς, καὶ πρὸς τὴν τε-
 λευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν
 ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
 non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
 adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel
 pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem pa-
 tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
 dam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
 diofum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
 subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque
 sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe pro-
 pter desperationem mox illum perituum esse, cum ita ra-
 tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
 quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi conser-
 tim obieci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
 futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis usus sum,
 & ad ultimam illam deliberationem eum adegī. Interiit vo-
 bis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

κῶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί' καὶ τὸ
δεινότατον, αὐτὸς ὕφ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων οἰκτιστος,
καὶ πολλῶ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

- 19 Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τις
ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατα; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖ-
νον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν
κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσού-
τους φόβους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς.
εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ
γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβελήσαντι τῷ τυράννῳ,
καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο
ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
γησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσατε,
δεσπότην οὕτω δημοτικοῦ κτήματος οὐκ ἂν ἡμεῖς αἰσθῶμεν;
οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri *conficiendo* qui sufficeret: & , quod
gravissimum est, *interiit* sua ipsius manu, quae miserrima
omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur,
difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum
in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *re-*
situendae unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio
dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remun-
neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνα
 προσεκυρήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰ- 20
 κός τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
 γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονευόμενος, καὶ τίτρωσκόμενος πολλοῖς
 τραύμασιν ἐς τὰ Φανερά τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα
 λυπήσειν ἐμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
 τῆς θείας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώ-
 μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθόν, οὐδὲ σύμμαχον, ἦδει
 γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
 κείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς
 ἄλης τραγωδίας γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
 τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
 πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱόν, ὃν
 εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλη-
 σμένον τοῦ Φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολ-
 λά, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηρήμεθα,

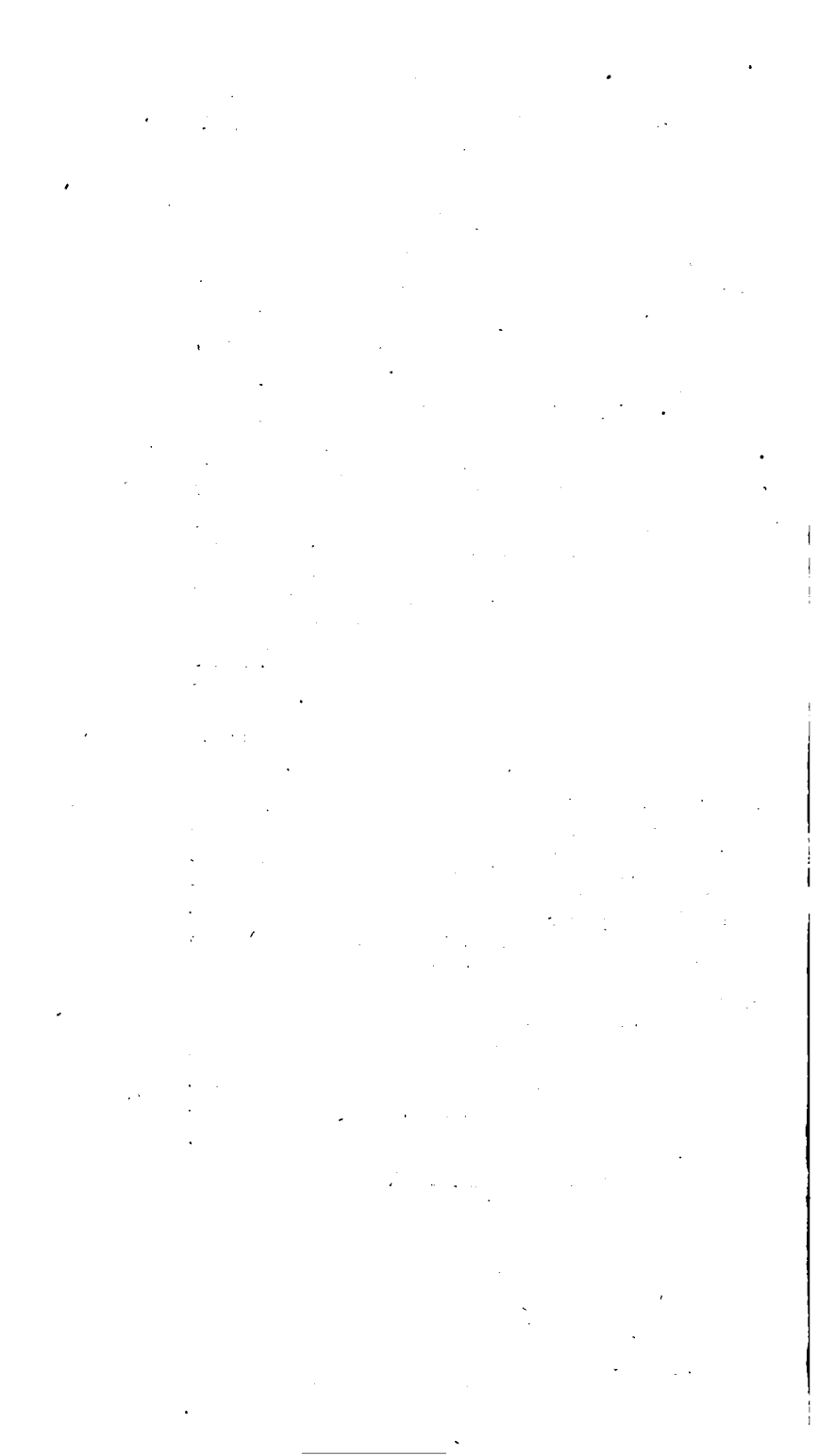
ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum
 adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fe-
 cisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum
 enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in
 apertas partes corporis *infligis*, (ut nempe maximum dolo-
 rem patri obiicerem, ut primo illum spectaculo perturba-
 rem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, paren-
 tem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat
 enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum
 demestricorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius
 tragoediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam,
 gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem
 ille, videntque filium, quem solum habebat, vix spirantem,
 cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua,
 & multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίني με τηρεῖ; τίني με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προ-
 ανηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτῃτι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῶ
 παιδί θάρρειν. ἀλλ' οὐδὲ τούτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τούτο προπαρασκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπᾶσας δὴ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησί,
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος,
 πατρὶ πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνη-
 σον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε πρώτως σοι ἐνέτυ-
 χον, εἴθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ Φόνου. ἀπέθανον αἶν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔχειν ἐκδικον.
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονεῶς εὐπορῶν. καὶ
 ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπήγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

dati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfectior? cui rei me servat? cui me custodit, per te, fili, iam ante caesum? aut numquid senem contemnit? & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens quaerit enssem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, Paulo ante, inquit, me interfecisti: nunc vero recrea, gladio; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adiuva: maesta, tyrannum interfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is, cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-

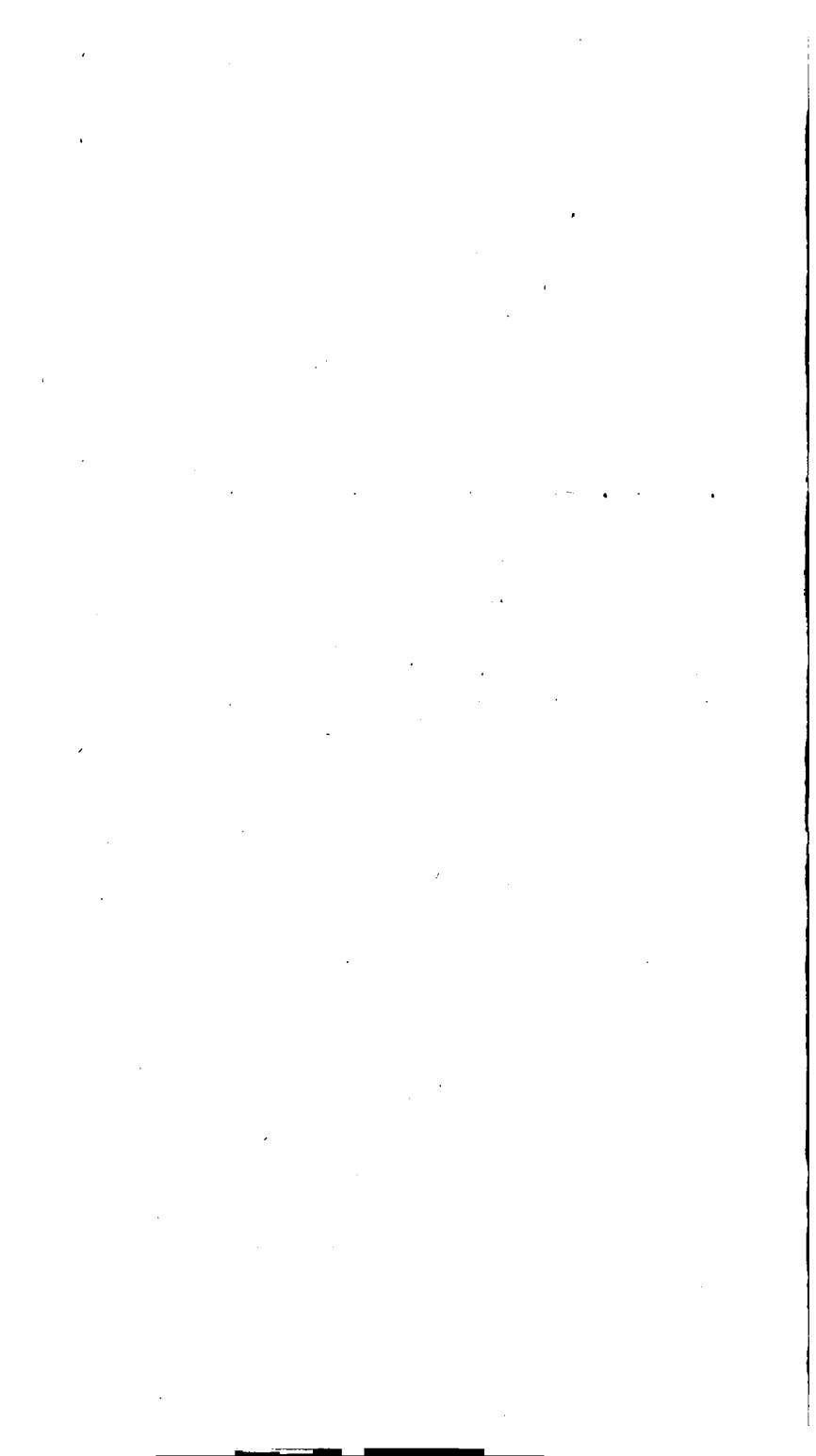
νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
ρεαί; καὶ τέλος, ἑώρακατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περιεχυμένον καὶ τὸ αἶμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὥς οὐκ ἀνάξιον γε-
γένηται τοῦ δεσπότη, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
δηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν
νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ μεμέρισται δ' ἐς
πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρετήσεν.

dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem,
sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae
sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyranni-
cidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem qui-
dem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque
superatu ita facile; senem autem illi circumfufum; per-
mixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi sa-
crum pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo
gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non in-
dignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi mi-
nistrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum
erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius ty-
rannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum,
ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum fi-
lius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

VARIAE LECTIONES
ET
ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΛΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A. 1.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis *Flor.* plerumque integre exprimit *HP. MOTIMOS & ΛΥΚΙΝΟΣ.* *l. 4. Τεκμήρασθαι*) Lege *τεκμαίρεσθαι* ex *Marc. Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σεαυτοῦ*) *ἑαυτοῦ W.* at prius fervant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολλάμ.) παραπολλάμ. Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Ὀλος*) ὅλος *B. 2. & W.* Ὀλος edd. reliquae omnes. Sed ὅλος *L. l. 12. Οὐχ)* οὐκ male *I.* Οὐχ recte *P. A. 1. S. & c. l. 13. Ὡδοιπόρηται*) Sic recte *B. 1. & 2.* ac *W.* Ceterae edd. male ὥδοιπόρηται prima brevi. *l. 15. Ἀρχόμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam *ἀρχόμεθα* minus convenienter *H. Fl. S. P. A. 1. Pag. 4. l. 11. ἱκανός*) *ἱκανῶς W.* male. Prius fervant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σε)* δὲ *M. Σε* edd. omnes. *ead. Ἀνακουφίζει*) Sic edd. omnes bene, item *M.* Sola *I. ἀνακουφίζοι* male. *l. 15. Ἀναβεβηκώς)* *ἱναβεβ.* rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M.* *Pag. 5. l. 5. Συμπροβ.) Ξυμπροβ. W* *l. 6. Ὑποφαίνει)* Sic edd. recte. *Ὑποφαίνειν W.* male. *l. 7. Μετὰ)* Sic edd. & *M.* *Pag. 6. l. 1. Εὐθεΐαν)* Ita habent *G. W. P. L.* Edd. vulgo *εὐθύ. l. 3. Ὑμῖν)* Sic edd. octo vett. & *Mf. M.* Sola *I. ἡμῖν.* *Pag. 7. l. 4. Παπαί)* *Βαβαί L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. & c. l. 5. Χαμαιπετεῖς)* Sic *Mf. G. P. L.* *χαμὰ* tantum edd. omnes & *M.* *l. 6. Παντάπασιν)* *πάντα παθεῖν W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι)* *ἐρπῶμ. Gron. male. Solan. l. 11. Εἰ)* Sic recte sine accentu *Fl. P.* Nam *εἰ* male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν)* Sic *W. P. L.* *Παραβαλεῖν* edd. *l. 17. Καί)* Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πότερον)* Ita recte edd. & *M.* *Πρότερον* male *Fl. Pag. 9. l. 12. ΛΥΚ.)* Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν)* *ἀνδρείαν W.* *Pag. 10. l. 2. Ὅσα)* ὅσαι *W.* Ὅσα *I.* male. *l. 7. Διευκρινηθέν)* Constat edd.

lectio & M. l. 13. Ταῦτα) τὰ ταῦτα *Heinf.* Pag. 11. l. 5. Ἄν
 λυπ.) εἰ λ. W. l. 8. Μηδ') μὴ δ' l. ead. Εἶναι) Sic H. P. B. 2. Fr.
 & P. Eī l. ἥ vero A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου) Sic I.
 H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων P. sola. l. 4. Ἐπέστην) ἔπεισιν W.
 Sed prius edd. constanter servant. l. 16. Παρὰ) Sic recte Codd.
 M. P. L. Περὶ vulgo edd. Pag. 13. l. 7. Διατέθεικεν) Sic Fl. H.
 P. & M. Διατέθηκεν l. l. 9. Δέ) δαὶ W. prius vero edd. l. 16.
 Αὐτῷ) αὐτοῦ W. male. ead. Καταφρονούντα) καταφρονούντες
 W. Pag. 14. l. 15. Οὖν) Sic P. & L. Αὖ edd. Pag. 15. l. 2. Ἐπε-
 πώκει) Sic edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέτωκε P. L. l. 5. Ἀ-
 ριθμῶ) ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῶ reliquae, item M. & P. l. 6.
 Παραδεδώκει) παρεδώκει B. 2. Alterum tuentur edd. rel. & M.
 l. 16. Ἀναιμωτὶ) ἀναιμωτεῖ W. Pag. 16. l. 14. Ἐτι συνοδ.) Ita
 dedi ex G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοι-
 ποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ) γοῦν Marc. l. 15. Μάθης) Nihil hic
 variare Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis ef-
 fesse, Solanus quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c.
 quae subiicere nihil attinet. Pag. 19. l. 5. Δέ) δὴ H. (add. *Baf.*
 4 & S.) l. 12. Ὑμετέρων) ἡμετέρων male Vorst. l. 17. col. 2.
 Δέ) Omissam hanc in edit. Cler. particulam inferuit Solanus.
 Pag. 20. l. 2. Προσιπὼν) Sic edd. omnes & M. Προσειπὼν le-
 gendum coniiciunt. vid. nott. l. 9. Τοῦ) τῶν male B. 2. Τοῦ
 ceterae & M. Pag. 22. l. 5. Οὗτοι δέ &c.) Vid. notas. l. 11.
 Ἀνῆρ) Deest in W. Adest in edd. l. 14. Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν)
 Haec & seqq. ad ἀξίων, sic, ut edidimus, legi in edd. & M. no-
 tat Solanus. l. 16. Ἀλλ' οἷσθα) Et haec duo verba sic legi in
 iisdem, notavit idem. Pag. 23. l. 3. Ὑπερεκπίπτον) Sic l. Fl.
 P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. Ἄν) ὦν W. Sed edd. omnes ἄν.
 l. 13. Δυνάμενος) δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt H.
 Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι) Sic recte l. Aliae περί. l. 9. Ἐπέ-
 πληξε) Sic l. H. A. 1. P. Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. &
 P. l. 12. Ἡ) εἰ B. 2. Ἡ reliqq. & M. Pag. 27. l. 7. Παραπο-
 λούμενον) παραπολλόμενον Fl. Sed pro vulgata stant H. P. S.
 &c. & P. Παραπολόμενον W. l. 8. Ἄν σοι) Rectius abest ἄν in
 W. l. 9. Ἐθέλεις) ἐθέλης l. male. Ἐθέλεις quinque edd. pri-
 scae, & M. Pag. 28. l. 15. Ὁρῶσιν) Nihil hic variare H. l. &
 Fl. notat Solanus. Pag. 29. l. 13. Ἐπικατεχόντων) Sic edd. l.
 H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζομένων) Sic recte P. A. & M.
 Edd. reliqq. male κλαθυριζ. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Sic edd.
 ant. Ἀποσεισάμενους Mf. P. Ἀποσεισάμενος Angl. Pag. 30. l. 1.
 Ἀπορρίψαντα) Sic P. Ἀπορρίψαντας edd. & M. male. l. 3. Καὶ
 γυμνόν) καὶ deest in B. & Angl. C. Adest in edd. & M. l. 7.

Φατρίας) Sic recte *B. 2. S. & Schol.* Φατρίας corrupte *I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9.* Οὐ πιδόμην) Sic *H. Fl. P. A. 1.* Οὐκ ἐπιθόμην *B. 2. & S. l. 12.* Εἰ γε) Sic *I. H. A. 1. P. S.* Ὡς εἴγε *Fl. & W.* Sed εἴγε supra scriptum erat; vid. nott. *l. 13.* Καὶ ἥδη καὶ τὰδε) Sic esse in *Fl. H. & M.* notat Solanus. Sed & *B. 2. A. 1. P. & S.* ita habent. *l. 17. col. 1.* Ἐσσύμενον) ἐσσύμενον & ὀρμήμενον male in ed. *Cler. Reitz. Pag. 31. l. 3.* Οὐδέ) καὶ οὕτω *Fl.* Οὐ τῶν *M.* Vulgatam servant ceterae & *Cod. P. l. 7.* Διπαρές) Sic optime *G. P.* Erasum etiam α in *M.* Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l. 9.* Ἐπιδείξεται) Ita *I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10.* ὄντα) εἶναι *Angl. & P.* ὄντα edd. omnes & *M. Pag. 32. l. 11.* Σοὶ μὲν ἐπὶ) Sic *I. H. Fl. P.* Σὺν μὲν ἐπὶ *P. Pag. 33. l. 1.* Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) ἐπὶ τῆς *W. l. 2.* Εὐδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim ἐνυδρος, cui ad stipulantur *P. L.* Et sic olim in *M.* fuerat. *l. 6.* Ἐναντιώματα) ἐναντιώματα *Ienf.* Nil mutant edd. nec *W. l. 7.* Καὶ ἡ. π. ἀ. εἰ.) Nihil hic mutant edd. nec *M. l. 9.* Ἐκαστος) ἐκάστης *Ienf.* Sed nihil mutant edd. nec *M. l. 13.* Ἄλλοις) ἀλλήλοις *W.* Ἄλλους *B. 2. male. cad. Δυναμένους)* Sic *I. Fl. A. 1. & c. & M.* Δυναμένους *P. & B. 2. l. 15.* Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς *Vorst. male. l. 16.* Παρ' αὐτῶ) παρ' αὐτὸν *W. P. L. cad.* Τὸ πληθος) Adest articul. a *B. 2. & M.* adest in omnibus edd. reliqq. *Pag. 34. l. 2.* Ὑπερδιατεινόμενοι) Sic *W.* Ὑπ. . . ταινάμενοι edd. *l. 11.* Μετεληλυθόσι) μετεληλυθός *W. male. l. 15.* Καὶ) Adest a *W.* adest in edd. *l. 16.* Οὕτω) Sic *H. I. P. S. A. 1.* Οὕτως *Fl. & M. Pag. 35. l. 10.* Ἡ δέον) ἡδέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte margo *A. 1. W.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἰσως ὡς εἰδὼν *L.* Εἰ δέον *Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. *l. 16. col. 1.* Ὅτινὰ) Male α τινὰ editum erat. *Pag. 36. l. 2.* Παραπαίσι) παραπαίη *Fl. & M.* a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag. 37. l. 1.* Δεῖν) Sic edd. Δεῖ *P. l. 3.* Ἰόνιον) Recte edd. Ἰώνιον *Cod. M.* prave, vid. nott. *l. 6.* Τοῦ) τῆς *W.* Nihil mutant edd. vett. *l. 7.* Ὅς) Sic *I. Fl. A. 1. S. & M.* Ὡς *P. H. Fr. B. 2. male. l. 8.* Ἐτεμεν) ἐνέτεμεν *W. l. 10.* Τρωθήσεσθαι) τιτρωθήσεσθαι *Pell. Pag. 38. l. 5.* Εἰς Κόρινθον) Κόρινθόν δε *W. P.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. & c. l. 12.* Πρὸς) εἰς τὴν *W. P.* Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag. 39. l. 3.* Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *cad.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. *I. Fl. H. P. A. 1.* Τὸ τοιοῦτο *M. Pag. 40. l. 11.* Ἀντεξετάζοντες) Ita recte *I. B. 2. & W.* Ἀντεξετάζοντας male *A. 1. H. Fl. P. S.* habebant. *l. 15.* Μὴ δὲ πώποτε) Sic *I. A. 1. & S.* Μὴδὲ πώπ. ceterae & *M.* Μὴδεπώποτε *B. 2.*

Pag. 41. l. 4. *H) Sic *I. Fl. P. H. & M. l. 7. Τοῖς ἄλλοις*) Ita edd. *I. Fl. H. &c. τῶν ἄλλων P. ead. Οἷδας*) Deest in *W. & Ex. Fl.* Adest in edd. & *P. l. 10. Ἐπιπλῆσαι*) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd. & sic voluit Marcil. Ἐκπλῆσαι* male edd. *Pag. 42. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. Μὴ δὲ P.* aliaeque & *M.* quod hic non improbem. *Μὴδεπώποτε* iterum *B. 2. iundim. l. 3. Μὴ δὲ*) Aliae edd. hic rursus *μὴ δέ.* Sed nil refert. *l. 5. Πολλοῖς ἄλλοις V.* Vulgatam servant. edd. & *M. l. 10. EPM.)* Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex *Marcil. & punctis W. l. 15. Προσθεῖς*) *προθεῖς V.* Sed nil mutant edd. nec *M. l. 16. ΛΥΚ.)* Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα*) Ita recte *I. S. & L. Ἡμέτερα* male *Ald. Fl. H. P. F. l. 7. Ως*) Sic *I. Abeft* in ceteris edd. & *M. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M. Reliquae fere μὴ δέ. l. 17. Το τοιούτον*) Sic *I. Fl. H. P. &c. Pag. 45. l. 8. Οὐ γὰρ*) *ὅτι οὐ γὰρ W. Abeft ὅτι* ab edd. *ead. Λεύσουσι*) *λεύσουσι* apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant edd. *Luciani. l. 10. Δοκεῖ*) Sic *L. & marg. A. l. IV. Δοκεῖ* edd. *l. 14. Συνεσχεῖσαν*) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat *Solanus. l. 15. Παρὰ*) *περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P.* cum edd. *Pag. 46. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. & M. Μὴ δὲ ceterae edd. l. 12. Το τοιούτον*) Sic edd. constanter legere notat *Solanus. l. 16. col. 1. Καὶ*) Hanc coniunct. in edit. omiffam supplevit *Solanus. ead. col. 2. Αἰτιᾶται*) *Ex M.* supplevit illa decem verba ab *αιτιᾶται* ad *ἀποφαίνεται*, reliquaeque vitiosae restituit *Solanus. l. 17. col. 1. Προυσιᾶώς*) Sic *C. & M.* In *V. Προυσιᾶώς* erat. *Solan. ibid. l. 18. Ἐπωνόμασαν*) *ὀνόμασαν* edit. Clerici, quam correxit *Solanus. ead. col. 2. Αὐτὴ*) *αὐτῆς* prave edit. Cler. Emendata ex *M. l. 20. col. 2. Προμνηομένη*) *προμνηομένη* editio eadem, emendata ab eodem. *l. 21. col. 1. Ἐξορκοῖ*) *ἐξαρκοῖ* prave edit. Cler. Sed correxit *Solanus. Pag. 47. l. 4. Δέ*) *γε W. Pag. 48. l. 5. Ως*) *Ex Cod. W.* Male enim abest *ὡς* ab omnibus edd. *ὅτι* coniecerat *Ienf. ex B. 2. ead. Γένοιτο*) Sic *A. l. H. Fl. F. B. 2. S. & M. Γένοιτο I. & P. l. 6. Λέγουσι*) Ita edd. optimae & *M. Λέγουσι* male *Fl. l. 8. Πάμπλου αὐτῶν διαφέρ.*) Ita *Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν* edd. *Pag. 49. l. 6. Ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει*) Sic edd. & *M. l. 8. Ὑμᾶς*) Sic *W. L. & B. 2. Reliqq. edd. male ἡμᾶς. l. 10. Ἐπικούρειοι*) Ita constanter edd. *Ἐπικούριοι W.* semper. *l. 11. Ὑμεῖς*) Recte sic *H. Fl. P. & M. Ὑμεῖς* male *I. l. 15. Αὐτὸ*) Nil variant edd. *Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. l. 16. Ἐνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.)* Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat *Solanus. Pag. 50. l. 2. Στωϊκῶν*) *Στωϊκὸν ἐστὶ μόνον W. Στωϊκῶν ἐστὶ μοῖον I.*

Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. l. 9. Τοιούτων*)
Sic I. H. Fl. P. &c. & M. l. 11. Ἀσκληπιῶν) *Sic edd. omnes*
& M. Sed Ἀσκληπιῶν M. Reg. 3011. Pag. 51. l. 4. Πρόδῃλον)
Πρόδῃλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. l. 13.
Ei) Abest ei in P. Adest in edd. Pag. 53. l. 6. Αὐτὸ) *Ita habent*
I. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. l. 7. Ἀποδυσσομένων)
Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσσομένων edd. omnes
male. Pag. 54. l. 7. Παρὰ) *Sic W. Περὶ edd. l. 10. Ἡλείου*)
Ἡλείου l. Pag. 55. l. 3. Τὰ πάλαι) *Sic edd. & M. l. 5. Ἀργυ-*
ρᾷ) Edd. vulgo male ἀργυρά. l. 10. Γράμμα) γράφουσι male
W. Nihil a vulgata abeunt edd. l. 14. Ἀνέχει) ἀντέχει edd.
omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, A. G. W. P. L.
Pag. 56. l. 5. Γὰρ) Abest haec particula a W. l. 6. Οἶον) ὅλον
Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. l. 7. Γράμμα
τι) γράμματι una voce H. Γράμμα τί. Fl. Γράμμα τί S. & M.
Γράμμα τὶ P. Sola Ald. recte γράμμα τι. l. 16. Ἐπισκοπήσον)
Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W.
Pag. 57. l. 11. Ἐπὶ πάντων) *Ita habere edd. & M. notat Solan-*
us. Pag. 59. l. 1. Μέντοι) *Sic edd. & M. Sola B. 2. μὲν τι,*
male. l. 7. Ἐξελόντες) *Ita bene edd. Ἐξελόντες male W. l. 9.*
Μὲν γὰρ) γὰρ abest in M. Compareret in edd. omnibus. l. 10.
Γράφωμεν) *Sic B. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. Pag. 60.*
l. 7. Δύο ἀνθρώπους) δύο insertum ex Cod. Pell. quod aberat ab
edd. l. 9. Τὸ ἐπίσημον) τοῦπίσημον W. quod magis Atticum.
At nil mutant edd. Pag. 61. l. 2. Περιθεωροῦντες) *Sic I. Fl. P.*
H. &c. Πάραθεωροῦντες W. l. 6. Πασῶν) W. recte. Πάντων
edd. ead. Αὐτῶν) *Sic I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῷ*
male S. & hanc secuta A. l. 14. Αὐτὸ) *Ita edd. Αὐτοῦ L. bene.*
l. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἢ γ.) Ita, ut dedi, habent I. Fl. H.
P. S. & Cod. M. Pag. 62. l. 8. Ὅδῳ) *Ita edd. Ὅδῳ W.*
Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. l. 11.
Ἐξίαναι) *Ita marg. A. 1 W. Vulg. ἐξείναι. Pag. 64. l. 10. Μὴ*)
Sic L. Μοι vulgo edd. l. 11. Πέντε ἔτη) *Sic W. Πέντε abest ab*
edd. l. 14. ἈΤΚ.) Deest haec persona in edd. Restituta ex I. &
P. l. 16. Νῆφε) ἦφε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus
monere unde profecta. Pag. 65. l. 1. ΕΡΜ.) ἈΤΚ. male habe-
bant M. & edd. omnes; recte ΕΡΜ. I. & L. ex quibus etiam
deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. l. 4. Ἀφαιρούμεν)
ἀφαιρώμεν marg. A. 1 W. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν)
Ita Codd. A. G. P. L. & marg. A. 1 W. Πεντεκαίδεκα edd. &
M. l. 5. Ὀλον) Ἀν ὅλως; Pell. Pag. 68. l. 4. Ἡ τις) εἰ τις W.
male, ait Solanus. l. 17. Παρενδοκιμεῖται) παρενδοκίμει pra-
Lucian. Vol. IV.

ve edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C. *ead.* *Εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται*) Pro *eis* editum legebatur *ὑπέρ*. Et pro *ὑπερφαίνεται*, erat *ὑποφαίνεται*. Emendaverat vero sic, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mf. hausserit. *Reitz. Pag. 69. l. 14. Αὐτοὺς*) Sic recte P. Ceterae pleraeque male *αὐτοὺς*. *Pag. 70. l. 1. Γὰρ*) Abest haec particula in S. Adest in W. Item in edd. I. P. H. Fl. l. 2. *Ἐκάστη*) *ἐκάστην* male Cod. P. Vulgatam servant edd. optimae omnes. l. 3. *Καὶ*) Sic recte edd. Fl. H. I. P. & M. *Ἐπ'* male B. 2. l. 4. *Διαίρεσιν*) Sic edd. & M. l. 15. *Πεπειραμένους*) *πεπειραμένους* ridicule l. l. 17. col. 2. *Τὸ τὸν* prave edit. Cler. *Pag. 71. l. 2. Δεήσῃ*) Sic I. P. Fl. H. & M. l. 3. *Αὐτῶν*) *αὐτῶ* S. & A. male. l. 4. *Ἡ μὴδὲν*) *ἡ* delet Gronov. Adest in edd. I. Fl. H. P. & c. l. 6. *Δὲ*) *δὲ* Pell. ironice. *Pag. 72. l. 7. Ἀναλελογίσθαι*) *ἀναλελογησθαι* Ex. Fl. At recte vulgat. tumentur I. P. H. & Cod. P. *Ἀναλλογίσθαι* marg. A. i W. *Pag. 73. l. 5. Οὕτω*) *οὗτος* Fl. & L. *Οὕτως* M. Edd. *οὕτω* servant. l. 6. *Ἰδῶν*) *εἰδώς* P. Sed nihil mutant edd. l. 8. *Ἐσχεῖ*) Sic habere I. H. Fl. notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. l. 12. col. 2. *Καὶ*) Hoc deficiens *καὶ* supplevit Solanus. *ibid. l. 13. Τοῦ καθόλου λεγομένου*) Pro his & quae sequuntur, usque ad *ὑφισταμένη*, in V. & M. legebatur sic: *Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπὶ μὴδέ τις φύσις*. Ex Solani annotatis. Sed pro *καθόλου* M. habet *κατὰ ὅλου*. *Reitz. l. 14. col. 1. Χρησίμῳ*) *χρησίμως* perperam legitur in editis: emendavit Solanus. l. 15. col. 2. *Ἑμῶν*) *Lege ἡμῶν*, quamvis in M. etiam *ἑμῶν* sit. *Solan. ibid. l. 16. Τῶν*) Aberat in edit. Sed addidit Solanus. l. 18. col. 1. *Ὁ τέσσαρα*) Illud *ὁ* omissum fuerat in ed. Cler. pro *τέσσαρα* autem lege *ἕξ*. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan. l. 19. col. 2. Τῷ φιδία*) *τῶν φιδία* erat in edit. & Cod. M. Sed *τῷ* legendum quis non videt? *ibid. l. 23. Ἀναιρήσεις*) *ἀναιρήσης* M. l. 28. col. 1. *Τὸ καθόλου*) Ita pro vulgato *τὸν καθόλου*, iterum *τὸ κατὰ μέρος* pro *τὸν*, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. l. 29. col. 2. *Ὅντι*) Legendum coniicio *ὄνοματι*. *Reitz. Pag. 74. l. 3. Ὡπαῖ*) *ὥπται* margo H. & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead. Λέγων*) *γέλων* P. Nihil mutant edd. l. 7. *Ἰδοις*) Sic Fl. H. I. P. S. & M. *Pag. 75. l. 7. Καὶ*) Sic edd. & M. *Καθ'* B. 2. l. 10. *Ἐκάστοις*) *ἐκάστης* W. Nihil mutant edd. l. 14. *Καταθύης*) Sic B. 2. & M. Reliquae edd. male *καταθύεις*. In B. 2. tantum deest iota subscriptum. *Καταθύειν* Vorst. l. 15. *Παρακαλῆς*)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. l. 16. Γραμματεῖα) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur l. P. H. &c. Item Codd. M. P. Pag. 77. l. 13. Εἷ) Ex Cod. W. inferui; nam deest in omnibus edd. Pag. 78. l. 1. Αὐθομολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat Solanus. l. 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus. ead. Κατὰ) καὶ B. 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. l. 13. Ἀντεῖπω) ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. l. 15. Ταῦτά) Ut Ienius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. l. 17. Εἰκός ἐτι) Edd. & M. Εἰκοσιν ἐτι melius Solan. Pag. 79. l. 5. Ἀεὶ) Deest in M. l. 7. Ὡστε, ὃ ἐταῖρε &c.) Vorst. emend. ὥστε μηδὲν ὧ... καὶ ἄλλως... At in vulgatam conspirant edd. & M. l. 12. Διψῆ) Sic l. Fl. H. P. S. Sola vero P. iota subscriptum addit. l. 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. Pag. 80. l. 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. l. P. & S. Σίγ' male Ald. H. Fl. l. 3. Τῶδε) Sic edd. optimae & M. Τῶ γε P. l. 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἀνω edd. l. 7. Εἰ δὴ — ἀφελὼν) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. l. 14. Ὡν) ὧν Vorst. Sed nihil mutant l. Fl. H. P. &c. Pag. 81. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς) Ita edd. Sed abest ὥς in P. l. 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. l. 14. Εἰπεῖν) Ita M. B. 2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & l. male. l. 18. col. 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. Reitz. ead. Ἐξαντλούμεν) ἐξηντλούμεν perperam edit. Clerici. ibid. l. 19. Ἐπιρρέει) ἐπειρρέει erat in edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. Reitz. Pag. 82. l. 1. Κωνίω) Κωνίω ἢ ἀκωνίω (sed posterior a recentiore manu depravatum est) W. l. 2. Ἀποκτεῖνοι ἀν) Sic l. P. H. &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀποκτείνει M. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ita l. Fl. H. P. & M. &c. Pag. 83. l. 3. Ἐαυτοῦ) Sic l. Fl. H. P. &c. & M. l. 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτὸς Marcil. M. in litura v. Sic notat Solanus. Pag. 84. l. 3. Τὸ) Sic l. H. S. Τὰ P. l. 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. l. 15. Ποιοῦντα) Sic etiam l. Fl. & H. habere notat Solan. Pag. 85. l. 2. Ἐλωμένων) Ita recte Fl. P. H. B. 2. & M. Ἐλωμένων l. l. 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. l. 5. Ἐπιδεῖν) ἐπιδεῖν discretim sola Ald. male. l. 6. Γὰρ) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 W. Καὶ edd. omnes male. *l. 15. Ψάμμον*) Ψάμμον *P.* Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2. Γάρ με*) με γάρ *M.* *l. 3. Διεκδύναι*) Sic bene *Fl. P. H. B.* *2. Διεδύναι* *l.* male. *Διαδύναι* legendum adscripserat *Iuntinae* Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πέντε*) Haec addita ex *M.* Desunt in omnibus edd. *l. 3. Ἡ γὰρ*) ἥ *P.* At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1. Δ', οἶμαι*) δέ *me* male *W.* nihil mutant *l. Fl. H. P. l. 13. Τοῦτο*) ΔΤΚ. τοῦτο *M.* & edd. praeter *l.* quae sola recte omittit perfon. ΔΤΚ. *ead. Ἐξ ὧν*) Deest ἔξ in *S. I. Fl. H.* & *M.* Adest in *P.* & *B. 2. l. 16. col. 1. Ὡν*) Lege οὗν. Num autem illud ὧν error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7. Γίγνισθαι*) Sic recte *l. Ceterae*, & *M. γίνισθαι. Solan. l. 10. Πάλαι*) Sic edd. & *M.* habere, notat Solanus. Nescio quare. *l. 11. ΔΤΚ.)* Deest in edd. Adest in *l. W. & P. l. 13. ΕΡΜ.)* Deest in edd. Adest in *M. i. e.* designatur solitis punctis. *l. 14. ΔΤΚ.)* Deest in edd. *Pag. 90. l. 16. Ὁν*) οὗ *P.* Vulgatam servant edd. priscae. *Pag. 91. l. 5. Καὶ ὑπάρχ.)* καὶ deest in *W.* Adest in *l. Fl. H. P. & c. l. 9. Ηἱς*) ἄγεις *P. l. 10. Καλύσει*) καλύσῃ *W. l. 11. Θαλλῶ*) Sic *Fl. H. P. Θαλλῶ l. l. 13. Ὁ, τι*) ὅτῳ *W.* Nihil mutant *Fl. l. H. P. l. 17. col. 2. Τῷ*) Pro τῷ, quod in *Cod. Voss.* erat, δ iuber legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19. Ὑπάρχον*) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in *Cler. ed.* erat. *Reitz. ibid. l. 20. Περικλῆς*) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur περικούτι. *Reitz. Pag. 92. l. 15. Οἶδα*) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. A. & M. Εἶδα Ald. H. Fr. l. Pag. 93. l. 4. Παροιμιαζ.)* προοίμιαζ. *Ex. Fl.* At vulgatam tuentur *l. P. H. & Cod. P. l. 6. Γάρ*) γάρ τι *l. P. H. Fl. B. 2. S.* At ignorat illud τι *Cod. M.* & sic *Vorst.* voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4. Αὐτῶν*) Sic edd. *Vorst. αὐτῷ. l. 6. Τοῖς*) ταῖς edd. *l. P. H. Fl. Τοῖς S. & Codd. P. L. l. 7. Ὅμως*) *Ex W.* Deest in edd. *l. 12. Εἰργάσω*) Sic recte *Codd. L. & W. Ἐργάσω* edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit *B. 2. εἰγάσω* exhibens. *Pag. 95. l. 2. Ἡ τις*) εἰ τις *W. & Fl.* Nihil mutant ceterae. *l. 16. Κενὴν μακαρίαν*) κενὴν καὶ μακαρίαν male *W.* Sed recte abest καθ'ab edd. *l. Fl. H. P. & c. l. 18. col. 2. Τὰ*) Deerat in *V.* inferuit ex *M.* Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2. Καὶ*) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. *ead. Εὐημερίαν*) Sic etiam est in *C. Solan. l. 18. col. 1. Μηδὲν ἑστὸς*) μηδ' ὅλως *M.* Non agnoscit *Bourd. Solan. Pag. 97. l. 14. Εἶναι*) Sic edd. & *M. Οἶμαι L. Ἐεῖναι* Pell. & *Marc. Καὶ Solanus. Pag. 98. l. 12.*

Ἐξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* Ἐξήταξεν male *S. l. 14. Αὐτῶν*) Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15. Εὐθύς*) αὐτὴν marg. *A. i W. l. 16. Εἰσιτητέον*) Ita *Fl. I. P. S. &c.* Pag. 99. *l. 9. Ταῖς*) Ex *W.* Abest ab edd. Pag. 100. *l. 6. Εἰ πη*) Sic edd. & *P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. ead. Αὐτῶ*) Ita habet *Cod. M. & edd. Ald. Fl. I. H. B. 2. Αὐτῶν P. S. A. l. 7. Λέγοι*) Sic *M. Λέγει* edd. *l. 10. Ὅτου*) Ita sola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M.* ὅτε. Sed *P. Cod. ὅτι.* Pag. 101. *l. 5. Ἰδεῖν*) ἰδὴ male *P.* Vulgata tuentur priscae edd. *l. 13. Ἐχουσι*) Sic *I. H. P.* Ἐχουσι *Fl. M. & Coll. Pag. 102. l. 5. Πειρωμένους*) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat *Solanus.* Non invenit ergo variationem. At marg. *A. i. πειρωμένοις* habet. *l. 8. Μόνω*) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. item in *M.* ac *P. l. 9. Ἡ οὐδὲν*) οὐ οὐδὲν *W.* Nihil a vulgat. abeunt *I. Fl. H. P. ead. Εἰδότες*) Ex *P. L. & Angl. Ἰδόντες* edd. Pag. 103. *l. 4. Ἡλίκα*) Sic edd. *l. Fl. H. P. Ἡλίκα Gr. l. 5. Πάντα*) πάντας *W.* male. *l. 6. Εἰδείης*) Sic edd. *Εἰδοίης W. l. 7. Καί*) ἐς *W. ead. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ*) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον *P. A.* Sed vulgat. servant *I. Fl. P. l. 8. Ὑφ'*) Sic recte *Fl. S. A. & M. Ἐφ' I. H. P. Fr. B. 2. & Ald.* male; vid. nott. Pag. 104. *l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι*) ἔξω τῆς οὐδοῦ ἔσμεν edd. Sed ἔστι *Codd. M. & L. l. 10. Πλησίον*) πλέον *P.* sola, male. *l. 15. Ἡ*) εἰ *B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. & M.* Pag. 105. *l. 8. Τῇ σορῶ*) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Τῷ *M.* Sed supra scriptum est τῇ. *l. 9. Προγυμνά- (εις) προγυμνάζης M. ead. Σεαυτὸν*) Sic edd. priscae. Ἐαυτὸν *W. Pag. 106. l. 9. Ἀφυκτα*) ἀφικτα edd. omnes male. Ἀφυ- κτα recte *M. Mf. B. & Angl. Pag. 107. l. 2. Πίττοι — πτίτ- των*) Ex *Schol. Πλήττοι & πλήττων* edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων *N.* unde vestigia verae lect. tamen apparent. *l. 9. Δοκεῖ*) δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10. Τίσι γε;*) Sic *M. & edd. Τίσι γε Fl. Τίσι γῆς; Graev. l. 18. col. 2. Πλέον*) Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit *Solanus,* quia ex paulo post sequenti Scholio huc irrepererat, neque agnoscere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1. Ὀλκός*) ἄλκός prave editum fuerat, quod correxit *Solanus.* *ibid. l. 20. Κοινῶς*) Exc. *G.* idem habent. *Solan. ead. col. 2. Τοῦ*) Inseruit articulum *Solanus,* qui in edito aberat; nec dubito, quin ex *Cod. V. Reitz. ead. Ὁ περὶ τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἀρτου). *Solan. ibid. l. 22. Τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἀρτου). Cur a scriptura codicis *V.* tantopere recefferit *Clericus* saltem monere debuerat, & unde haec desumerit, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1. Ἐκπρόθε- σμον*) ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.

l. 3. Ἐπὶ ταῦτα) Sic Ald. H. S. P. & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα J. & L. l. 5. καὶ) Omissum in J. habent Fl. H. P. B. 2. & M. In *Iunt. ἄνθρωπος* per compendium scriptum sic: ἄνθρ. *ead.* Ἰμέτερα) ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P. l. 12. Συναρπάσας) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum P. haberet συναρπάσας, id ex J. correxi. l. 13. Ἐφυγεν) ἔφυγον habebant edd. & W. Ἐφυγεν sola S. recte. Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) τὸν κάδην vitiose omnes, praeter J. & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. A. 1 W. sic quoque corrigit. *ead.* Ἐχοι) Ex S. & A. vid. nott. l. 8. Ἀποδόσειν) Sic recte J. P. & C. & M. Ἀποδόσειν male Fl. *ead.* Ἀποκρίνηται) Ita bene B. 2. Fl. H. P. & M. Ἀποκρίνηται male J. l. 19. col. 1. Σολέων) Ex C. G. σολίων. Non agnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. Solan. Pag. 110. l. 3. Κωλύσει) κωλύση Ex. Fl. Sed pro vulgata stant J. H. P. & P. l. 15. ὦν) ὦν male W. ὦν Fl. J. H. P. Pag. 112. l. 2. Δε) δα W. Nihil mutant vulgatam Fl. J. H. P. Ald. 1. l. 3. Μου) με W. solus. l. 4. Ἀνάλωκα) Sic recte edd. & M. Ἀνήλωκα B. 2. l. 11. Κυματώδη) Ita Codd. G. L. M. P. & marg. A. 1 W. Κυματώδη male edd. omnes. Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση) Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταβήση. l. 8. ἦ) καὶ male P. Nihil in vulg. mutant edd. l. 9. ἤρσθη) Edd. ἤρσθη B. 2. ἤρσθη cum puncto subscripto. Pag. 114. l. 6. Ἐννοήσαιμι) νοήταιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 7. Παραφερόμενον) περιφερόμενον edd. Sed prius habent L. & marg. A. 1 W. l. 11. Δοκῶ) δωκῶ J. sola male. l. 13. Ἀξων) ἄξειν Fl. & M. Ἀξων ceterae & Cod. P. l. 14. col. 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. l. 16. col. 1. Γὰρ) Aberat in ed. Inseruit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἡ τόλμα) ἡ τολμὰν C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. Solan. l. 18. col. 2. Ὁ φοβούμενος) Mire sane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et καταστολήν. Solan. *ibid.* l. 20. Στολὸν) στολὴν, εἶναι C.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 6. Ἰονίᾱ) Ἰονίᾱ male H. & B. 2. Ceterae recte Ἰωνίᾱ. l. 9. Γνώριμος) Deerat in edd. Aderat in L. & J. Item in marg. A. 1 W. Pag. 117. l. 6. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant J. Ald. Fl. F. H. B. 2. P. S. A. l. 12. Ὅπισθόδομον) J. dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὅπισθ. Pag. 118. l. 3. Ἐκ) Gr. ἀπό. Nihil mutant edd.

sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *l.* 10. 'Υφ' ἐνδς) ἀφ' ἐνδς male *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 8. Ἡρετο) Sic *l.* *Fl.* *B.* 2. *H.* *S.* *Pag.* 120. *l.* 17. *col.* 1. "Η) Vocem η, quae deerat, supplevi. *Solan.* *Pag.* 121. *l.* 13. Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque *Cod.* memoratur, qui habeat. *Pag.* 122. *l.* 9. 'Ο, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex coniectura. *l.* 14. Δε) Abest a *Fl.* Adest in *l.* *H.* *P.* &c. *Pag.* 123. *l.* 1. 'Θσον αὐ μικρὸν ἢ δὴ) ὥς οὐ μ. δέος *Pell.* Sed vulg. servant *l.* *Fl.* *P.* *Vid.* *Dial.* seq. c. 3. *l.* 3. Παραθεωρῶτε) π... εἴτε *Th.* *Μ.* Παραθεωρῶτε *B.* 2. cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. *l.* 5. 'Επ' ἐμαυτοῦ) Sic *l.* 'Εφ' αὐτοῦ *l.* *Fl.* *H.* 'Εφ' αὐτοῦ male *P.* *S.* *A.* 'Επ' αὐτεῦ nota *Gronov.* *l.* 9. Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. *Cler.* Συγκρίνατε *V.* *Exc.* & *Coll.* Εgo συγκρίνατε, ἐξετάζοιτε, legendum censeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. *l.* 8. Βαδίζαι) Sic *l.* *Fl.* *H.* *P.* Βαδίζει *B.* 2. *l.* 15. Ἀὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τούτῳ *Fl.* Sed vulgatam exhibent *l.* *H.* *P.* & *Cod.* *P.* *Pag.* 126. *l.* 3. Νέμειν) Sic recte edd. octo. Sola *l.* male νέμειν. *Pag.* 127. *l.* 3. Αὐτὸς) Sic habere *l.* *H.* *Fl.* notat *Solanus.* Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag.* 128. *l.* 5. "Ων) Sic edd. plurimae, & *P.* *Cod.* Sed ὁ *Fl.* sola. *ead.* Καμπύλος) καμπόλος credo fuisse in *l.* Sed ex aliis edd. correxerat *Solanus.* *l.* 6. 'Επανίσταται) ἐμπανίστ. *P.* male. *l.* 7. Οἷον εἰσιν) οἷ—όν εἰσιν *l.* *Fl.* Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *l.* 11. Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat *Solanus.* *l.* 13. Όλος) Sic edd. octo. Sola *l.* ὅλος. *l.* 15. 'Ανέχων) ὠνέχαν *l.* *ead.* Δεδίξαιτο) δειδίξαιτο *Vorff.* Nihil mutant edd. *Pag.* 129. *l.* 6. Μέρων) μέρων sola *l.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων *Mf.* *Gr.* *P.* & *L.* *l.* 13. Αὐτοῦ) Sic edd. *l.* *Fl.* *P.* *H.* &c. Αὐτῷ *P.* *L.* & *marg.* *A.* *l.* *W.* *l.* 15. Τῆν) Abest a *Fl.* Adest in *l.* *H.* *P.* *l.* 16. Θετταλαί) Nil mutare *Fl.* notat *Solanus.* Quare? quia a S. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. priscais sciebat, in nonnullis semper. *Pag.* 130. *l.* 7. Τῶν νεογνῶν) Sic *Codd.* *P.* & *L.* Τὸ νεογνὸν edd. *ead.* "Εν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ *Gronovius.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 131. *l.* 1. 'Ηγνομήνν) Sic habere *l.* *H.* *Fl.* *B.* 2. notat *Solanus.* Sed & habent ita aliae. *l.* 7. Τῶν δ') ἴσως τοῦ *L.* *ead.* 'Εφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 132. *l.* 3. Δισμυρίαν) δυσμυρίαν male *l.* *H.* *B.* 2. *Fl.* *P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeunte corrigenda

dum fuisset. *l.* 4. Ἐκπιδήσασθαι) ἐπιβήσασθαι P. & A. Codd. At vulgat. servat Cod. Fl. Et Mf. B. Item ed. Fl. *l.* H. P. &c. *l.* 7. Αὐτῶ) Sic P. Cod. Αὐτῶν edd. *l.* H. B. 2. Fl. P. &c. *ead.* Δι' ὀλίγου) Ita recte P. & marg. A. 1 W. Δι' ὀλίγον edd. *l.* 10. Τυμνῆτες) Nihil variare edd. annotat Solanus. *Pag.* 133. *l.* 1. Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα P. *l.* 7. Ἐκάτερα) ἐκατέροις P. *l.* 15. Τετριγόντων) Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant edd. *l.* Fl. H. P. &c. *l.* 18. Τετριγόντων) Edit. male τετρεγόντων. *Pag.* 134. *l.* 1 Πριν ἢ) Sic habere *l.* Fl. H. & B. 2. notat Solanus. *l.* 9. Ἐς) Sola S. omisit ἔς. *l.* 11. Ἀποβαλόντες) Sic dedi ex Fl. & B. 2. Αποβάλλοντες P. Ἀποβαλλόντες male *l.* H. Ald. Fr. S. *l.* 13. Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο Mf. B. Nihil mutant edd. *l.* 17. col. 1. Ἀνεκυμβάλιαζον) ἀνεκυμβάλιον edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag.* 135. *l.* 4. Ὀλίγοι) ὀλίγου sola marg. A. 1 W. *l.* 5. Ἐπαιώνιζον) Sic *l.* P. S. H. Fl. Ἐπαιώνιζον Scholiast. & P. *l.* 9. Ἐγένετο) Ald. ἐγένεσο. Sed marg. eius ἐγένετο, quod iam habebant recte cett. edd. *l.* 16. Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *l.* Fl. H. S. notat Solanus. *ead.* Ἐπεποιθεῖν) ἐπεπόνθειν L. male.

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. *l.* 8. Ὑποβάλλειν) Sic M. *l.* S. H. Fl. P. &c. *l.* 13. Ἐμμεμάθηκα) καὶ μεμάθηκα W. *Pag.* 138. *l.* 8. Ἐνίκησας) νίκησας edd. & M. *ead.* Ὁμωνύμου) ὁμωνυμόν σοι edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σου Marc. Ὁμωνυμού σοι Pell. *l.* 11. Τὰ ὄρεα — πεπόνθηκα) Tredecim illa verba defunt in *l.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρεα, habeat τὸ ὄρεον. *Pag.* 139. *l.* 13. Τοῦδ') Sic edd. Τοῦτο W. *Pag.* 140. *l.* 1. Καὶ ἐπ') καὶ deest in edd. Adest in W. *l.* 3. Ἐπαινέσονται) Sic M. recte & edd. excepta B. 2. quae vitiose ἐπαιναίσονται quod Vorst. tamen mutaverat in ἐπαινήσονται. Sed — ἴσθαι in prosa usitatius. *l.* 5. Οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν) Quatuor verba ab οὐς ad οὐς omisit Fl. quae adsunt in cett. *l.* 13. Ἰσασι) Sic dedi ex L. Eisd. edd. Quid M. habeat, nescio: abscissa enim haec sunt. *Solan.* *l.* 14. Δὴ) δὲ L. Δὴ Fl. *l.* P. &c. *Pag.* 141. *l.* 3. Οὐκ) Deest haec particula in ed. Fl. Adest in cett. & in P. *l.* 11. Οὐτος) οὗτω edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L. *l.* 17. Κανονικόν) κανόνιον C. *Pag.* 142. *l.* 14. Αὐτὸ) Sic recte L. Αὐτῶ male edd. Αὐτὸν Pell. *l.* 15. Ἀλλότριον) Ita edd. *l.* Fl. H. P. &c. nisi quod ἀλλότρια B. 2. male. Ἀλλότρια Ienf. & Pell.

quod cur non admiserim, vid. nort. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servant. Pag. 143. l. 10. Ἐπὼν) Sic edd. omnes. Ἐπαίων Angl. P. & L. item marg. A. i W.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης. conf. c. 7 pr. l. 2. Πρώτος) Sic B. 2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. l. 6. Ὦν) Sic recte edd. vett. Ὀν male recentiores. l. 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W. Prius vero servant edd. l. 12. Ἰατρῶ) Ἰατροῦ male W. Pag. 146. l. 3. Παρὰ) Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περί male I. H. & c. l. 9. Ἐπαυσε) ἡ ἐποίησε L. l. 14. Ἐδείξεν) Pell. an εἰδοξεν ut ante? l. 15. Περί) Sic edd. & M. Sola I. male παρὰ. Pag. 147. l. 2. Εἰ) Erafa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. ead. Ἐτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a l. & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. l. 3. Ἐγκλόαπτο) ἐκεκλόαπτο W. male. Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Sic I. H. Fl. P. S. Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. l. 6. Πλοίου) Sic edd. I. H. Fl. P. Πλοῖον W. l. 7. Ὅδ' εἰς ἐμελλεν αὐτῷ) Inverso ordine W. ἡμ. αὐτ. ὅδ. l. 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) τῶν δοκιμωτάτων Anglic. P. & L. At vulgatum tuentur edd. omnes & M. l. 15. Ὑπεξηρημένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῶ κακαρημένον W. Pag. 149. l. 5. Εἰδόντα) ἰδόντα W. Nihil mutant edd. l. 12. Διατρίβει) Sic W. Διατρίβει edd. Pag. 150. l. 1. Ἐθνεσι) Sic edd. Ἐθνεσιν W. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. l. 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant I. Fl. H. P. l. 17. Τὰ) Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. Pag. 151. l. 17. Δυσπρόσδοος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae δυσ πρόσδοος seiungunt. Reitz. Rectius Mf. Reg. 2954 Δυσπρόσδοον. Pag. 152. l. 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. l. 4. Περί τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. Pag. 153. l. 15. Διατρίβει) Sic L. Item Vorst. ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέβει. Sed alia manus διαπρέβει fecit. Διαπρέβει corrupte etiam edd. omnes. Pag. 154. l. 3. Καὶ τοῦτο) τούτῳ solum, sine καὶ B. 2. Sed vulgaram tuentur I. Fl. H. P. & M. Καὶ τούτῳ L. l. 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. l. 5. Εἰργαί) Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. Οὐδὲ) οὐδὲν I. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. I. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte I. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. ead. Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. l. 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκάδια W. l. 14. Οὗτοι ἐβάλωσ. ἐβ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omiffa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. verr. & M. Ἀπάξεται male S. & A. l. 8. Οἰχίσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκαύουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. I. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant I. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαιντο) φιλοποιήσαιντο W. l. 2. Ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισείσαι χρυστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἦδῃ) Ἦδε S. & A. male. Ἦδῃ recte edd. verr. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἔδοξα edd. & M. l. 6. Φασὶν) φασὶν male Fl. Recte cett. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὗτος) οὕτως P. Sed prius recte servant edd. l. 9. Παρεκινούντο) παρεκινούν W. Sed prius edd. servant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέλει P. L. & Angl. & margo A. i W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὕτω marg. A. i W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενεία I. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Anglic. & marg. A. i W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave καῖνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. A. i W. Κρανίου edd. l. 7. Ὡς ἴστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adest in sola I. l. 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. l. 10. Κυλίσι) Sic edd. Κυλίοι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. i W. Ὅπως edd. l. 16. Τοῦτου) Sic W. Τουταῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγράφειν) συγγραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δειν οἰονται) παραινέσαι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. ead. Οἰονται σφῆ

ειν) οἷον τε φασίν Coll. Οἷοντε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *l.* 12. Ἀλλὰ εἰ τι) ἀλλ' εἰ τι *M.* *l.* 14. Ἐς αἰ) Sic recte *L.* & marg. *A.* 1 *W.* Ὡς αἰ male edd. *M.* etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς αἰ. *Pag.* 164. *l.* 3. Μανία, εἴγε ἐλπίς) Liturae sunt hic in *W.* & vulgata lectio reposita. *l.* 4. Μεταποιοῦσουσιν ἢ μεταγράφουσιν) μ...σασιν ἢ...ψωσι *W.* *l.* 7. Ἰν') ἦν *W.* *Pag.* 165. *l.* 1. Αἰρεῖσθαι) Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἰρεῖσθαι *I.* *l.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A.* 1 *W.* sola. Non male. *l.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.* *Pag.* 166. *l.* 7. Ἐνδιατρίβουσι) Marg. *A.* 1 *W.* Et *W.* Διατρίβουσι edd. *l.* 9. Καταρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρίπτοντες *W.* *l.* 13. Εἴ γε) Nihil hic mutare *M. Fl. S.* & *H.* notat Solanus. Sed & sic *I. P.* & *Ald.* habent. *l.* 14. Εἰ) Deest in *W.* at ibi punct. post ψευσ. *l.* 16. Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἀκαιριον *Angl.* & *P.* *Pag.* 167. *l.* 5. Ἀκρατῆς) Sic *B.* 2. *I. P. Ald. S. Fl.* &c. *l.* 8. Θέλη) ἐθέλη *M.* *l.* 10. Ἀπὸ) Sic *Angl.* item *W. P.* & *L.* Ὑπὸ edd. *Pag.* 168. *l.* 2. Οὐδ' Ἄρης) οὐδὲ ὁ Ἄρης *W.* *l.* 3. Ἦν τινα) *Ald.* male ἦντινα. Sed correctum in marg. *l.* 8. Χωρίζειν) χωρίζειν male *I.* *l.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic *W.* & *I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγουσι. *l.* 10. Ἐτέρως) Sic edd. omnes. Ἐταίρας *Mf. Angl. P.* & *W.* Sed recentior manus ἐτέρας fecit. *ead.* Κοιμώματα) σκώμματα male *W.* Vulgatam exhibent edd. *Fl. I. Ald. P. H.* *l.* 13. Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* Ἀλουργέσι edd. Ἀλουργές τι *Angl.* & *P. A.* εἰ *W.* *l.* 14. Ψιμυθιον) ψιμύθιον *M. S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *l.* 16. Τοῦτο) Deest in *W.* *Pag.* 169. *l.* 4. Τὰ ἐπειτα) ταῖς ἐπ. *L.* At vulgatam tuentur *I. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Καὶ διὰ τ. ἐ.) κιβδήλω τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit *G. Mf.* *l.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν *G.* Τοῦτο *B.* 2. Vulgatum servant *M.* & edd. ceterae. *l.* 9. Κιβδήλω) ὥς εἶρηται ante hoc verbum inferit idem *Cod. G.* *l.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat *M.* nec edd. *Forf. αὐτῷ. Solan.* *l.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα *W.* sed additum ν. *Pag.* 170. *l.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A.* 1 *W.* *A. G. P.* Ἐργάτας edd. & *M.* *l.* 8. Πρόσαντες) Sic *M.* cum edd. omnibus. Ἀν πρόσαντες; Ἐπάχθες *Pell.* *ead.* Ἀκούουσιν ἦν) Sic *I.* & *P. G.* Ἀκούουσιν ἦν edd. & *M.* *l.* 9. Ἐπινοήσαι) ἐπινοεῖ *Mf. Gr.* Ἐπινοῆσαι edd. & *M.* Ἐπινοήσαις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ἀκροασαμένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους *W.* *ead.* Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον *W.* *l.* 16. Καὶ) Abest a *W.* *Pag.* 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Sic *W.* & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει. *l.* 5. Που σε) σέπου *W.* *l.* 10. Σανδάλω) σανδαλίω

W. l. 14. Σου) σοι M. P. & marg. A. i W. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσύμφυλον. Et praeter l. quae ἀσύμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι W. l. 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκεῖνος) Deest in W. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐν ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γα) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθήσῃ P. & marg. A. i W. Ἐπάνθισσ Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καὶ) Abest a Fl. Adest in l. H. P. & M. l. 4. Χρειῶδες) Sic edd. & c. Χρεῶδες W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. l. 8. Καταμεμίσχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adest in P. & cett. edd. ead. τὰ) Abest articulus a P. & L. Adest in edd. Pag. 175. l. 2. Ἐμμελὴς) εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Causaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. l. 13. Φρομίου) Sic edd. vet. & S. Προμίου P. & A. Pag. 176. l. 3. Οὐολόγεσος) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic ed. P. & marg. A. i W. Θυμού ceterae male & M. ead. Κρεπέριος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέριος καρπού. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. l. 9. Συνέγραφε) Sic edd. Ἀνέγραφε P. l. 11. Συνισταμένου) Sic Fl. l. P. aliaque. Καθισταμένου Thucyd. l. 17. Καρπού) Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅποτε W. male. l. 4. Γῆν) τὴν βας. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κάκεια) κακία Fl. Vulg. serv. cett. Κακείνο M. sed a recent. manu. ead. Ὡς) ὅπως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῆ) ἢ M. Ἰδία marg. A. i W. & P. Vulgarum tuentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραφε) ἀνέγραφε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεπονηκὸς) Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεπονηκὸς edd. omnes. ead. Ἡτιασάμην) Fl. Ἡτιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰατρειν) ἱατρειν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριόδου) περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου. l. 11. Ἀναγινώσκοντας) ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρίποι) πρίπει Fl. Ceterae & M.

πρέποι. Pag. 180. l. 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει
 Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. l. 7. ἔδει)
 ἔδειπερ P. ead. ἢ) μᾶλλον ἢ Pell. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) ἀμνη-
 μονῆσαι W. l. 10. Κακῶς) κακὸς I. l. 12. Ὁρᾶς, ὅμοιος) Sic
 edd. Ὁρᾶς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. Pag. 181. l. 7. Ἰραιοιδῆς) Ita
 recte inveni in P. S. H. Ald. *Fl.* F. B. 2. Ἡεροειδῆς male I. &
 marg. A. i W. & L. Ἐροειδῆς Angl. & G. Ἱεροειδῆς P. Vulgatae
 vero assentitur M. l. 9. Οὐολογέσου) Sic legere I. *Fl.* H. B. 2.
 & M. notat Solan. l. 11. Τίγρητα) Nihil mutant I. *Fl.* P. H.
 & M. l. 14. Ὡς οὐκ) ὧν οὐκ P. l. 15. Αὐτῶν) Deest in W.
 l. 16. Γὰρ) Nihil mutant I. H. B. 2. P. *Fl.* & M. Pag. 182. l. 2.
 Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.) Sic *Fl.* H. P. S. Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inver-
 so ordine I. & W. l. 5. Ἐμπηδήσας) ἐκπηδήσας L. ead. Ὀρνί-
 θων) ὀρνιθίων marg. A. i W. & μοχ λαγῶων. l. 6. Ὑπερμπί-
 πλαται) Sic B. 2. *Fl.* I. H. P. & c. Ὑπερμπίμπλαται W. l. 7.
 Ταρίχου) ταρίχων marg. A. i W. l. 11. Εἰκοσι) Sic edo ex
 Codd. M. P. L. A. G. Ἐπτά καὶ ὀκτὼ edd. omnes absurde.
 l. 12. Ἐξέθανον) Ita G. & W. Ἀπέθανον edd. l. 19. col. 1. Λέ-
 γειν) λέγεται edit. Cler. quam correxit Solan. Pag. 183. l. 1.
 Ἐννέα) ος Angl. & P. Vulgatam servant edd. & M. l. 3. Ὑπὸ)
 M. P. L. & *Fl.* Edd. cert. ὑπέρ. l. 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes,
 praeter I. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L.
 Κρονείον W. l. 8. Τάλλα) ἄλλα W. Τάλλα I. H. S. Ταλλα *Fl.*
 P. recte. l. 9. Σεβηριανού) Edd. fere omnes male Σεβεριανοῦ,
 praeter S. & B. 2. Aldina eodem virio laborat, quae paulo
 post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σσουνη—W. ubique. l. 14.
 Ἐπτά) ἐς ἐβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl.* I. H. P. l. 15.
 Ὀσρόης) Ὀσρόης τις W. l. 16. Σεβηριανὸς) Hic rursus quae-
 dam male Σεβερ— praeter Ald. *Fl.* S. H. & B. 2. ead. Διὰ τοῦ-
 το) διατοῦτο I. uno verbo. Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl.*
 I. H. P. Ἐπηγε W. L. & marg. A. i W. ead. τῆς ἐβδόμης) τῆς
 ζ. *Fl.* l. 5. Ἐδέσσα) Αἰδέσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl.* I. H.
 P. l. 6. Ὀτοβος) ὀτοβος W. l. 9. Δημοτικά) Edd. male δημο-
 τικά secunda longa, excepta S. & B. 2. quae ο habent cum
 Cod. M. l. 11. Ἐγχρήζοντα) Sic I. Ald. *Fl.* H. P. S. Ἐγχρή-
 ζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* i plane expri-
 mit, ἐγχρηίζοντα exhibens. Pag. 185. l. 1. Μετὰ ταῦτα) μετὰ
 ταῦτα iunctim I. H. Ald. & *Fl.* ead. Ἀκούσεσθαι) ἀκούσεσθε
 W. male. l. 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγαγοντας M. Vulg. habet *Fl.*
 I. H. P. & c. l. 6. Χρὴ δὲ) χρὴ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in
 nulla ed. inveniō, alioqui facile admisiffem. l. 12. Ῥοδίων)
 Ῥοδίου L. l. 16. col. 2. Ὑπισχνοῦμ.) In ed. Cler. male ἐπισχνοῦ-

μένον. Pag. 186. l. 4. Δείζομεν) δειζόμεν W. Nihil mutant edd. priscae. l. 6. Περι) παρὰ W. & Fl. male. Ceterae recte περι. l. 10. Ἐπὶ κούρειων) Sic recte marg. A. i W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epiceurorum*. Τῷ ἐπικουρίῳ W. l. 14. Ἀπώκησαν) ἀπώκησαν W. ead. Ἐδεσσαῖοι) Αἰδισσαῖοι W. Pag. 187. l. 7. Ἀπώκησε) ἀπώκησεν M. l. 8. Σεβηριανοῦ) Sic iam bene edd. Σεουπριανοῦ W. ubique. l. 15. Κατάξαντα) κατάζοντα W. Nihil mutant Fl. l. H. P. l. 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. Pag. 188. l. 1. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. l. 4. Ἐκείνου) Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. l. 6. Οὐδὲν) οὐδένης marg. A. i W. l. 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. Pag. 189. l. 1. Ἀπέσφαξεν) Sic habere l. Fl. H. & M. notat Solanus. Sed & habent ceterae. l. 5. Τάλλα) τὰλλα l. Ald. ubique. ead. Κατεγίγνωσκον) καταγινώσκων W. l. 6. Λοπάδων) λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt cett. & M. l. 10. Ὅμοιους) ὁμοίως W. l. 15. Ἰδιωτείας) ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent l. Fl. H. P. &c. Pag. 190. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior v addidit. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. ead. Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. l. 7. Διεξίον) Sic edd. & M. in quo tamen viderur fuisse διεξίον sed mutatum est. l. 9. Ἀναλωκός) ἀναλωκός Fl. Ἀναλωκός W. P. Ἀνηλωκός edd. omnes. l. 15. Εἰστιάσαντο) εἰστίας. L. & Fl. l. 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τὸν Μαύρων L. W. & Fl. Pag. 191. l. 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. notat Solan. ead. Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. A. i W. & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim edd. male. l. 8. Ἐφειστήκει) Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφειστήκει. l. 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. erasa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολυῶ ἀξ. Marc. prave. l. 11. Ἦδῃ) δὲ M. Sed notatum ut spurium. l. 16. Γελοιώτερα) Ita dedi ex marg. A. i W. Ἀναγκαιότερα edd. absurde. Pag. 192. l. 3. Πόρπην) πόρκην male W. L. & marg. A. i W. In vulgata probe conspirant edd. l. 9. Κεγχρεῶν) Κεγχριῶν Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. Pag. 193. l. 5. Περισπειραθέντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. l. 12. Σοῦραν) Sic edd. & M. ead. Κρανίου) Sic W. Κρανίου edd. Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν) Sic edd. & M. Ἐμελλεν l. l. 2. Ὀρθίαν) Deerat in omnibus edd. excepta l. Deerat etiam in M. l. 5. Τίγρητι) Sic L. M. B. 2. P. S. Τίγριτι l. & reliqq. conf. supra cap. 19. l. 6. Μηδεία) Μηδεία W. male. Nil mutant edd. priscae. l. 10. Νενίκηκει) Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν l. & W. l. 11.

Μηδεία) Sic edd. omn. Μηδεία M. l. 13. Συγγεγραφέτος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφεκός habebant, ne l. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπόθητον) Deest in W. Pag. 195. l. 2. ὤκισε) ὤκησε W. l. 15. Μενζούριδος) Μουζιρίδος W. Nihil mutant Fl. H. l. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέπειν) οὔτε βλέπειν ἢ W. l. 3. Ὅτι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. ead. Ἐπ' ἀκαίριμα) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπίκερ— Fl. Ἐπὶ κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliq. vulgatam servant. ead. Γλωτταν) γλωσσαν M. l. 9. Σαγαλασέως) Σαγαλασσέως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καὶ εἴτι τρ.) καὶ εἴτι καὶ τραχύδην P. ead. Δὴ) ἤδη Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἢ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic l. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & ab erat δεῖ. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράλλοντα marg. A. i W. non male. l. 16. Ἄν) Deest in M. & Fl. adest in cett. Pag. 198. l. 2. Ἐκασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. edd. l. 4. Ἀλλά πού) Sic P. Ἀλλά πού iunctum l. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλά πού P. fed interrogandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. i. Angl. & P. Ἡρόδικος Schol. Ἡροδίδης male edd. & M. l. 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola l. Et sic emendarant Marc. & Vorst. ead. Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic l. Fl. H. P. & c. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκίησεν) Est apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ιδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem. ead. col. 2. Ἐσπενδεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ιδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δέ) Illud δέ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus ου μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὲν ἐδύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρῶτον) Ita pro edito πρῶτος restituit Solan. ex C. *ibid.* Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἐαυτὸν Ael. Reitz. *ibid.* l. 24. Καὶ δὲ) Coniunctionem in edito exemplari deficientem implerat Solan. *ibid.* l. 28. Ὡς ἐπ') ὥς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς διὰ, in edi-

tionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυνίαι C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *Reitz.* Pag. 199. l. 2. Ὑπόθεσιν) Sic W. & edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. l. 6. Ἐφευρηκέναι) ευρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vett. l. 9. Τοιαῦται) τοιαῦτα W. folius. l. 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. Pag. 200. l. 1. Ἐφ' αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. *ead.* Ὁ μαθητὴς) ἔστιν ὁ μαθ. M. male. l. 6. Ἐχθρῶν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. Ἀπαγγέλουσι I. Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. notat Solan. l. 3. Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. notat idem. l. 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. folius. l. 16. Μὴ εὖξ.) μὴ aberat ab M. Sed suprascriptum est. Ad est autem in Fl. I. H. P. *ead.* Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. Pag. 202. l. 5. Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. Γύλιππον W. l. 8. Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi notat Solan. l. 10. Ἄν) Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. Ἐλπίζω) Ita dedi ex marg. A. i W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgatam non movent Fl. I. H. P. l. 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. Χιτῶν) Forf. χιτῶνα Περσικόν. Solan. Pag. 203. l. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται W. male. l. 3. Ἐχθρὰς) τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. Καὶ μ. δ. τ. α.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. Εἴ τις) εἴ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte εἴ τις. l. 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. l. 13. Ὡς) Sic sola B. 2. recte. Ὡς male reliquae. In M. δὲ suprascriptum est. l. 14. Ὀνησίκριτε) Ὀνησίκρατες P. misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *ead.* Ὡς) ὧς W. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. Ἐπαγόνται) Sic dedi ex I. licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. l. 10. Ὀνομάζων) Ex Iens. emendatione, ὀνομάσων enim edd. Pag. 205. l. 3. Κτήμά τε) Ex Thucyd. Κτήματα edd. Luciani. l. 4. Ἦπερ) εἴπερ male Fl. Ἦπερ cett. item M. & P. l. 10. Πρὸς) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. Ῥητορείας) ῥητορίας W. Pag. 206. l. 2. Συγγραφίως) Sic W. & edd. vett. Συγγραφίος male S. l. 5. Φανότατα) Ex W. dedi. Φανότατα edd. l. 8. Συνεῖναι) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. Συνεῖναι W. & Fl. Pag. 207. l. 1. Ἐπουριάσσοντος) ἐπουριάσατος male W. l. 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστον P. Ald. Fl. H. B. 2. S. Κ—ον μ—ον I. & M. *ead.* Τότε) Sic I. aliae τό, τε.

l. 8. Πειστέον) ποιστέον male W. l. 9. Λόγοις) λόφοις prave M. l. 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστῶντα. Pag. 208. l. 2. Συν-
ακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd.
omnes male. l. 10. Πρῶτα) πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. l. P. H.
& W. ead. Αὐτῶν) αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. l. H. P. &
W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo
verba a Fl. ead. Ὀλος) ὅλος l. l. 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν S.
Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab S. ead. Τὰ) Abest in W.
l. 8. Ἀκουέτω) ἡκῆκουστω Fl. Ἀκηκούστο M. Ἀκηκούστω P.
Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέστω) Sic L.
G. P. & marg. A. i W. Ἐπέστω edd. male. Pag. 210. l. 1. Μη-
δῖαν) Nihil hic variant M. l. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μη-
δείαν scribere soleat. Vid. c. 30. l. 4. Ἀθόλω) ἀδόλω P. l. 5.
Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quo-
que marg. A. i. l. 10. Αὐτὰ) αὐτῶ Fl. Sed vulgatam lectio-
nem firmant M. P. l. 12. Φείδῖα ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.
W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
l. 3. Αὐτῶν) αὐτῶ M. Αὐτοὺς peius L. ead. Οἰκονομήσασθαι)
Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. l. 4. Τοι) τι
M. l. 7. Μετὰ) Sic legere l. Fl. H. norat Solan. nescio quare.
l. 11. Ὅταν) ὁπότ' ἂν W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.
ead. Προδιοικήσασθαι) διοικήσασθαι Fl. sola. l. 13. Λεκτέων)
λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) M. facere cum edd. norat So-
lan. ead. Εὐπορίσει) Sic l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl. quod etiam
in M. fuit, sed vulgata rescripta est. l. 14. Μέγα) μετὰ male
L. Cum vulg. faciunt l. Fl. H. &c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Ex
emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτῇ. l. 7. Ἐφην) ἐχνη
male sola A. l. 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adstipulantur
l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωῖς) λαγωῖς cum puncto
subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. &c. l. 6. Ὑπογα-
στρίσις) ὑπογαστρίων L. ead. Ἐνθήσεις) ἐνθήσει W. Nihil mu-
tant edd. vett. ead. Εἴ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius
fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρων) με-
γαλοφρόνρ marg. A. i W. Pag. 215. l. 6. Χρήμα) Sic marg.
A. i. l. & Mf. Gr. Σχῆμα edd. ceterae omnes. l. 7. Χρηῶδες)
Sic edd. praeter l. quae χρηῶδες. ead. Ἡ' ἐτί) ἦν ἐτί M. ma-
le. l. 8. Λοιμὸν) μὸν tantum M. l. 10. Αὐτοῦ) Deest in Fl.
Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule S. δὲ μὴν καί. Ceteras
vulgatam servare cum M. norat Solanus. l. 7. Παρεμπέσοι)
παραπέσοι W. Vulgatam tenent l. Fl. H. &c. l. 9. Σὺ) Sic l.
& marg. A. i W. Σοι M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
αὐτὸ) τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H.
Lucian. Vol. IV.

*B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσωσιν) ἐπαίνε-
 σονται σ. κ. τιμήσουσι Fl. & W. l. 16. Μεστὸς) μισθὸς male
 W. ead. Οὐδὲν) Deest in S. adest in Fl. I. H. &c. & W.
 Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item
 marg. A. 1 W. Δολοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφρονοῖν)
 Sic P. P. Ald. I. H. Σωφρονοὶ W. Σωφρονεῖ Ex. Fl. ead. Πάσας
 τὰς τὰς πάσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non
 movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παραϊτονίαν) Παρατονίαν W. Nil
 mutant edd. priscae. l. 9. Ἀφικτον) ἀφικτον male edd. & M.
 l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλωῖζ.) Ita recte I. Fl. S. &
 Ald. Πλωῖζ. prima correpta aliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ)
 αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νυν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nul-
 la ed. id habet. l. 2. Ἐσθήκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἐσθή-
 κει Fl. l. 8. Ὁπίθος) Sic recte M. Fl. marg. A. 1 W. P. S. A.
 Λίθος male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρανίω) Sic fuerat in
 W. Sed mutatum in Κρανίω.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

*Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων
 Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9.
 Ἀνεῖναι) ἀνείναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀνά-
 παυσις) Ἀλλὴ ἀνάγνωσις Coll. Ar nihil mut. edd. vet. l. 12. Τοῖς
 τοιοῦτοις) τῶν τοιοῦτων Fl. male. Vulgatam cett. editionum
 firmat Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη
 I. male. ead. Ψυχαγ.) ψυχαγ. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ.
 ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus
 ἀληθὲς ἱστορία. Recte eodem redit. Cler. (sic etiam legitur in
 C.) Pag. 220. l. 6. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cett. omnes.
 l. 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatam servant reliquae.
 Pag. 221. l. 14. Κεροδοξίας) Vorst. & ed. S. Καινοδοξίας cett.
 l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit So-
 lan. mox μὲν inferuit ac δὲ, item δεκάτῃ, quae omnia aberant
 ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) ἀκάτας Fl. Nil mut.
 I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίω) Sic Fl. I. H. Ald. P. Εὐρῷ P. & L.
 l. 8. Βιαιώς) βιαίος I. male. l. 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. prae-
 ter I. quae ἐπεγίνετο. l. 10. Ἐπεγίγνετο) ἐπεγίνετο Mf. Gr.
 Ἐεγίγνετο edd. male. l. 12. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. l. 14. Καθο-
 ρῶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. &
 Fl. notat Solan. l. 15. Κύματι) Const. in Lex. πνεύματι, male.
 Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes*

edd. notat Solan. *l. 5. 'Ανελθεῖν*) Ex Cod. P. 'Επανελθεῖν edd. omnes. *l. 10. 'Ηρακλῆς*) 'Ηρακλῆς *l. sola male. l. 13. Προήμεν*) Sic recte edd. & P. Προήμεν male *Fl. l. 14. Παρήμεν*) παρήμεν *Fl. Pag. 226. l. 7. Λύδιον*) Nihil a vulgata abire *l. Fl. H. & B. 2. notat Solan. l. 17. col. 2. Ταῦτὰ*) Ita correxit idem ex C. ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94. *Pag. 227. l. 3. Συμπλοκῆν*) Deest in *Fl. Adest in cett. & P. l. 9. Οἶον*) Quidam ὅσον. Bourd. Οἶον *l. H. P. Ald. Fl. Fr. S. Pag. 230. l. 6. Μέσον*) Sic *l. & Fl. Μέσον* reliquae male. *ead. 'Τπαντήσας*) ἀπαντήσας *Fl. sola. l. 17. Δέκα*) i *Fl. quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. Pag. 232. l. 15. 'Ὡς ἑκάστοι*) ὡς ἑκάστοις ἐδόκει *A. P. l. Nihil mutant edd. in vulgata. 'Ὡς ἑκάστος ἐδόκει marg. A. l. W. Pag. 233. l. 6. Εὐδίαν. . .*) *L. Εὐδίαν. . . Solan. At vulgat. servant edd. l. 16. 'Αεροκόρακας*) Sic *P. A. & l. 'Αεροκόρακες* edd. cett. *Pag. 234. l. 3. Καί*) Male deest in *S. & A. Adest in P. & c. l. 4. Δυσσομίας*) Sic edd. Δυσωδίας *P. & A. & marg. A. l. W. l. 9. 'Ασπαράγων*) ἀσπαράγων male edd. *l. 13. Κάκεινοι*) Nihil mutant *l. Fl. H. Ald. P. Κάκεινοι* Vorst. *l. 17. col. 2. 'Επιτολῆς*) ἐπιτολῆς *C. prave. ibid. Αὐτοῦ*) αὐτῆς editum erat, & sic *V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. & Exc. G. Pag. 235. l. 12. 'Εφυγον ἐπικλιναντες*) Alii ἐπαυσαν ἐγκλιναντες *Coll. Nihil a vulg. recedunt l. H. Fl. P. l. 16. col. 2. 'Τπάρχ.*) ὑποῦσιν editum est; sed ex coniectura monuit Solan. ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obscurantem habuit. *Reiz. l. 18. col. 1. 'Επισημήνω*) Ita Solan. correxit, pro vulgato ἐπισημαίνει idem σαλπικταῖς fecit ex vulg. σαλπικτοῖς. *Pag. 236. l. 1. Πολύ*) πολλοὶ male *Fl. l. 14. 'Ροδίου*) Sic *l. item A. & P. 'Ροδίων* edd. reliquae. *Pag. 238. l. 14. 'Ρητῶν*) ἑκάστον χρημάτων) ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. Pag. 239. l. 1. 'Αλλήλων*) Sic edd. 'Αλλήλοις *P. l. 16. col. 2. 'Απέδοσαν*) Sic scribendum pro edito ἀπέδησαν, bene monuit Solan. *ead. Τὸν προκειμένον*) *N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τοῦ προκειμένου. Solan. l. 18. col. 2. Σαφηνείας*) σαφηνίας edit. *Cler. Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. Pag. 241. l. 2. Δενδρίται*) Δενδρήται *H. sola. l. 6. Πηχναῖοι*) Sic edd. Πηχναῖαι. aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10. Ταῖς*) Sic etiam cum reliqq. *l. Fl. Ald. P. H. Sed vid. nott. l. 16. Περικαθεζόμεντες*) περικαθεζόμενοι *A. P. Παρακαθεζόμενοι L. Nulla ed. a vulgata recedit. l. 17. col. 2. Αὐτῷ*) τοῦτο legebatur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1. Δρακοντίων*) δρακοντίων.

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic cum cett. etiam *l.* *Fl. H. P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἑδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις *Coll. Schol.* *l.* 16. *col.* 1. Ἰγνύα) *C.* ἰγνύν. *ibid.* *l.* 17. Εἰρηται) *C.* Εὐρηται. *ibid.* *l.* 18. Γράφεται) Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in *Exc. G.* scriptum est Γρ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in *V.* etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονώσιν) Sic edd. Τπνώσιν *Mf. B.* quem alibi litera *R.* designat *Solan.* *ead.* Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *l.* *l.* 3. Ἰδρούσιν) Sic *A. R. P.* Ἀλείφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) Ἀλὶ πήγνυνται *Coll.* Nihil mutant *l.* *Fl. H. P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae assentiuntur *l.* *H. P.* & *P.* *l.* 17. Εὐύδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐύδρον, quasi velit cavere, ne εὐύδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἀέρος) Pell. an ἄστερος; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* 1. & *P.* Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Sic *P. B.* 2. *S.* Et sic Solanus in *l.* correxit: haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρῳείδεις) Sic dedi ex *Codd. A. P.* & marg. *A.* 1 *W.* Πυρῳείδεις *l.* Πυρῳῆς *Fl.* Πυρῳείδεις *Ald. Fr. P. S. B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πᾶσιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορίψαντες) Ἀλὶ ἀποβάττες *Coll.* Vulgarum servant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) κύτη *L.* *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναρράξαι) συναρράξαι *Fl.* *l.* 10. Κῦτος) Sic *Fl.* Κήτη cett. *l.* 18. *col.* 1. Μήνυται) μήνυται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων ac mox iterum τινές ante ἀναβαίνουσι, quod monente Solano delevi, & ὀργυῶν pro vulgato ὀργυειῶν dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὀξείως) ὀξείος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem conſicere legendum notat Solanus. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθεῖργμεθα) καθεῖργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *l.* *H. P.* & c. & *Cod. P.* *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπὸ χθιμεν) Nihil a vulgata abire *Fl. l. H.* notat Solan. *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. l.* & *H.* cum vulg. facere notat Solan. *Pag.* 255. *l.* 1. Θυννοκέφαλοι) Sic editum ex correctione Solani. Θυννοκέφαλοι *l.* *Ald. B.* 2. *H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψιττόποδες) Sic edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνησώμεθα) Ita habere *l.* *Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat Solanus. *l.* 9. Βιοτεύσομεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed lenſio monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A.* 1. *P.* & *L.* Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipſis aequae ac in edd. *Ald. l. Fl. H. P. B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore litera τ male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυνοκέφαλοι) Θυνοκέφαλοι B. 2. Κυνοκεφ. reliquae. l. 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. Pag. 258. l. 6. Ἀφύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἀπάντων ὧν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἅπαντα ὧν. Pag. 259. l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. 1 W. Vulgatae asfentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαῖον) Sic recte I. H. P. & B. 1. Σταδιαίων male B. 2. Πέντε σταδιαίων Fl. l. 16. *H) Sic I. item Codd. P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1. Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πῦρ, & δαί εἰσι, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερρίπτουν) ἐπερρίπτουν male I. l. 13. Σπύργοις) Sic etiam esse in I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Γιγνόμενα) γινόμενα Fl. Prius vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἔμελλε Vorst. frustra. Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις) μεγάλοις Th. Magist. male. Femin. gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἐπ' Fl. Nihil mutant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Κατακλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266. l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Τὰ) ὅτε Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P. Pag. 269. l. 10. Ἐταίρων) ἐτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπλοῖς) Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπλοῖς edd. cett. l. 16. Ὁ Κρῆς) Ὁκρῆς male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνως) Sic Fl. aliaeque recte. Μίνως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὕτω) Edd. omnes. Οὕτος melius Solan. coniicit. l. 13. Εἰς) καὶ εἰς Fl. sola. l. 15. Κινναμ.) κυναμ. I. & Fl. Κινναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 1. Οὔτοι) οὔτος edit. Cler. Sed οὔτοι recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναφείς) Al. male ἀφανείς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspirant. l. 15. Ὁμοιότητα) ὁραιότητα A. P. & marg. A. 1 W. Nil mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἄρτους ἐτ.) ἄρτον ἑτοιμον Schol. l. 15. Ἐξήκοντα) ζ' Fl. male, pro ζ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἄρτον ἑτοιμον) Sic pro ἄρτους ἑτοίμους, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

l. 12. Τρυγῆσας) τρυγίσας I. Τρυγῆσας recte aliae. l. 13. Γίγνεται) γίνεταί Fl. Pag. 275. l. 17. Παρὰ) Sic A. & P. Περί edd. priores. Pag. 276. l. 9. Νουμῶν) Ex Solani emendat. Νομῶν enim edd. l. 15. Ὑλλας) Sic Fl. H. I. P. Ald. & c. l. 16. Ἐκείνῳ διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. l. 9. Τούτῳ) τούτων male Fl. Τούτῳ reliqq. & P. l. 16. Ἀκαδημαϊκοὺς) Sic I. H. Fl. P. & c. Ἀκαδημαϊκοὺς Coll. Pag. 278. l. 8. Ἀξιολογ.) λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτατοι. Pag. 279. l. 6. Λέγων τοῦτο) Nihil mutant Coll. & edd. l. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι I. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. εἰς. Αὐτοὺς) Sic Pell. Αὐτὸς edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) l. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κολοφώνιον enim edd. l. 10. Πολίταις) Ἀλλὶ πλείστοις Coll. Prius habent I. Fl. H. P. l. 14. Κατεγίνωσκον) Sic Fl. & P. Κατεγίνωσκον I. & H. l. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. Pag. 280. l. 15. Ἔσκαψε) ἔσκαψε male edd. plurimae. Ἔσκαψε recte L. B. 2. & S. l. 17. Περί) Aberat in edit. Nec magno opere requirem; sed quia adest in Cod. V. inferre non dubitavi. Reitz. Pag. 281. l. 13. Κάρος) Sic B. 2. I. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάπρος Palm. Κάρανος Gronov. l. 19. col. 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀππληαγμένος. Pag. 282. l. 4. Πλακῆς) πλακῆς I. sola male. l. 8. Βούσιριν) Βούσυριν edd. male. Pag. 283. l. 6. Ἐταίρους) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priores omnes. l. 10. Κομίζειν) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. Pag. 284. l. 3. Περί μεσοῦντα) περιμεσοῦντα uno verbo I. H. Fl. Ceterae rectius disiungunt. l. 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol. & Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. l. 11. Ἀρπάσαι) Sic recte Ienf. Ἀρπάσας edd. l. 14. Ἐταίρων) ἐτέρων male Fl. sola. l. 16. Κωλυθησ.) κολασθῆσόμενος edd. plurimae, κολυθησόμενος I. & Fl. unde κωλ. prima producta feci l. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan. Pag. 285. l. 8. Πολὺ) οὐ πολὺ I. l. 11. Ἐλαύνοντες) Αἱ διώκοντες Coll. Nil mut. edd. Pag. 286. l. 6. Ἠνώμων) ἐποτριώμων Schol. l. 17. Τε καὶ ἐδάκρυ.) Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant. Pag. 287. l. 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan. Ἡμῶν edd. l. 15. Ἐτη) ἔτι Fl. male. Recte cett. Pag. 288. l. 8. Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt, At nostrae

edd. nihil mutant. *l. 12. 'Ἦν εἰ*) ἐν Th. Mag. voc. El. 'Ἐν *l. 'Ἦν* Fl. &c. recte. *l. 15. col. 2. 'Εκείνης τῆς*) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l. 16. col. 1. Μέντοι*) μὲν ed. Cler. *Pag. 289. l. 4. 'Ὅπτοι.*) Sic *l. B. 2. Fr. P. &c.* Confer sup. § 21. *l. 5. 'Ἐξ αὐτοῦ*) Sic Fl. 'Εαυτοῦ male cett. *l. 9. 'Απόξυρος*) Ita dedi ex Fl. 'Απόξηρος edd. reliqq. *l. 15. Πάντη*) παντὶ Fl. Sed cum vulg. facit P. *Pag. 290. l. 3. 'Απέρατος*) Sic *l. Fl. &c.* 'Απέραστος P. sola. *l. 13. Κολάζονται*) Ita Fl. H. P. &c. Κολάζοντο male *l. l. 15. Παρὰ*) Sic P. & edd. praeter *l. quae περί. l. 17. Τούτων*) Antea in impr. legebatur *τούτο*, nullo sensu. Ex V. est illud *τούτων*. Solan. *Pag. 291. l. 5. 'Απέπεμψα*) Al. ἀπέπευσσα Coll. Prius tuentur Fl. *l. H. P. l. 9. 'Εσπεύς.*) ἐπλ. *l. Prius vero Fl. H. P. l. 10. 'Υπνον*) 'Υπνου Voss. *l. 13. Πύλην*) Ita edd. quas vidi, omnes. *l. 15. 'Ος*) An ἦς; Pell. *Pag. 292. l. 5. Παρὰ*) Sic Fl. *l. Reliqq. περί. l. 14. col. 2. Τοῦ κάρου*) Ita ex V. pro vulgato *τῶν καίρου*, & mox καταλλήλου pro edito *καταλλήλων* dedit Solanus. *l. 16. col. 1. 'Ἐμφρόνως πρὸς*) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat *ἔμφρόνων καί. ibid. l. 17. 'Αποκλίνειν*) ἐκκλίνειν C. *ibid. l. 21. Κερμίνην*) Ed. Cler. male *κεραμίαν*; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. *l. 26. col. 2. Eis*) πρὸς habet C. *l. 27. col. 1. Πεφυκέναι*) πύφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag. 293. l. 1. Φοινικοί*) φοινικιοὶ male *l. sola. l. 14. Παρὰ*) Sic recte Fl. & P. Ceterae *περὶ*, ne *l. & Ald.* quidem excepta. *l. 17. Καρεῶτιν*) Hoc Scholium inter Vossiana. Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὑπνοῖς legitur. Sed Coll. G. melius ὑπνοῦσι. Solan. *Pag. 294. l. 10. 'Υποδοχὴν*) Al. παρασκευὴν Coll. Vulgarae favent *l. Fl. H. P. Pag. 295. l. 1. 'Ὀζυγία*) Ald. *l. &c. 'Ὀζυγία* P. male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. *l. 6. Χρησάμενον*) Sic recte *B. 2. P. S. Χρησάμενος* male *F. Fl. H. Pag. 296. l. 1. 'Υπεδέξατο*) Const. edd. lectio. At *ὑπεδέξατο* duo Mss. Regg. vid. nott. *l. 5. Εἶν*) εἶσι *l. Ald. H. 2.* Prius cett. *ead. Σωφροκοίη*) σωφρονοῖεν al. aiunt Coll. *l. 12. Περιπλέοντας*) Leg. *παραπλ.* Solanus. Vulg. ferv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Mf. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag. 297. l. 8. 'Ὀλιγώρησαν*) ὀλιγόρησαν sine augm. edd. *l. Fl. H. P. Ald. B. 2.* Sed *S. ὀλιγ.* *l. 11. Κρατήσαντες*) Ita duo Mss. Regg. cum ed. S. Vulg. *κρατήσαντες*, minus bene. *l. 13. Κεύφη*) Sic L. & Fl. *Κεύφια* edd. ceterae. *Pag. 298. l. 4. Εἵκοσιν*) εἰκάσαι P. *Εἵκοσι* Fl. *Εἵκοσιν* reliquae. *Pag. 299. l. 6. 'Αδρότερον*) Adspirare Fl. *Ald. P. B. 2. S. H. ἄδρ.* *l. male. l. 7. 'Απέσχομεν*) Alii ἀπαίχομεν Coll. Nihil

mutant edd. *l.* 8. 'Επὸσήμεινεν) ἐπὸσήμενεν male *Fl.* Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur *P. Cod.* *l.* 12. 'Εξεβλάστησε) ἐξεβλάστα *Fl.* 'Εβλάστησε *P. Vulg.* serv. edd. cert. *l.* 16. 'Αποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiaft. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P.* *l.* 19. col. 1. Παιγνίμων) παιγνίμων *V.* *Pag.* 300. *l.* 10. 'Επέκεινα) ἐπ' ἐκείνα *P.* *Pag.* 301. *l.* 11. 'Ορώμεν) Sic *Fl.* 'Εωρώμεν ceterae. *Pag.* 302. *l.* 4. Κατ' ἐκείνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l.* 7. Εὐπρόσιτος) Ita esse in *l.* *Fl. B. 2. H. P. & S.* notat idem. Etiam *Ald. 1.* sic habet, & *Fr.* *Pag.* 305. *l.* 4. Καβαλοῦσα) Alii 'Εκβαλοῦσα, *Coll. l. 5.* 'Υδαμάρδια) Alii 'Υδαμή, *Coll.* Nihil mutant edd. ead. λαβοῦσαι) Sic edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *A. 1 W. & P.* Διαλακουσι *Angl.* *Pag.* 307. *l.* 2. Προσαράξας) προσαρράξας edd. Sed conf. *I Ver. Hist. c. 30 f.*

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. *l.* 4. 'Ως) Deest in *Fl. ead.* Καὶ) Deest in *C. l. 6.* 'Ιδὼν) εὐρὼν *C.* Nihil mutant *l.* *Fl. H. P.* *Pag.* 309. *l.* 4. Ζῶν ἔτι) ζῶντι edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν coniecerat. *Pag.* 311. *l.* 8. Κελεύει) Sic recte *B. 2. & S.* Κελεύει male *l.* *Fl. Ald. H. & P.* *Pag.* 313. *l.* 13. Σφαγῆς τῆς ἐμῆς) Sic *l.* *Fl. H. P. & c.* Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς *Marc.* *Pag.* 316. *l.* 7. Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl. l. 9.* 'Επιτάττει) ἐπιτάττη *Fl. l. 16.* 'Εστὶ) ἐστὶ sine accentu *l.* *Pag.* 317. *l.* 9. Οἶδε) Ex *L.* Εἶδε edd. *l.* 15. 'Οπως) ὅπερ male *S. & Ald.* 'Οπως recte *l.* *H. B. P. & c.* *Pag.* 319. *l.* 4. Μάλα) καὶ μάλα *L. & Marcil.* Deest καὶ in edd. ead. Οὐ γὰρ) καὶ γὰρ marg. *A. 1 W.* ut coniecit *Marcil. l. 5.* 'Ησσοι) Ita restituimus ex *L. & P.* 'Ισσοι enim edd. *l.* 9. Τούτῳ) τούτον *Marc. & Vorst.* male. Τούτῳ servant *l.* *Fl. B. 2. H. P. & c.* *Pag.* 320. *l.* 2. 'Υμεῖς) Sic recte *l.* *B. 2. & S.* cum *Cod. L. & margine A. 1 W.* 'Ημεῖς male *Fl. P. & H.* *Pag.* 321. *l.* 9. 'Εκ γε) Ex *L.* 'Εκ τε edd. *Pag.* 322. *l.* 17. 'Αναίμακτος) Sic *l.* *Ald. Fl. Fr. B. 2. S.* 'Αναίματος *P. H. 1. & 2.* in qua ἀναίματος correxerat *Gesfn.* Hanc variat. *Solan.* omisit. *Pag.* 324. *l.* 8. Προβασανίας) προβασανίας male *l.* *l.* 14. Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.) Haec defunt in *Fl.* Adfunt in *l.* *Ald. P. H. & c.* Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *A. 1 W.* *Pag.* 325. *l.* 8. Παρεσχόμενοι) Nil mutant edd. priscoe. Ἀν παρεσχόμενον; *Solan. l. 9.* 'Απὸ γνησιν) Sic recte edd. & *P.* 'Επίγνωσιν sola *Fl. male. l. 13.* 'Εδο

πιδας χρόνων) Defunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Ad-
sunt in cert. & Cod. P. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) τούτοις ἐπ' αὐτὸν
Pell. *ead.* Πρὸς) Sic Pell. Περὶ *I.* & P. & marg. *A.* 1. Παρὰ *Fl.*
Ald. P. H. S. Fr. Pag. 326. l. 2 Ὅσπερ) Ita bene edd. plu-
rimae. Sed ὅσπερ male *I.* l. 14. Παντί) Constans lectio. *ead.*
Νομίζατε) Sic habent edd. omn. Pag. 327. l. 2. Νῦν μοι) Nil
varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male ha-
bere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. l. 6. Τεγγενηκότα) Ita hic & mox
iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγεννηκ. uno γ, ex-
cepta S. l. 7. Διαταράξειν) διασπαράξειν P. & marg. *A.* 1 *W.*
Nil mutant edd. priscae. Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμέ-
νον) προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. l. 14. Πρώ-
τως) Forsan πρῶτος. l. 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc esse constantem
lect. notat Solan. Pag. 329. l. 10. Μαρτυρούμενον) Sic *I.* *Fl.*
B. 2. *H.* P. S. Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen μαρτυρούμε-
νον legend. l. 11. Διηκονήσατο) διηκονήσαιτο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 30, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic al-
luditur. Vid. *Musa. c. 7. SOLAN.*

ead. l. 3. Ἑρμότιμῳ) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iunt.* vero aliisque *Ἑρμωτ.* & similia semper cum suo spiritu, quem retinimus, quoties non est persona loquens. In personis au-
tem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν deside-
ratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ re-
cte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀψαμένῳ
τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se
habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitarius tamen
praefens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem
exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod
cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubiter. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προῖδν) Ne credas male cohaerere μεταξὺ
προῖδν, καὶ διασάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum par-
ticipio iungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque & hoc
loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil
commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17,
Μεταξὺ δὲ λέγοντες. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Do-
mo 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ δέουσαι.
Dionysf. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi
non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vin-
centius Obsopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris
quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

psit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἢν μίαν κρηπίδα ἐργάσαιτο, πρὸ οὐδοῦ ἔσθι τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα. Et hinc in Abdicatione, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προσδοκιᾶσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. "Α εἶπε) 'Ο διδάσκαλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. Ὑπὸ τοῦ Κώου) Ab Hippocrate Coō. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρων) *Vigilans*. BROD. AN ἔγρηγορως; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἔγρηγορῶς malis: nam adverbium ἔγρηγορως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγὼς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem Il. A, 37, δὲ Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δεδουγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Iens. Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαὶ ἐσθήκασιν, innumerae stant. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἔγρηγορως probum; sed habet Alciph. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 10. Παραπολούμενον) Castigo παραπολούμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θανμάσια ἡλίκα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν ἄλλω) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Petō a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὄναρ &c.) Tanta intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdum legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. SOLAN. Non cepit haec verba interpres prior, vertens, adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis; cum significant, ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, somnum sibi indulgere, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, & Pseud. c. 49, ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων Tim. c. 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & Ael. V. H. XII, 63, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — per somnium cum illa rem habuit. Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet P. Petitus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτω, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rheia ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττι, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, Σὺ δέ, καὶ δὲ ὀφθαλμῶν ἑοικας ὅλος δαδουλώσθαι, Tu vero totus quantum es, videris in servitutem redactus. Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλος πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare* ; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX, § 15, καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλος idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλος περὶ τὸ μεिरάκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἄτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατὰχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατὰχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, istius Aeliane loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ στρατοικὴ πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀπὸ δῶς, καὶ ὅλος ἐρωτικῇ, legit pag. 416 ed. Amst. ἀπὸ δῶς pro ἀπὸ δῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. sive § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ἐλίγου δαῖν ληθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφύλακτος ληθεῖς quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ παρῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφύλακτος ληθεῖς, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbis ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαέθων δὲ, τοῦ ἡλίου δρόμον ἑτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώραν τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt ; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantes. Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum : sequitur quoque μεστούς. IENS.

ibid. Ὀλον) Ὀλος in W. & B. 2. Nos Ὀλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλος. SOLAN. Ὀλον ait Solanus se restituisse ; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana ? quare ei non obsecundavi : adverbium enim se recte habere, satis docuit Ienius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλος, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσίοδον οἰκεῖ) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὀδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὠδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίε, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνωδοιποροῦν ἡμῖν παραβέοντες. Eadem tamen spurcicies simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προωδοιποιῖται pro προωδοποιῖται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

Pag. 4 l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. Erasmus in adag. principium dimidium totius, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc Hesiodi Ἔργ. 40, — ὅσῳ πλεον ἡμῖν παντός. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεύς) Iliad. Δ. BROD. II. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Mf. Reg. 2954.

Pag. 5 l. 8. Παναθηναία) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σὺν Θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. BOURD.

in Schol. Εἰς) Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur εἰς, id quod Luciano longe frequentius, quam εἰς & licet hic perinde sit, tamen interdum praestit εἰς, interdum εἰς, ad pleniorē sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος, *Semper agricola in novum annum dives.* REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθείαν) Etsi εὐθὺ defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsan apparebunt. Εὐθείαν, τραχείαν &c. autem, omisso ὁδόν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ὑμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophis & heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. 15. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps.* BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, f. Somn. haud longe ab init. *ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν*, ubi conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, *Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων* & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαλ, ὃ Ἑρμότιμα, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χερῷ τῆς γῆς) *Interpres: Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ ἐν χερῷ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, αὐτὸν ῥέποντας· sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμὲν· sed veram scripturam nobis ostendit Mf. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χερῷ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθείαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι, a recta via aberrare. Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὐ ποτε φύλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, humi conculcas: quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπετεῖς mihi innotuisset. GESN.

ead. l. 6. Ἐν χερῷ τῆς γῆς) *In superficie terrae.* BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Obsopoeus vertit & quotquot per humum repentes fumus, Benedictus & quotquot per humum repimus, videntur legisse; quod pater margini adscripsit, ἐρχόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός καὶ ὥσπερ χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. Hom. Il. E, 442, & Hesiod. Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. cap. 6. Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. ἐρχόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Etsi non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpare

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem coniicio, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. *Multum & parum* quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd. vet. Sic Dial. Mort. XIV fin. ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλον καὶ ἀντεξέταζον τοὺς οἶκους. Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ἔν, φασίν, ἐν παραβαλεῖν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστάν) *Fatum imminens*. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe ΛΤ. BROD. Excidit persona Λυκίου. Scilicet fuisse: πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΤ. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οὔτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Herculis. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Ellner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινθῆν) Munkerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινθεῖς sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἄν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. GUYET. Non male quidem Guyetus coniicit; & sic rursus infra cap. 13 f. μάθης in μάθοις mutat; item cap. 22 ἂν εἶδης in εἶδοις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρωίας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ) *Bona verba*. Sunt verba solennis huius formulae σίγα πᾶς ἔστω λεώς, εὐφημεῖν χρὴ de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μὴδ' ὀσιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μὴδ' Lucian. Vol. IV.

ἔσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Et I. ei. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro εἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

Pag. 12. l. 1. Ἐκκαλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐφησθα καταφρασεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat Solanus. Evolveri itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελαῖτας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadra- ret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτοι pro δι- viitiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scripto- ribus, ex quibus centena singularis exempla habet Snicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου ad- dit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλού- του καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτήσις. Mox rursus, πάντες πλούτου &c. ubi commode plu- ralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plu- rali recte utaris, si quaeas, num duo sint *Pluui*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praefes divi- tiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Ti- mon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE* mitti, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. *Plut.* 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Plu- to* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile in- telligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lyci- nus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

εμπόρους εἶναι φιλοσόφους; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur *πλούτοι*, veluti & in Nocyom. cap. 12, *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς*; iterum ibid. *πλούτους λέγω, καὶ γένν.* Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, *πλούτων καὶ ἐπιμελειᾶς*. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. *καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχατον*, & Nostrium Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BROD.

ead. l. 14. Δίω) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Δεξ. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπεδίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. *μισθός* iungi, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi *ἀπέδωκε αὐτοῖς τὸν μισθόν* ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρὰ) In impressis legitur *περὶ*, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte *παρά*. SOLAN.

Pag. 13. l. 5. ΕΡΜ. Πομπός) Omissum *non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *nam* vel *enim*, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, *οἷσι γὰρ ὅτι αὐτοῦ χάριν κ. τ. λ.* Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *sentio cur ita interrogas* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδίδωσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόλους. Λυκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πλάτῳ

λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ Traddit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam εἰς καιρὸν dicunt. Alexis, εἰς καιρὸν ἦκεν. Aristoph. in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiaſtes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε quem ad-eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemſterhuſius.

ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἰτῇ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δὲ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ὡστε ἐγὼ ἀφίμμι) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίμμι σοι ὅσον ἐτι λοιπὸν τῆς ἐδού, misere conversa erant ab Obſopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est iuneris tecum una conficiam; sed correxit Benedictus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλοις γράμμασι) Theod. Marcilius ad Perf. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciff. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praeſiſſet, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, hodie non est philosophari, i. e. non possum: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτει) Male antea εὐκρέσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοφ. Forſan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Theſmopolis enim illic memoratur depontanus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obgan-niens, de quo diſerte in Miſθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. ſeu N. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐν) P. & L. pro αὐ, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοτησίας) Conſer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolem-nibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περὶ ἀναιſχυντίας. Προſκαλεſάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀναίματι) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD.

Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστόρειόν τινα) *Capacissimum*. II. A. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevo censentur Nestore fundi, Pollice de Pylio trita columna nitet.* (vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit Homerus II. A, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλάϊον ἑόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογήτι ἄαιρεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καρδὴν ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς ἐστὶ fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, θυμὸς ἐστὶ ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἢ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὀρεῖσθαι, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vertit *excandescentiam*. Tusc. IV, *Excandescencia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴ vero est libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδικοκέναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescencia*: non *iracundia & animus*, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorum.* (Parif. *animoque longe praestantiorum.*) Rectius poluisset — *senem ab omni ira atque excandescencia plane alienum*, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescenciae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὴδ' ὀργὴν μὴδ' ἐ θυμὸς καθίκοται. Sic fere Lucian. in Reviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἐν, i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam

putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpretes, vertens, Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere existimasse. Similiter Lucian. Bacch. c. 2, ἀνθρώπον ἀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; veluti ἡττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, in potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19 ἰ. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσω, pecunia invictus. Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paulo supra pr. cap. 12, ἐκράτησε δὲ πότερος; Uter vero discessu superior? REITZ.

ead. l. 12. Τί οὐδ' ὀνηγῇ μοι ἑταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ἁρμόδους τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνοδοιοποιοῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυνοδοιοποιοῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Mf. scribe & distingue: ὥς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἔτι, συνοδοιοποιοῖν ὑμῖν τοσποτοῦδε ἀρξάμενος, ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιοποιοῖν, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, & sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνὸδ. SOLAN.

Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἐβλήσεις, ὦ Λυκίῃς) Obfopoeus, si modo haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Immo, utinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκίῃς. GRON.

ead. l. 2. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BRON.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σὲ) Si tecum conferantur. BRON.

ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. For-
san quia αὐτοῦς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: tantum prae illis sapiens ipse, i. e. ipse tibi videre. REITZ.

ead. l. 7. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniarur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γούν, ὡς ἔρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύ. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ἰδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) Ei is atque nunc sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obfopoei versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπερ προήρησαι) Quae delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὡσπερ τὸν Χαίρωντα) Confule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicet.

Pag. 20. l. 2. Προσειπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προειπὼν. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἀρμύττουσαν) ἰδῶν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. Hor. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοξοι) Omnes priscae edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντιδοχοί; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκός. Ἑρμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἀλλὰ φιλοσοφούντες, insulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντιδοχοί Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονί, μωρῶ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilii, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλολ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅτι ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὅτι ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἰρεσίη) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξίωσιν) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λεγόντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χροῖ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strigim attonsus. Plaut. Capt. cuius ἀντίστρον, per pectinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χρωκουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χροῖ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἐν ἀβρόν) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χρῶ ἡ κουρά) Ut antea ἐν χρῶ κουρίας. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶ κουρίαι, *tonsi, cute tenus*. Ipse vero *longa coma venerandos, proluxa in capite caesaries, capillus prolixior*, ubique vertit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. l. 3. Παίσεις πρὸς μὲ) Et haec ita legi in *I. H. & Fl.* annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in *A. 1. P. & S.* Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adversetur, mutavimus; & porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγῶμεν πρὸς με; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum edit. (etsi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπὸ τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaefisse videtur, phrasis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plut. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrum infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίημι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuat aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. Iensianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ἂν mutandum monuerat) coniecturae assentitur, non dubitavi ἂν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι ... ἂν ἐπιθυμοῖ minus commodum. REITZ.

Pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖον δὲ ἐστίν, οὐχ ὅτι τῆς γνάμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς) Immodice Obso-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscriptit vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, & — ? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἡξίους) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἡξίους. Sic interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Iστ. β, c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὀρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophē accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — νεὼν ἄπο. Et Odyss. Η, 104, — μύλης ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert Iens. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi lebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ λεύδεται) Prave hic omnes ἦ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. H) Ei B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἦ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἦ — ἦ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἦ πῶς, ἦ ἄπῶς notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret εἰ pro ἦ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἦ — ἦ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat

illud καὶ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπερ τὸν Λυγχεῖα) Lynceo perspicacior. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui discitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus*. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibat nubila Lynceus*. REITZ.

Pag. 27. l. 3. Κατὰ θεόν) Dei auspicio, divinitus. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba Iac. Elfner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εἰ-
λέμεν, ego divino beneficio elegi, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀνυομένης αὐ-
τῷ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Licet ἢ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν πολλῷ τῷ συρροῦ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρροῦ. REITZ.

ead. l. 8. Γάρ σοι) Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν μὲ ἀρέσκει) Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σε δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. assert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὔτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

ibid. Μοι ἀρέσκει) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praecessit οὐδ' ἐν σοὶ ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanius; sed hoc non satis est causae pristinae eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adsciscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Theſ. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. l. 3. Ἀμεινον) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. BRÖD.

ead. l. 10. Ἀνείδης) Εἰδοῖς Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἰδοῖς Mf. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθυριζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαθυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. l. 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gessirent, Maxime vero, respondet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus evulantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (sive amois illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiciantem pallium (sive ipso abiecto pallio) si eo apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, ὅτ' τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντας. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου κατελημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. δ, ἐσσύμενον κατερύκει, & Obsopoei versio est fatua. GRON. Hom. Il. 2, § 18. Π, 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλίσιν) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνόν) Καὶ deest in Mf. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρία) Curiae. Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος

τῆς φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic πατρίας habent, omīsa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra Ἑκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὖγε) Ex Cod. W. pro εἶγε vulgato. SOLAN. Εἶγε μέμνημαι) Εἶγε quaedam edd. coniunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἶγε Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγε supra εἶγε collocaverat. In nota tamen ecce declaratur, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὖγε legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὖγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἶγε tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. Guyet. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

ibid. λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδούναί. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent macies, seu macritudo. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? Mf. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel iunxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deferere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὲς sit curata bene pelle nitidus, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. GESN.

ibid. Ἐνδούναί μὴδὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδόναί retroceden-

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, — *μαλακὸν δ' ἐνδύσσετε μηδέν*. Quod olim male verterant, *nihil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, *ἐνδιδόντων φουγεῖν*, & saepe alibi: vid. Iensf. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi *ἐνδιδόναι* dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum *ἐπιδιδόναι*, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπιδείχεται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum *ἐπιδείχεται καὶ διεξέλθαι*. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construere ἂν *ἐπιδείχεται* & ἂν *διεξέλθαι*, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro *καταθύεις καὶ θυσιάῃ* Guyet. legi iubet *καταθύεις καὶ θυσιάῃ*, quod non improbarem, nisi *καταθύεις* iam ex Mf. restitutum. Interim alibi forsitan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθαι) Sic legendum pro *διεξέλθαι* Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmurienf. autem ambigue *διεξέλθῃ*, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam *διεξέλθῃ* dare voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mss. Regg. 2954 & 3011 reposuimus *διεξέλθῃ*.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. *είναι*. BOURD.

ead. l. 11. Ὅστις ἂν ᾖ) *Quicumque fuerit*. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) *Ad eam profectus esset*. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσιόδῳ) *Μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτῇ*. BROD. Vid. Hesiod. *Ἔργ.* 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi *ἐπὶ τῆς ἄρκτου*, quia una tantum septemtrionis est plaga, meminerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa maior, & minor, quamvis & singulari Strabo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 63) *ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχων πρὸς ἄρκτον*, & alibi. Plurali autem Dionys. Al. *Perieg. de situ Orbis*. v. 130, *Φράζω δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους*. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probro. REITZ.

ead. l. 2. Εὐνδρος) P. L. ed. I. & B. 2. *ἐνυδρος*, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἑνδρος in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ὅς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS.

ead. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἐν ἔλθω αὐτῶν (ἐδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφιστῶς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλιστα ἀξιοπistos ὁρᾷ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφιστῶς paulo post inverso spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque enim earum (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) venerim, homo in initio cuiusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* IENS. Recte Iensius vitiosam lectionem detexit; sed quia aequè liceret divinare ἕκαστος legendum, quam ἕκαστος, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. I. & aliae quaedam recte. B. 2. & P. δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῷ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed praestat vulgata. SOLAN.

ibid. Τοῖνον — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τὸ delendum, quia iam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorum complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. Somn. c. 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρὸρρήσιν νενοήκασιν. Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλοιςιν, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοισι διαιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foefius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursus Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δὲ ἡμῶς ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. Ἡ τινὶ τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum iam τινι inveniam in edd. nihil opus est coniectura τίσι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως: nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμῆος respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πᾶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡ δὲ εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δὲ εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἷται Κόρινθον ἐωρακέναι. ἀδελφον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In feriem vero suam redigi & corrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυ-

μοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδῃλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἀδῃλον ἔμοι γ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. "Ἡ δέον) In omnibus ante *Salp.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. *ισως* — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ δέον κ. τ. λ. Similima constructione mox utitur de Homérico sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, non cuivis homini contingit adire Corinthum. GESN. "Ἡ δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Imp.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλάκις κατακείσθαι δέον, οὐδὲ τούτο συγκεχώρηται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Erasim. in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπῆς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγυπῖον, ἢ τὸν Ἴόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpretes, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputa-

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδηγούς. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant: quare in summo versetur in errandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere, & rem fortunae permittere, (ut praecepsit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam iacere. Integrā locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψμεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud If. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥίπτει) Erasmi. in prov. Aegaeum scaphula transmittere. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάντων ἀπὸρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτροπομένου. BOURD. Crate viminea. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥίπτει πλέοις, inquit poeta ἄδνηλος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥίπτει πλέοις. MENAG. Meminit huius proverbii Aristoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπτει πλέοις, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sive Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sentent. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰώνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἰωνίην περιναίεται ἡνδ' ἄξαντο. Et si Ἰώνων natio secunda producta exatur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctorit. poéticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰώνιος, quia κλέπτει intelligitur. REITZ.

ead. l. 6. Ἐνδὲ ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apsi- de sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ὀμηρικῶ τοξότῃ) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. II. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὅς δέον) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέτα- μεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀρτικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς οἶστος. Verum nulla mutandi neces- sitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omitti- tur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis an- gustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τὼν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. Ἀν τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ἰδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For- san πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SO- LAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. τῇ, navi eunti, quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὔρα aerae. Vela ventis dare, navem austro permittere, solemnna sunt, & sexcenties tali in re usurpata. GESN. Omnino assentior lac. Elisnero, ad A&. Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, in- tellecto αὔρα, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὴν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto τῇ, aliquem sensum habere videtur, alter- um tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum con- nectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solve- retur. REITZ.

ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui iam oras resolverit. BROD.

in Schol. l. 2. Πλέοι) Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. & M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi, etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm. Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pag. 38. l. 8. Παρὰ πολὺ) Brodaeus inveniens παϊτόλο, mo- B b 2

nuerat legendum, ὃ Λυκῖνε, παράπολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Το τοιοῦτον.) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Laps. c. 17, & Vit. auct. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua remotus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille &c.* Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγοισιν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρῶτον καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταζήσεις. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾶον) Ὡς ῥᾶον inveniens I. Brodaeus, ὥς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὥς ῥᾶον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

quum sit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, usquam inveni. REITZ.

Pag. 41. l. 2. Διόσχυριζοιτο) Benedictus vertit, *affirmaret*; Obsopoeus accuratius, *pertinaciter affirmaret*. Elfnerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui *affirmabat* reddiderit, & Bezam rectius *asseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἡ εἴποι τις) Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inferi modestiores nolint. Concurfus ille & hiatus, ἢ εἰ ἐκποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλήξαι, Mf. hanc coniecturam stabiliente, & vertendum *iustissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse*. GRAEV. Secutus sum Mff. Gr. W. & P. Impressi mendote ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλήξαι reposui supra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείδω τις ἡμῖν) Ineptissime Obsopoeus, *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo absque propositus est nobis quispiam; quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud absurde non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: Addet nimirum ille & sic dicit, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis. Pater ad haec Graeca adscripsit recte, vicissim nobis proponatur. GRON. Ἀνάλογον) Analogiam, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista annotare suppunderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discendi antiquum truncari etiam seculo nostro, subinde observarem. GESN.*

Pag. 42. l. 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, & ita transfuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX & X distrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile aliis substituet multos. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πώποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN.
ibid. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἄλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

ead. l. 10. EPM. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inferi voluit Solanus; sed in marg. *I.* notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, existare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσδεῖς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδεῖς αὐτός. ATK. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. *προθεῖς*. VORST.

ead. l. 16. ATK. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsitan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γρ. ac tum quidem *προσδεῖς* stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἦ. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτερα aequae ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostratia* exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. Λακτιζόντα εἰς τὸν ἀέρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὥς in reliquis, sola *I.* habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους cod. hoc sensu legitur ap. Thucyd. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἶρω & αἶρομαι tollo, non ἀβαίρω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγορεύει) Quod digito erecto significabant. SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum *ibid.* fin. Τὸν μὲν τρέχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noster *supr.* c. 10, ἥ τις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel *supr.* c. 29; iterum *fin.* § 34, & pr. § 35, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. ἰσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιάσιν αἰγιαλῷ κλύεσθαι. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pisid. Ὡς συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα, καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυριμάτων, τὰ λεπτὰ κάρφῃ συλλεγόντων εἰς στέγην. Habet sequens illud ἀσπίδα ἀμοβοῖν ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntiā igitur nostro nomine Hermotimo. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Mf. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Iens. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Obfopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παῖσαντες ἀλλήλους καὶ παῖσθέντες ἐν τῷ μέρει παύσονται. Ubi reddit *mutuo*, non *singulatim*. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχον συνέργους, ἅπασιν ἐνεμέν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλων ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Πρὸς τῆς Ἑστ.) Non nova formula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὸτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὸτα ὥς οὐκ ἂν ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, obiecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τάληθι, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δέισθαι τῶν ἄλλων, εἰδὸτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυριοὶ Πλάτῳνες, ἢ Πυθαγόρῃαι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδὸτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c. Id namque ait Hermotimus, Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platonēs vel Pythagorae id affirmant? ultimae syllabae in praecedenti voce εἰδὸτα affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. IENS. Iensius in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὥς. Ὅτι B. 2. SOLAN. Recte Iens. coniunctionem supplementam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ὥς iam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' ἐν πρὸς ἔπος) Erasmus in proverbio, *Nihil ad versum*. Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων. Quae verba interpretes sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret*. Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor*. Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19, Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πῆχ' εἰς μάλιστα συμβαίνον, statutamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos. L. BOS.

ead. l. 16. Ἡ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotius: *fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque huius septem illa esse dicimus.* Benedictus: *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat *vos* aut *vestram*, ut fecit Obsopoeus, sed *ipsos* vel *se*. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ὑμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti *componere*, vel Obsopoei *compositionem*? Ita adscriptit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἴτα Πλάτωνι τοσαύτῃ ἑτέρα. εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πῶσα δ' οὖν ταῦτα συντιθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. GRON.

ead. l. 8. Ὑμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. *Ald. I. & Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. Ὡς ἀναμφιλόγως ἰδίον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra Eik. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Par. & S. Reliquae ignorant (licet *Iunt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putasem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotism. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ν τὸ ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ἂν exeuntia non habent iota subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίησεν, ἐποίησιν &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, alique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum editt. indulta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passus sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemsterh. Contempl. § 13 f. Ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιπιδᾶν ibid. § 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾶν Thucydid. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελευτᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, verus Basileensis id ignorat. At Flor. & B. 2. edd. Luciani id habent ubique; sed Iunt. id non habet, nec Hag. nec Ald. 1. sed ubique scribunt ὀρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοᾶειν, γελάειν, etiam iota non potuere subscribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοᾶεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vet. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπιῶν) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκαρ.

cap. 16. At *Δημων*. cap. 27. *Ἀσκληπιεῖον* iidem habent. Vid. & *Ἀναβ.* c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. *Ἀσκληπιεῖον* Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Bal-
lu, ab *Ἀσκληπιίδε*.

ead. l. 14. Ὑπὸ κόλπῳ) Conf. infra *Ἀλεξ.* c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsan pro posteriori *γὰρ* melius legeretur *γε*. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter *ἀνάθημα* *suspensum* *donarium*, & *ἀνάθεμα*, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematis sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθηναι αὐτὸς ἑαυτὸν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. *ἀνάθεμα* ne quidem scriptum invenerim, sed semper *ἀνάθημα*. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Ἐπὶ πάντα ἰέν) Sincera lectio *ἰέναι*. BROD.

ead. l. 6. Αὐτὸ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. *αὐτὸ* minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀποδυσσομένῳ) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσσομένων ἔχει τὴν πάντως hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuuntur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur *ἀποδυσσομένων*, hoc est, qui exuunt. GRAEV. *Ἀποδυσσομένων* W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte *περί*. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen *Εὐανορίδας* scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης . . . quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρά πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud designant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urna κληρωτῆς, κάλπις. ὕδρια.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae fortes sequitur, sc. equorum agirationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de fortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicæ.* GUYET.

ibid. Ἀργυρά) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρά, Solanus adscripserat: an ἀργυρά; Recte; nec dubitare recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B. 2. hic bene legit ἀργυρά, quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀντέχει) Anglic. ἀνέχει. BOURD. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, *manu elata*; ut ap. Hom. ἀνασχῶν τὴν χεῖρα. Male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos αλυτὰς Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Παγκρατιάζειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμμα τι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, eiusmodi

di minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεσεῖσθαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκῶπῃσον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκῶπῃσον, circumiens inspiciens literas. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Mf. Reg. 3011.

Pag. 57. l. 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι· refertur enim haud dubie ad γράμματα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant ἐκεῖνος. GESN. Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἑφεδρος; ut sensus sit, *et si inveneris literam, tamen nescias, num ille praefes sit, penes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera illa inventa.* REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse purant. COGN.

ead. l. 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut sup. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrium; quare nil curo omissionem Mf. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniecit, an forsitan γράφωμεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. Τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *in scio iudice* Z unicum sit iniectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athleticis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυνοκέφ.) Horum figuras si videre lubet, ad Memlam Isiacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Φιλοσοφίας περί) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophē mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum Iensium. REITZ.

ead. l. 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri πασῶν, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Iens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lect. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo *πασῶν* legendum, quia intelligitur *ἑδῶν*, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur *μίας ἀπείρατοι*, & — *ἀρίστη ἐκείνη*. Et pr. § seq. *μίαν ἐξ ἀπασῶν ἑδῶν*. Iam quoque illud *αὐτῶ*, quod vulgatae *αὐτῶν* praeferre putares, sponte concidit. Quod enim *ῥ. αὐτῶ* legat, & ex ea *Amsl.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequae ac in *Parif.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis *πάντων* ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod *λεγόμενα ὑπὸ τῶν ἑδῶν* insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro *ὑπὸ* legat *ὑπὲρ*, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. *αὐτῶν*) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, 'Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt *αὐτῶ* quod idem fecerunt c. 53 fin. Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγης, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶ προσάξεται με πιστεύειν, cum recte in prioribus *αὐτῶν*. Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

ead. l. 7. Ἀτελεῖς) Pendebam animi, ἀτελεῖ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλεστος, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad *μόνον* referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur αὐτοῦ. GESN.

Pag. 62. l. 8. Τελευτῶν) Τελευτῶν, denique, postremo interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflebens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero I. H. P. S. constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credō, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

ibid. Ὅδον) Per viam hic intelligendam *Sestam*, ut in Act. Apost. IX, 2, Ἐάν τις ἐὺρη τῆς ὁδοῦ ᾗντας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti *ibid.* c. XXIV, 14, diserte dicitur, ὁδὸς ἡν λέ-

γουσιν αἴρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrium, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas expertus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit*; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*; Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὀρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non reperam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἀπμην εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσονται, *recta ad Avernii descensum ambulaturi*, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξίεναι) Rescripsimus ex margg. Mf. Reg. 2954, & ed. A. 1 W. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξείναι.

Pag. 64. l. 1. Τινὲς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. Suid. v. νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνας ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. Τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) Epicharmi esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. *Vasri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insurrebat cantilenam illam suam: Νῆφε, καὶ μέμνας ἀπιστεῖν ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἐξῆς λόγον) *Aliis loquendi copiam.* BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, *cum his igitur quinque*, quae adeo annumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Auē. c. 3. REITZ.

ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

ead. l. 14. ΑΥΚ. — ΕΡΜ.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. *l.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *l.* & L. restituimus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

ibid. ΑΥΚ. εἴτα &c.) Ἑρμ. δῶμεν οὕτως, εἴτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμ. δῶμεν οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ΑΥΚ. εἴτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes edd. praeter *Iun.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. *l.* § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ διακῶσια, ὃ Λυκίῳ in fin. recte, sed ante rursus ΕΡΜ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γάρ) ΑΥΚ. Οὐ γάρ. ΕΡΜ. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, ΕΡΜ. οὐ γάρ. ΑΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως) ΑΥΚ. οὕτως. Ἑρμ. εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμ. οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΑΥΚ. Emen- da Ἑρμ. Et οὐ γάρ Ἑρμ. corrige ΑΥΚ. Μόγισ ἱκανά. Λυκ. re- pone Ἑρμ. οὕτως. ΑΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐν κεφαλαίῳ) In summa. BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκα- τὸν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis an- nis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium se- ctarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἡμισυ

δλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκορτα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficiunt. Quamvis corrupte scribatur πεντήκορτον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mss. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulctato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiolem, quam editionum, existinavi, maxime cum pleniorum calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorem habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκορτα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκορτα simpliciter, sublato ἑκατὸν scriberem. REITZ.

Pag. 67. l. 13. Οὐδὲν δέον) Cum minima oporteat. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) Haud auspicato, malo omine. BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδένι. REITZ.

Pag. 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τιθωνόν) Erasmi in proverbio, *Tithon's senectia*. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτόμενος) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτόμενον &c. SOLAN.

Pag. 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique nott. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) Omnium ignaros. BROD.

Pag. 70. l. 4. Διαίρεσιν) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτε ἂν πρώτῳ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ἔτι πρώτῳ ἂν.

Lucian. Vol. IV.

Cc

ead. l. 9. Κῆκεῖνος Ἐρμείον ποιήσεται σε) Imperite in Basileensi & Bourdelotiana vertitur atque ille te certum faciet, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam litteram maiore charactere efferant. Itaque adscripsit pater, atque ille lucrifaciet te. Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. Ἐρμείον) Vid. sup. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττοντος ἔρμείον ἄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοίνικος) Hinc adagium, *Phoenix vivacior*. BROD.

Pag. 71. l. 2. Δέησι) Mallem δέησι. SOLAN. Emendationi Solani suffragantur Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προάξεται με) Sic habere I. & Fl. notaverat Solanus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Leuξ. c. 2.* προσάγεσθαι αὐτοῦς. Et *Phalar. I, c. 3.* ἐς τὸ πείθεσθαι προσάγεσθαι τούτους. Forsan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr. loco*, quem *Lexica* proferunt, patet. Adde tamen *Wollium de Verb. med. p. 184, § 17.* Ubi quidem differentia ostenditur inter ἀγεσθαι γυναῖκα, & ἀγειν γυναῖκα, quod prius significet, ducere uxorem in matrimonium; alterum vero, ducere mulierem quamcunque in aliquem locum: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian. I, 3, 12.* Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ... προσηγάγετο. *Ibid. 12, 9.* ἤλπιζε προσάγεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσει λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. RETZ.

ead. l. 4. Ἄχρῃς ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες περὶ πάντων ἀποφαίνωνται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Obfopoeus*, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint. *Benedictus*, donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur *Lucianus*, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? *Ridiculum* prorsus. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vacula ἢ omissa, ἄχρῃς ἂν μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut u-*

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδιαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeam referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. "Ονυχ α μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὄνυχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730. 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN. ead. l. 7. Ἀναλελογισθαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτω, καί μοι δις.) Verba καί μοι τόδε ἀποκρίναι, Solanus in Iunt. parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδ' ἐν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista ad Bacchum. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attingere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. ὦ παῖ) O puer, o imperite. BROD. ὦ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. FL. ὥπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λέων, ut Μισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρέσκει χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπαντα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὥπται, nescio num Simon Serveretus, an Io. Bellagrus, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὥπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Luciano: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quenter, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum *ὁ πᾶς*, non male, & conferendum *Εὐχ.* cap. 26. Ubi in quibudam edd. quoque *ὁ παῖς* legitur, cum aliae ibidem recte *ὁ πᾶς* habeant; nimirum *ὁ πᾶς πλούτων*, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro *λέων*, legit *λέων*, quod scil. licebat, quia alii *γέλων* exhibent: ita ut totum sic constituat, *οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων*, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in *οὐδὲν* laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Φειδία) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasmm. tribuant. GESN.

Pag. 75. l. 5. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν) Oblopoeus, nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de *μορία ἡμέρας*. GRON.

ead. l. 6. Ὡς ἀκριβῶς) An *ὄστ'*; F. Guyet. Non, mi Guyete, *ὥς ἀκριβῶς* enim est *quam accurate*: augeat enim interdum illud *ὥς*, ut *ὥς ἀληθῶς* Aelian. V. H. III, 24. Sic *ὥς σφόδρα* per quam, maxime; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi *ὥς* dicitur *πλεονάζειν* vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκάστοις) W. *ἐκάστης*, quod forsitan melius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀτινά σοι αἶρ.) *Quam philosophorum sectam*. BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) *Lege καταθύη*. BROD. *Καταθύοις*. Ordo: *καὶ δυσιάζη τῷ μὴδὲ παρακαλεῖν*, i. e. *διὰ τοῦ*, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. *Καταθύης* M. In impressis *καταθύεις* & *παρακαλεῖν*. Coniecturam Marcilii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non *δέων* cum illo, sed *δέων*. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi *διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξειται* legitur. REITZ.

ibid. Καὶ δυσιάζη) *Καὶ δυσιάζη τῷ μὴδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγάλων παρακαλεῖν*, *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum &c.* Sed fortean fuit, *καὶ δυσιάζη διψ*

μὴδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificium aliquem pretiosum.* MARCIL.

ibid. Μὴδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μὴδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μὴδ' παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauferit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subiicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentes. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 hausisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφιθαλῇ) Patrimum, ἀμφοτέρους τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὀρφανισμὸν. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σέ) *Ac te indigna.* BROW.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) *Obso- poeus, cui sub initium bono & digno incideris. Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt sextarium vel festarium, cum deberent heminam, ut annotavit idem. GRON.*

Pag. 77. l. 13. Εἶ) Cod. W. recte εἶ, quod in reliquis omis- sum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡνοσάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROW.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἄρα) *Duas illas voces ex coniectura sup-*

plevimus, quas & sensus postulat, & vox *ein*, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς περ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi *καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ* explicat ex Aeschyl. 7 Theb. *καπηλεύειν μάχην*, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores *καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα*, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc *καπηλικὸς* pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare *καπηλικὴ τέχνη* & *καπηλικὸν* recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capit. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. Κεράσάμενός γε) *Aquam immiscentes.* BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἄρα ταῦτα) Ἄρα ταῦτα edd. Lege ταῦτα. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐστὶ. πρόδηλον, ὅ ἐταῖροι. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἐτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη αν σοι καὶ ἄπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταῦτα π. ὕ. λ. ὅ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praecatori; nam si eadem semper proponerentur, suffi-

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Securi sumus L. & Cod. Fl. quem Iensus inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asservatur. In Oxonienſi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσὶν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὼς ἔτι, nec quisquam praeter Vorſtium exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui Codicis pro εἰκὼς adſcripſerat εἰκῶ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero, qui meminiffem Hermotimum XX annos perpetuos magiſtro Stoico operam dediſſe, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyſſis, cui comparatur, militia & erroribus colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praefertim cum leviffima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres ſcriptores verba edantur. Sunt enim abſque Codicum ope quaedam infanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὼς ἔτι) Εἰκοσὶν ἔτη Solanus iuſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione eſt ſuffulta, & Geſneri verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi Solani emendationem valde probo. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περινοστών) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γυύματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis Epift. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuiſſe volunt, ſatis multis probat Iac. Elſn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo ſaepeius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. Ὡστε) Scribo ὥστε μὴ δὲν, ὥ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθίων περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhausteris, ut ebrius oberrabis. GESN.

ibid. Ἐν τῷ πυθμένι) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡς περ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adeptam est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis Cresphoenis. BROD.

Pag. 80. l. 3. Τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὀνήσασθαι θέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσκει δὴ σὺ ὀνήσασθαι θέλων &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἐτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὀνήσασθαι θέλων τῶν σπερμάτων, καὶ δεῖ ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ περ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἰδοίς, ἅρα οὖν ἔχῃς ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς &c.* Dolium quidem & caupo retineantur, atque infra non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insitor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes macerati faciles &c. Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὀνήσασθαι θέλων. Puto eum voluisse πρόσκει. Tu vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpretes, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro *insuper* in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I contra Philippum, Τάλαντα ἐννεήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡ μὲν χελεύσω, κἀπιθωῦξω γὰρ

πρὸς. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus: Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖον τι ὦφθῃ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δέμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint considerata, & separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὦφθῃ. Sic itaque interpretor: *Hoc vero aliud esse naturae apparuit, neque persunttoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse visum est, duorum obolorum esse iacturam, (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti, (p. 530 E. adde pag. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὦφθῃ. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὦφθῃ ut sit, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὦφθῃ, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.*

ibid. Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐτακίς) Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, inanes non sunt. BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἑνὸς) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γυμνασίου. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὅποιά ἐστίν) Indicativus ille, pro quo Latini alii que

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Iensii Lectt. Lucian. 2 pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἡρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν δ δράσεις; & Nostrium infra cap. 81 f. καὶ τῆς γὰρ μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληραί. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. 'Εν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratē sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὁλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρου ἀν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· vel ita, ὥς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ὥσθι huc revocare, cum alia iam constructio intercesserit, videbatur duriusculum. GESSN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἐσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακόν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. 'Εν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δὲ ἐπιβρέει· confule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος) Erasmus in proverbio; Danaïdum dolium. BROD. Δαναϊδῶν) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναίδων. In Par. erat vitiose Δαναϊδῶν duplici accentu. At nos scripturam edd. l. Ald. B. 2. & S. &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab recto Δαναίδης formetur; quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναίδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vet. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. 'Αχαρίαιον) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξέσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύν utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοι) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσεγγεγάμενος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσδ' οὖν δ' δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, δ' οἷσδ', ut in Fox. t. 62, ἀλλ' οἷσδ' αὖ δ' δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσδ' αὖ νῦν ἃ μοι γενέσδω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano mintis apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus disifferentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nūc morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, &, quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἔγωγ, subiicit Hermotimus, *οὐ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἀπάντων, At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iyerim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε αλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum.* Belgice magis convenienter Graeca haec efferrī possint, *la gy moet weten, dat ik nooit anders sou seggen.* Sic c. 75, *Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν &c.* Non ultro id dicerent. c. 77, *Οὐδ' ἔγωγ ἂν ἐκεῖνο ὁρθῶς εἴποις,* Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἑτερός σοι λόγος συμμαχίῃσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἢ δὴ ἀγόμεν) vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-*

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrat, ex vi te, qui iam raperis, duceres, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum. Immo, ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιάσθαι) Homer. II. N. BROD. Homer. II. Λ, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιάσθαι, αὐτὸς ἐστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδ' ἂν ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrosus hic locus; nec, quid decernam, in promptu est. Aut dormitabar, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιάσθαι αὐτὸς corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erant Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιάσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιοῦτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προθέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medio propositis eligere oportere cunctantem & tardantem &c. GRON. Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non assecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρε-
σιν. VITRING.

ead. l. 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudi-
cabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixisset,
Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosopha-
ri posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aeta-
tis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habi-
ta; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῆς· ἐκ γὰρ τούτων,
οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ
ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπισθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα
ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his
enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia
perlustret, & accurate singula perspiciat, perspectaque iudicet, iu-
dicata eligat, delectaque habito philosophetur. Saepe supra & in-
fra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, per omnes
ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque
Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco
mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag.
seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, etiam si per omnes ive-
rimus, experimentum capientes. Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλ-
λεις Στωϊκῶν τὴν ἀριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ'
οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, oportebit igitur te, si Stoico-
rum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem
istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφίξομεθα· c.
42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ
πάντας ἔλθης: IENS. Πάντα) Emendationem Iensii secutus es-
sem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis
legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto.
Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπισθεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod
in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλείοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere.
VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκοῦν πειρῶ διακδῦναι) Hoc Obsopoeus ver-
terat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Bene-
dictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec si-
gnificare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium
satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν δεῶ) Verba haec σὺν δεῶ γὰρ οἶσθα νεῖν, Obso-

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandæ te praeexcellere*. Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis*. Posteriorius verum esse, si probatione indigeret, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πέντε) M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Iens. aliud agens in Lect. Luc. p. 90, fatetur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἀμουςος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναντος &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΑΤΚ.) Expunge ΑΤΚ. quod quidem post verba haec εἶτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἶτε καὶ μὴ. ΑΤΚ. BROD. Delenda nota personae ΑΤΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γὰρ ἐξ ὧν φησὶ ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obsopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere*, & huius nascita commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari*. Nam ξυμβαίνει hic ponitur, ut supra, *μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων*, nempe ἐκ δυῶν δυνάδων συντεθεισῶν. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmetiis, atque ita etiam h. l. *Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis*. VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. I. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡς φησὶ ἀδύνατον) Ἀν ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini f. 14, ubi ὑπερήμερον τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγασθαι recte interpretatus est ex Ciceroe Tullius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est*. GESN.

ead. l. 8. Τελυτών) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. I. A. 1. H. P. S. quas consului, *τελυτών* adverbii more, non *τελυτών*, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτε καὶ μὴ. σὺ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἶτε καὶ μὴ. ΔΤΚ. σὺ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. I. agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ, τι εὖρ.) Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

ibid. Τί εὖρηται) Τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἐμίσαιμι, καὶ τοὶ πῶσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἐμίσαιμι. ΔΤΚ. Καὶ τοὶ πῶσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΔΤΚ. ex Marcilio recipiendum erat, et si Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

ead. l. 13. EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἐμίσαιμι. ΔΤΚ.) Ἐμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΔΤΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἐν τοῦτῳ ἐστίν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχει) Non poterat hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγρῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vices positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, quae, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

ead. l. 9. Ἦεις) Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἄγω με, adduco me, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντες Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφυγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κόμητιν τῶν Τελμισσίων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς βίβδος ἄλλεσθαι) Erasmus in proverbio, *paribus trahere*. BROD.

ead. l. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, *τούτῳ ἀμφορέα μὲν οἶνου προσάγων, ἢ ὕδα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν δρεμμάτων τῷ θαλλῶ ἀγοντες*. SOLAN. *Iunt.* non hic modo θαλλῶ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

ead. l. 12. Τῷ ἐπιτραπέζιῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπαισθητὸς τῷ δακτύλῳ ὀχνητοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἔπασθαι, ἥντῃς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cetera usque ad pag. 317, crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOURD.

ibid. Ἐπιτραπέζιῳ ὕδατι) *Aquae super mensam iniectae vel effusae*. BROD.

ead. l. 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elfner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. l. 6. Γάρ τι λυπ.) *Ἄν γάρ τοι*; GUYET. Inter γὰρ & λυπηρὸν inferebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, *βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι*. GUYET.

ead. l. 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅμως) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At Obsopoei versio exprimebat illud *tamen*. REITZ.

ead. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, *Οἶά με ἐργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθράκας μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας*. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis fordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, *ἐργάζοντο*. Corrige tandem hic *εἰργάζοντο*, illic *εἰργάσω*. In poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi *εἰργάσασθαι* scribitur pro *ἐργάσασθαι*. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. SOLAN.

ibid. "Ανθράκας μοι τὸν θησαυρὸν) Erasmus in prov. *Theſaurus carbonēs erant.* BROD. Infra rurius Ζεύξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Περὶ ὄνου σκιάς) Erasmi in paroemia, *De asini umbra.* BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Basf. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum exstiterit ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰς Ἰνδ. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ἰδὺν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθορεῖν) Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἰστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κεὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγυσιμένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν, κεὴν, ὅτι μηδὲν ἐστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) torus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur.* BROD.

Pag. 97. l. 4. Παραπέμψαι) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταιρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernū vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. L. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Lucian. Vol. IV.

D d

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait : εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 12, p. 31, legit εὐθύς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθύς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; &, quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθύς Mf. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἰ πᾶ γένοιτο ἀν ἀκλόουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεύδος ὃν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sicubi quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, *dati uniuscuiusque sectae principii*, sed *admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae*. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: & postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πᾶ) Forf. εἰ περ. Certe sensus est, numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. & Fl. εἰ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκλόουθόν τι αὐτῶ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῶ αὐτῶ & αὐτὸ αὐτῶ ὅμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Καὶ ἑὐδός) Καὶ cum Graevio hic vertit *quamvis*, Elsnerus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνω, quod eod. modo reddit, *est mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque Thucydid. VI, 16, Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποιήσιν ξυγγενείας τις), καὶ μὴ οὔσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὔσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγοι) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅτοι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖά τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ἐστίν, οὐ μέρος οὐδὲν γραμμῇ δὲ μήκος ἀπλατές· quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisaе partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edifferendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaesio, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Ἰππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖά τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαδροῖς τοῖς δεμελίοις τούτοις οἰκοδομῇ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descripto-ribus. IENS.

Pag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarch. Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Jac. Elsn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογείσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες.) *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* BROD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iustinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianei loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus test. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omissum, quia edit. *Iun.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Et si forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. Ἡ ἰδόντες) Angl. *eidotes.* BOURD. *Eidotes* A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. *ιδόντες.* SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λίθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Δουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παραμύθια. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγερόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἳ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρητο τοῖς λοιποῖς καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μησι κακῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. "Ὡςπερ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potientur. ἥνικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri sint. Superius in Somnio c. 9, ἥνικα τὰ ἀγαθὰ πορεύῃ λιθοξόος γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrum ἥνικα θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. ἥνικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥνικα. Noster ipse c. 2, ἀλλὰ θαυμάσια ἥνικα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἥνικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥνικας, ἃς εὖδ — quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶν οὐκ ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἀλλ. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στωϊκῶν τῶ ἀκρῷ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἀκρῶν. BOURD.

ead. l. 8. Ὅφ' ἡδονῆς) M. Fl. S. A. recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in I. excidit litera s, vel v. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuntina se habuisse, recte observarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — Invidiaque maior urbes relinquam. Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. Κἄν πάντα πλείω ἔχη) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, κἄν τὰ πλείω ἔχη.

Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstat*? Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδὺς, sed Luciano familiaris: Sic Μισθ. c. 23, πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΤ ΟΥΔΟΥ ΚΑΤΑΛΕΪΨΩΝ ΙΣΘΙ &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἶκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Gesneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant ὁδοῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμέν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἐσμέν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησίον) Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκηδία) Pierfonius ad Moer. Atticist. emendabat ἐν ἀκηδία, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἰκοσιν ἔτι) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ τίς ἐγγυητής) Mira sunt haec. *B. 2.* εἰ nihil melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Nova Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. Ἐτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώ-

κεις ταύτη; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequereris hac?*
 Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε) Satis absurde Obſopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendiſſe*, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχει satis docere poterat: at forsan voluit, *si videtur, te comprehendiſſe*, pro *si videris comprehendiſſe*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ σοφῇ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasmi. in pro-verbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῶ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangerent. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos detertere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, & Diis placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrium Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN. ead. l. 9. Ἀφικτα) Angl. & Ms. ἄφυκτα. BOURD. Lege ἄφυκτα. GUYET. Ἀφυκτα B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφι-κτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. Ὀλκοῦ) Ὀλκὸν de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander θηριακ. p. 162, & praesertim 166, Ὀλκῷ δὲ τροχῶσαν ἄλκον εἰλίξατο γαίῃ. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ὀλκεῖν fit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. Ἐγχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem Solanus, ἐγχέας in I. H. & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & S. An igitur dubitavit, num ἐγχέας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδούσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέψων τὸν πόλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν eis δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πτίττοι—πτίττων) Scholia, πτίσσω vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἀν ἀπολῆς &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλήττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Querit Lucianus, num Her-
motimus excepta eruditione, velit praeceptorum suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΔΥΚ. ὦ Ἐρμώτιμ, θέλεις διηγῆσθαι. Primo male μι-

πρόλογος vertitur ita *minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμῃ. *Quid taces, Hermotime.* Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμότιμῃ. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fessellisse divam Criticen. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τίσι γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. Τισί γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velis esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τι & ΑΥΚ. post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud *τίσι γάρ* Nostro usitatum, tum quia non sic lolet illud *τίσι γε* usurpare. Immo quo plus confidero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *θέλεις διηγήσομαι*; Si vero prae-miserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo*. Iam vero signum interrogandi, quod post *τίσι γε* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam faver, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τίσι γάρ*; lectionem planissimam, in *τίσι γε* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τινὸς λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νέῃ) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. Aët. IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & definit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter hominem privatum significare, sed *ἀμουσον, rudem & incultum*, ex addito *ἀγροίκος* apparet, & ex aliis, quos adduxit Iensf. Vid. supra ad c. 67. Adde, si luber, Elsner. ad Aët. Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετρίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpretes. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίκην ἔφυγον) Scribo *ἔφυγεν*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἔφυγε* propter euphoniā scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἐφυγεν) W. Cod. & plerique impressi *ἔφυγον*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) *Quod eum manu prehendiſſet.* BROD.

Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) *Cadum, ut ſymbolum daret ac depo-
neret.* BROD. Sed vide, quam parum recte κάδον ſcribat, pro
κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο,
ὑπὸ κέλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quid eſt κάδης, aut ubi
invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, *vini cadum in ſinu efferentis.* Quae
mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyl-
logiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in
βίων πράξει. Pagina ſeq. ὁ φιλόſοφος ὅρα οἷαν ἀπὸ κριſιν ἀπ-
ερίνατο, ὃ Ἑρμῶτα, ὡς πρεſβυτικὴν. Vertitur: *vide, mi Hermo-
time, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophuſ ille red-
diderit.* Atqui πρεſβυτικὸν reſponſum eſt anile reſponſum, ut
patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιαῦδε λέγουſι περὶ
τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτόν αὐτοῖς ἐς διδασκάλου καὶ γὰρ ἂν μη-
δέπω μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιή-
σουſιν ἐκεί μόνοντες: *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt,
nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint di-
ſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* GRAEV.
Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & I. abeas, κάδην
hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἐχοι) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχει. B. 2. & P. ἔχῃ
melius. S. & A. rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obſequerer Salmu-
rienſi ſoli, niſi reſ ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἐφυγε
pro ἐφυγον. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχει habet, ap-
paret, eum ἔχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus
eiecti. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum eſt, atque
etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial.
Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Auſt. c. 22. SOLAN.
Studio expreſſi Brodaeum ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN.
Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi fraudulentum cognomi-
natione diſtum eſt, ut in Vit. auſt. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυδάμενος τὰ ὦτα) *Ne quid audiat, quod eum,
haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellat.* BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληροῖ) Variationis notam appoſuerat Sola-
nus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, forſ ruruſ ἡεροῖ
quaefivit; ſed Indicativuſ ſeſe recte habet. Vid. noſ ſupra ad
cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) *Filii praeceptor.* BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς) Perperam reddunt, *philosophia*, & *praeter hanc verecundia*: sensus enim est, *philosophia* & *reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, Οἷον μεῖζον θεάματος ἢ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπαστέρηκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Oblopoeus melius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gesnerus iam dedit, etiam non visa Vitringae correctione, quam ego ex eius nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum accusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus auctt. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ὧν διακείμεαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι. Sed plane Lucianae dictioni similis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς· quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς κατὰ λαβοῦσιν ἀλγυδιόνα, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem*, & vos non minus, quam me, graviter ferre. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκείνον ἐνειμάμην, *hoc cum illo divisi, (communicavi)* ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. 8cc. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellips. not. Iensii supra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Parasit. sive Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. II. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Aristoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλησαι) Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9 & 19. Item Τόξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chryssippi liber erat περί αξιωμάτων. Diog. Laërt. 210 C. & περί καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὗτος φησιν ἥδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscripsere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit Cicero. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Citrico. MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes alique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσωπος) Perit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpretes, quendam in litore maris confedissee, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mf. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματογῆν quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τὴν κυματογῆν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine litoris confedissee, ut numeraret fluctus. Κυματογῆ est ἡϊὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγῆ. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ εἰς πέτραι καὶ ὕξειαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογῆν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν
erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde hor-
ribilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματογή, & in Ms. Luciani κυ-
 ματογή. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπιωχαί, ἐξοχαί κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔ-
 χοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δη-
 λαδῇ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογῆ παρ'
 Ἡροδότῳ ἢ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. GRAEV.
 Vid. Τιμ. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὃ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματοῦδος γῆς. Ubi itidem
 in Ms. legitur κυματογῆς pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgatam esse glossēma.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματογῆν cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κοι-
 κυλίω. G. M. P. & L. κυματογῆν habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματοῦδῃ. Polyæn. παρὰ τὴν
 ἡύονα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματογῆν) Et si Sola-
 nus editionum lectionem κυματοῦδῃ servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossēmate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡύονι, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματωγῆν superfluum sit. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση) Ald. Iunt. Hag. P. Fl. nec du-
 bito, quin & reliquae, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, *alia vel me-*
liora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & *mutare a-*
nimum recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
 μάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλούτον αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἠρῃσο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda laet. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃ-
 σο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς: sed quid est ἤρῃσο;
 legendum omnino ἤρῃσω: si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sectatus esses. Αἶρεσθαί τινος est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη δίαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coërebantur, vocat δίαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Moneute Solano spiritum asperum assamsi; etsi Brod. quoque scribit ἡρησο, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidit: est enim ab αἰρέομαι, eligo, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τέθειμαι, vidi, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, accepit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδέδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὔτε δίαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένη τροφή διαβιῶναι. L. BOS.

ibid. Δίαίταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἐλλέβορον πειν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Ediffertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἔμπαλιν) Ut eorum omnium obliviscerer. BROD.

ibid. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebri purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrium in B. pr. c. 23, & ἴστ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ ὁ Χρυσίππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, Aquam in mortario tundere, & illa, ὁ γνῶμων φασί, in proverbio Gnomon & regula, explicari. BROD. Vid. infra ἴστ. β, cap. 18, & supra B. pr. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφερόμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφύρ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερόμ. quia agitatū, circummerrantem signif. tamen id non vult Noster, sed abreptum, delatum eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. vulgarem opinionem sequebat,

non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per *συρρέοντα τῷ ὕδατι* clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θέδς ἐκ μηχανῆς) *Mirror Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm. in proverb. REITZ.*

ead. l. 12. Συρήσ.) Vid. *supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) *Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) *Εἰς λαλιὰ*, sive *προσλαλιὰ*, cuiusmodi etiam *supra Insomnium*, & *infra περὶ τοῦ οἴκου*. Et *ἱππίας ἢ βαλανεῖον*. Et *περὶ τῶν διαλέδων*. MARCIL.

ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) *Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.*

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in *Herodoto* agnoscit & praedicat *Dionysius Halic. περὶ συνθέσε. f. 3, p. 22, Uptoni*, seq. ubi etiam illud alterum de *Ionica* suavitate illustratur, *ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ.* denique itaque concludit, *ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἐρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ*. Add. *Quintil. IX, 4, 19: In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complecti videatur*. Paulo ante *f. 16, Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaferit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiosos compositionis fuisse &c.* GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) *Confer supra Μισθ. cap. 7 fin. SOLAN.*

ead. l. 9. Συγγράμμασι) *Συγγράμματα* *Herodoti* esse libros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano*. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex *L. & ed. l.* restituiamus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ κατ.) Hic aliquid desideratur. An *γνώριμος*; Sic *infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο*, *p. 118. GUYET.* Vide, ut rem acu tetigerit *Guyetus*. Id ipsum enim, quod omissum coniecit, in *L. & l.* inventum restituiamus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεύσας γὰρ οἶκον ἐκ τῆς Καρίας) Cum *Plinio* non concordat *Lucianus*, nec *Suidas* cum *Luciano*. Nam *Plinius L. 12, c. 4, de ebore* haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille (Herodotus) hi-*

historiam eam condidit in Thurii in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympicum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce 'Ἡρόδοτος' μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρтемισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις 9, id est, secessit vero Samum propter Lygdamis tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger δὲ πάντῃ in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, (scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thurius traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξως, ἐπιδείξαν ὥς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurparum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγραμμάτια. SOLAN.

Lucian. Vol. IV.

E e

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. *supr. Catapl. c. 17. REITZ. ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων*) Haec verba, οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν noluit igitur ita rem discerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scribendum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς παρηγύρεως ἡκόντων πυθανόμενοι. In editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vocem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅπισθόδομον) De gradibus templi habitas has orationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλβίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ σῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag. 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βομποῦ ἤχῃσεν. Et μοχ: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ἐπισθόδομῳ vid. notas ad Περ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipse postea, Cic. Apul. De Prodicto, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aënone, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri & Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur & apud Nostrium & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. ellipsi nimis frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. II. A, 65, Εἴ τ' ἄρ' ὕγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεται, εἰδ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἰππίας) Hippias Eleus, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippias maior titulus est, statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἔθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποιητοῖς καὶ πεφροντισμένοις οὖν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξίμ.) Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lysias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebratibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienl. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen & pro cum, quando, quandoquidem usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. Ienl. p. 276. Sic supra in Hermor. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελής ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίας διδύασι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὖρεα ποιέειν, corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Potest & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγράψαντα) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἦρτο) Commodius legeretur ἦροιτο. SOLAN. Ἦρτο τίς ἂν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, five pleonasmus non infrequens. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νεκτῶν. Alia similia Spanhem. ibid. Plura frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De caedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν flammam reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abesse ἂν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Protefilai, versus fin. καθιέμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, Εἰ πατάξωμεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. κ, 385, Πρὶν λύσασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. Aristoph. Plut. 487, Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανῶν ὄρμαθῷ, volo te circumdare, coronare (in) catena panum. Noster infra Zeux. c. 6, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, & Philop. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπταὶν ἑπτὰ. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν ἁερὶ καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. Luc. IV, ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastικῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὀχάνον) Ὀχάνον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relictum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λῶρον) Hic pro lorīs, habenis, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri du Cange in Glossar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὀπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a Iunio 3, 7, 12; ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarum. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo domiducus est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκαὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγεῖτο καὶ συγγραφὰ δαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, Olympiorum celebritatem idoneam ducebas ad fidem

Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, cum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in *ἱκανός*, an in *δείξει*; Immo celebritatem Olympiacam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet haecenus alia ludicra illic solita erant *δεικνυσθαι*, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. Δείξει τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διαξίοντα) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διαξίοντα. MARCIL.

ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξεις hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Nostrium alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: Λοχῶντι) Κατασκόπῃ ubi pro λοχῶντι, γένοιτο, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obfop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

ead. l. 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνίγος) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὰ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὄργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

ead. l. 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοῦ μὲν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obfopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Graevius interpungit, sic ed. *Par.* iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιοφελιμώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954, ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. l. 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἦδ' η) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntia; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec*. SOLAN. Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniiciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Perf. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγγρ. c. 35, & ὕ. Eik. c. 19. Scotuslaeus. Cuius statua febris laborantibus mederi credebatur. Ἑκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plato Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Basilius de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Theffalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὕ. Eik. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pyctæ* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. περὶ στεφ. sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur Καριστίου & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem *Carystius*. SOLAN.

ibid. Παραθεωρῆς) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παρίδῃν apud Herodotum I, 37 & 38. Quem admodum enim ibi παρίδῳ μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans* in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sitne Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὐρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. 'Επ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἰδῆτε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. 'Επ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχὴν σοὶ τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἑμοῦ mallet, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπαικα ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνειδα ἑμαυτῶ & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἥκουσα, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videtur dicere ἰδῆτε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντες legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἰδῆτε coniungendum; & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorrem sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγαναθίσαι. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GRON.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. l. 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quotiam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλία, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὖν τὸ ἐνδόξιμον λαβόν. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiaſten vide, & ad partes vocatum Raphael. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὡμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσέγεσθαι αὐτοὺς) Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam addituros putabam*. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obſopoeus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) *Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri*. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impreſſis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἐρμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κέχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀνθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Periiit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GESN.

Pag. 128. l. 7. Οἶδν εἰσιν ἵπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰμά. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, *equarum in morem*. Et cur non aequè bene Obſopoeus? *quemadmodum pulli a matribus laetari solent*. GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pict. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praeberentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *προτότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφῆων παιδῶν ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἶδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendunt, quorum muneris est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem. Dionysio Longino περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶ συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑστώτων αὐτῷ πρὸς ἑλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est ἀναλογία. Ciceroni I de off. partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio in epistolis congruentia & aequalitas membrorum, lib. II, ep. 5: Si avulsam statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset. Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberij corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani ἢ πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisperitos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim abhinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μέρων legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & ed. I. Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν scribo. REITZ. Nondum damnare possum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίαν, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui μέρων habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo μέτρων. GESN.

ibid. Γραφεῖον παῖδες ἐπαινοῦντων) Γραφεῖον παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖεν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii *, pro imperativo ἐπαινεῖσθαι, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Wesseling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocl. Aiac. Mastig. 981 affert: Οἱ δ' οὖν γελόντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς, i. e. rideant illi & gaudeant malis. Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπὶ νεσσα) Absurde Obsopoeus, *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exempla simil. vid. ap. Ienſ. in Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἀγρίον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἥδη φαβερὸν) Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate iam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. in Addend. & Corrig.

lus? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἥδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tenerissima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis.* Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum,* (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur attendisse Obfopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν χροῖ — προσιστάμενοι) Et si praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὕπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χορεύτικα) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περίβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μιχλίον, περίβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hoccine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obfopoeus utrumque singulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commodè portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mander, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Paris.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐχ' ἔξεις οὗτ' ἐν κλίνῃ κα-
ταδ' αἰθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt*, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βά-
θος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I,
4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis
pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus
aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse
tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non
miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit
mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo
temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat.
ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pin-
gendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam
docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae falsae,
& imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas &
coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & si-
milia, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod &
alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdura-
bant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores ad-
huc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de
qua vid. Holstenii Commentar. in Thes. Graev. T, IV, pag.
1800. Tegebantur quippe udo testorio (de quo vid. Vitruv.)
& incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glu-
tine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. ca-
pitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint
genera, *cera*, & *in ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis*
igni ceris penicillo utendi; quae *pictura in navibus nec sole, nec sale*
ventisque corrumpitur. Verum cum λίκνθος oleariam ampullam
proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur
usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare
ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint,
mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo
temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione
prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui.
Quare manum de tabula, ne mihi exprobreter, quod Proto-
geni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, *quod*
manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere
saepe nimiam diligentiam. REITZ.

cad. l. 7. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulga-
tam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τοῦ δ'
ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἵσως τοῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsan τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant; sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienfis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυνθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλλον, *sciscitanti, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priicis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, *propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* GRAEV.

ead. l. 11. Σωτήρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπῳ) Obsopoeus verterat, *a tergo, pro, in fronte*, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. Ἐς βάθος δ' ἐπὶ τεττάρων καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπλίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde unique patet, eum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum.* Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei.* GRON. Sic *profundum* de densio ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro de *Ambiguis.* Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθεῖα φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἑλάττω, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῶ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δισμυρίας) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἥτοι δυνάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πεζῶν) Imperite admodum haec enarrat Scholiafistes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷ ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵππευσιν) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Oblopoem, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετραγύτων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετραγύας pro τετραγύς. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξουμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ καὺς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερίαν ἀσχεθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in I. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrum p. 254 ed. *Iunt.* & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρή τις μάλα καρτερός legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπεύοντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπεύόμενοι in περιπειράμενοι mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elsnér. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύαις πολλαῖς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. Τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonacte ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scythia, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharfis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέφαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέφαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμῶς διεφέρετο. Mox male in Salmuriensi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὀδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὀδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλιάζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Mox κείν' ὅχα κροτάλιζον, ex eiusdem poetae Iliad. Λ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. II. Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλλόντες, ex *Fl.* & *B.* 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod κείν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κείν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κείν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κείν'. Est enim hic κείν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχθα, vacui currus; sed κείν' s. κείνα ab ἐκείνος foret. Sic saltem κείν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κείν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε. mallet itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχθα κροτάλιζον, *ses-* soribusque excussis vacuos currus cum strepitu garriebant. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëticae abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. Κείν' ὄχθα) Homer. II. A, 160. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. BOURD.

ead. l. 16. Περιπείροντες) Vid. paulo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. l. 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιάνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non est προσλαλή, sed Σύστασις, sive commendatio. MARCIL.

ead. l. 2. Ἀρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chorodas addidisset, Lacedaemone exulare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boethio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαιδ.* cap. 5. De *Milesio* Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilius de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscriptur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boeth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituunt, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *Ἀιολίδα μολπὴν*. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον ubi male interpretes Obsop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpretes *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρόν, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. BOURD. Qui plenior de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — ὁμωνυμὸν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi comparet, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόδεε, τοπρώτον ἐλθὼν οἰκοῖσθαι ἐκ Βοιωτίας, ὑπνύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰαντὶ τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμωνυμὸν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοῦνομα, Τιμόδεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, *Timothee*, primum ex *pa-*
Lucian. Vol. IV. Ff

tria Boeotia egressus, tibiis cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcilius pro *ὁμώνυμόν σοι* legit *ὁμώνυμου σου*, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat) sed quod *σοι* in *σου* mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, *ὁμώνυμός τινι* & *τινος*. IENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Ienius haec addidit: Ut Graece dicitur *ὁμώνυμός σου*, & *σοι*, ita & Latini extulere cognominis tui & tibi. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, *apposita est cognomini sui survio*: ubi Harduinus mallet, *cognomini sibi*, vel, *nominis sui*. Vulgo circumfertur, *cognominis sui*. Nisi Plinius *cognominis sui* dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, *cognomentum*, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare *ἀντὶ τοῦ* nominare. ORTWIN. *Ἐνίκησας* Ienius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. Τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμώνυμου σου. MARCIL: Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe *ὁμώνυμόν σοι* sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμώνυμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milesium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum *Pandionidem* fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. *Ajax furiosus* nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum *ὁμώνυμον* ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν γλαύκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatriali, & illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem, REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota regitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Haec ait, & turbam dextra laevaue frequentem Ingressitur, volucres ululas mirantur ineptae, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. Τα ὄρνεα) Saltus, quem rypotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua α γλαῦκα usque ad πεπὸνηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἠνξάμην) *Lege δὲ ἄπερ ἠνξ.* MARCIL. At illud δὲ ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. Μαρσύας) Vid. infra advers. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν γὰρ) Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. I. BOURD.

ead. l. 17. Φασι) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quavis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram si peres atque Orphea cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. Καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obfopoeus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τούτοις φημι ἐπὶ δαίξαι τοὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπαντες Ἕλλησι νόμιζε ἢ δὴ γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque sit *ἐπαίνεσθωνται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum seligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibiis canendi ostenderit, iique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lectt. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adsit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

ead. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. Ἰσααί) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσι, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienfis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomo et recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepta sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: *Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.* Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiastes: *ἔμελλον, ἐφικεῖν, ἐνομιζόμεν.* GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτε πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ δεῖ ἀντὶ πάντων ἀρκέσειν αὐν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἰν γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἦκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus. IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Iensius. SOLAN.

ibid. Ἐμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet, & similia*. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσεσθαι. Et p. 597 extg. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Iens. in Lectt. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἐμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοὶ, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὲ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλησποντον περαιώσειν. Haec Iensius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 58; nec amat Nofter ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμέτρικον) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2. Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ὡστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacietus, ac revera petinde fuerit. At λόγῳ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθές, *re ipsa*. Ver-te igitur locum: Itaque verbo quidem super uno viro aleam iacie-

mus; sed re ipsa &c. Sic in Revivisc. c. 6, Λόγω μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rursus male interpretis: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, & αἷς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo Isocrat. Nicocl. p. 76, Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διπλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Iac. Elfsner. ad Ep. ad Coloss. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀναρρίψαμεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρεῖν) Non facile puto ex his verbis (κακείνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τάμα εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam affecutus scripturam, ubi legerim, κακείνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τάμα εἶναι σοι. Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* IENS. Αὐτὸ) Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet, *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4, οἷόν εἰσιν ἴπποι. Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I, Aph. 15, Σημείον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. Thucyd. I, 6, Σημείον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas

substantiv. singulare σημείον, an propter ταῦτα addas plurale σημεία. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epict. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάσματα δοτέον, danda sunt alimenta, i. e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferrī notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per elips. χρήμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, animalia, sive pecus est aliquid currens. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω sum, recte conicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrium de Salt. c. 1, Ἀνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τάδε ὕβρις. vid. Ind. Kufferi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψηφύτατος. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem re dictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrium in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lips. proverbio Minervae calculus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praefes, & rector provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπὼν σκιαί) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίων σκιαί, ut σκιάς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. Λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίων. Philemon Cafaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μὴδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαίων σκιαί sunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὶ αὐτῶν ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observatt. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἐστὶ, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δέησαι νομιζέσθαι, σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων. Salmurienfis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione referissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium. Nimirum tuum suffragium mihi est, & aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.*

ibid. Ὁπος) Ὁπος sive finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοίγῃ δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δέησαι νομιζέσθαι σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apporet (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σοίγῃ δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium. GRON.*

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσσειεν, ἀλλ' ἢ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεισθαι, σοὶ γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χοροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censerī, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. IENS. *H πάντων... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpret recte aposiopesein observavit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πᾶν γὰρ ἡδὴ στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπροσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἧγετο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὥς φησὶν, ἡμέρας ἐσαριθμοῦσαι ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθῆναις. Sic enim commentatur: εἰν δὲ ἂν ἔτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua Ios. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθῆναιον ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Thessalonicae. Patet legenti p. 540 & seq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρώτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρώτον. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in πρῶτῃ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Dioḡ. Laert. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασι. γένους) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. ὧν) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους δν, nempe δν pro ὧν. IENS.

ibid. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nort. eius Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker, ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἡρώϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & uf. Num. pag. 565 laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de Brafida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀριστολιταὶ περιέρχοντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἡρώϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δὲ δώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis* s. *consecratis* Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diff. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Εἰνῶ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. l. 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἑκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσιν, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξιν. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποθνήσκουσιν αὐτοὺς νομίζουσι, ἵνα τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis sorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσιν vel ἀποπέμπουσιν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἀν' ἐκάτοτε δέωνται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessell. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξείναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obsopoei est, *sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur.* Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, *Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis.* Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpret, cum & de populo Atheniensis nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certè quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harporatione in Ἀβάρης. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλωσ, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.

ead. l. 4. Λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν Σκύθην) Τὸν Τόξαιον. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαυσε) In L. ἡ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαυσε) Et si tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ ποιεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foessio in Oecon.

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. παύω infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Past. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. Menand. fragm. 184, p. 254, παύεται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33 μεθ. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Addend.

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνετο ἔτι) In Scythia: καὶ εὐρέθῃ κείθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, *quamquam non integra nunc exstet, & maxime*. GRAEV. Meurs. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἥδη) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς, ἥδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς ἥδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & aiunt, quosdam, febri iam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινὰς. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθῃ κείθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκέλευστο. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat. ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἑστὸν, υἱὸς, καὶ πατήρ. ὁ μὲν, εἰ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπισοεῖς. ὁ δέ, υἱὸς. καὶ ὁφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάχεται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθεγξαίτο μόνον, οἷχ' ἡσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθεῖς

μὲν, αὐτίκα ἀπαίξεται σε. Atque ut impensius mireris, unus eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum. Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male Salm. punctum post ἥδη collocaverat. In Par. comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo verterat, aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, Iensium quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἥδη addidi, quia non opus est. REITZ.

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὸ legi voluit, ut in marg. Iunt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare a parte illius, si-ve quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. aliique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. 'Επὶ πῶδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, retourner sur ses pas. MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eandem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

ead. l. 10. Κεραμεικῶ) Conf. supra 'Αναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Του δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiore: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. 'Ο 'Ανάχαρσις) 'Ο 'Ανάχαρσις δὲ πῶθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῇ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat. Deinde, ἀσίδηρον, ἥδη στομύλον, verte, sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpres. Consuetudine

Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἐγνώ) Plura eiusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subiunctivum expressisse oportuisset, dedit lens. in Lect. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἐσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lips. 309, v. 8: ἐξίέναι αὐτοὺς — κοῦρη ἑσταλμένους ὀπλίσει, i. e. levi armatura instructos. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἑσταλμένων ὀπλίσει. Noster iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἑσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξυρημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14 ex divisione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polystr. f. ubi ὑπεξυρημένος τὸ γυνεῖον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκείθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι αὐτὸ κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare pariter. Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter, sicut tu mihi. Eis αὐτὸ & κατ' αὐτό saepe est pariter, simul. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX Intt. Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημείον, ut sit, ex quo signo? Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id pariter. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, ex eo, ut sensus sit: Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem. Haec Nle. Sic fere Dionys. Hal. περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lips. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγούμεαι τὴν λέξιν εἰκέναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κάκεινην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, veritasne ex, secundum, an propter, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεσθαι μάλιστ' αἰτία; ubi, ex qua causa, ob, per, se-

cundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.
ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.
ead. l. 12. Διατρίβει) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατρίβει. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκοῦν, ἢ δ') Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione δς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου. Ergo, insit ille, Anarcharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφῆμει, ἢ δ' ὅς, ἐκάλει τὰ μέγιστα χαρίειςθαί μοι δοκῶ. Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puio. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἢ δ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκον) Vide Τεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφός) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharfidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοον) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδοος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Et si αἰδῶς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μηδὲ τοῦτο δεῖσθαι περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπίτομον τινα ταύτην) Supple ὁδόν. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδόν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις.) Sic Demosth. Προὔξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interpres, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedita opera scri-

plisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim ac-
cusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, geniti-
vum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione
propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exem-
plum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem
indicare voluerit, προῦξ. in priorē syllaba Attice scribendum;
nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπερατ-
τικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελα-
λε pro ἡμελλε dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. Ἡδιστα διατρίβῃ) Eadem pagina vitiose le-
gitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsiissime hoc;
καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδιστα διαπρέβῃ ἐν τῇ
Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Grae-
cia vivens renideret. Quid est, iucundissime renidere in Graecia?
Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposu-
isse. Lege, ὅπως ἡδιστα διατρίβῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in
Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia. Pau-
lo ante c. 4, οἵχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει καὶ ἐν Αἰθε-
νας, & nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ per-
mutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus re-
scribendum esse εὐτρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse
διατρέβῃ, sed alia manus διαπρέβῃ fecit. In ferculo literario
refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum,
quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scri-
pturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

ead. l. 16. Τεθηπῶς) Hoc verbum a Scapula omissum vid.
ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c.
seq. REITZ.

ead. l. 17. εἶναι) Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen
a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confun-
datur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita inter-
pretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαίνῳ) Aut impru-
denter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim
mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter,
non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim
parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pro-
tium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. καὶ τοῦτο) Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπι-
δοῦντο, ἐφίλουν, οὗς ἐκεῖνος δοκιμάζει. Cur in versione praeter-
mittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienfis: Verum homines, ut
legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum

Lucian. Vol. IV.

G g

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὖς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequabantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοποιήτος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἔ) Sic legendum, non οὐδ' ἐν vid. ex Παρασ. c. 45, δοκεῖ δ' ἐ οὐδ' ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιώτης ἐκεῖνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δείξαι τῶν λόγων ὑμῶν, est, & specimen dare mearum orationum. Sic ἀπ.δείξαι est specimen. Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δείξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare aulim δείξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δείξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφεισθαι τι, operis socium adscribi, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia, (praesules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adscitis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφεισθαι, ἀπογράφεισθαι, ἐπιγράφεισθαι & συγγράφεισθαι*, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην αὐτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικὴ δεκάτη, & sibi intellexisse μούση, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βοώση δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὸν ἓνα τῶν δέκα &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de secunda etiam decade monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianum sit, viderint alii: mihi punc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. *Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἔγινετο ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ἦ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibilior, quod repetitio τῆς ὃ, τι omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim.* Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumpta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, sed familia illis attulerit. REITZ.

in *Schol. col. 1. l. 2. Δημοσθένην*) Δημοσθένης erat in editis exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendant terminatio in *ην*, cum Δημοσθένης Δημοσθένη scribere iubeant Grammatici, videat Nostrium in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁφθεῖς μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Iens. Sed *Par.* rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens καὶ ὁφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος) *Lege, ἐλκύσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος*, & ita videtur legisse interpres. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰχῆσεται legi iubet ἐλκύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχῆσεται, cum οἰχομαι sit *fugio, abeo, discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum οὐχῆσεται, *vehet, raptabit*. IENS. Nihil mutandum. Respicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχῆσεται hanc nos verbis *ilicet & abibit* exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὧτων) Vide historiam Herculis Gallici pisci, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Εἰκ. c. 4 discas, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἀντὶς τῶν ὄρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. Τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χρὲ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. Manus protendenda est, hoc solum scilicet si fecerit, res tuae non amplius fluctuabunt. GRAEV.

ead. l. 4. Ἥδη) Καί μοι ἤδε. Lege ἤδη. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκεῖν ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. Et mihi, iam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt, scilicet πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant. GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἔργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἀταισι παλαίει. BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Hesiod. & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidisti. REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411 Ἔργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascraeo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius itaque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenaeo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτανίας χρεὶ παρ' εὐδαίδαλον ναὺν ἐλθόντας ἀβρόντι δειξάι. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδούς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; & ut id obiter moneam, emendandus Index auctororum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce Simonides, sed in voce Ceus compareret. Testatur autem disertus Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praefertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniatur, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσιμάχου ἥδ' η) Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἥδ' η), l' ητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniae filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξει. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Etsi πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀποκρη. cap. 4 pr. προθυμία λιπαρεῖ χρυσάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febris apud eum me legere memini, nec Foefius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἵμα πολὺ ἐκ βινῶν βυὲν, τοῖς δὲ ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετὸν. Vulgo male πολὺς καὶ οὕτως, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὕτως potius delendum foret, ac

scribendum continuo filo, ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσεν τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Paris. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus*; sive *malis, isque immodicus*; quod Latinis quoque perfamiliares esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produunt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελοῖον) Mira phrasidis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὅρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περίστημι redigo; eodemque significato & constructione unitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μάξιμος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πενίαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abhudit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περίστην quamvis ibi reflexive, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redexit se*, si-
ve *reductus est*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Bas. εἰς τηλικούτους περίστη κινδύνους, in tanta pericula reductus est, in-
cidit. REITZ.

ibid. Περίστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμονώδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 582, οὕτω ἀλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδία, ἀλλὰ ἐπιστενάζει τὴν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi μονωδίαν & θρηνον coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονωδίων μέλος. SOLAN.

ibid. Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥῆσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Μονοθεῖν) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. Ὡδαί) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγωδίᾳ, & lege *ἄνθρωποι, ἀντὶ τοῦ, ὄρνειν*, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Σὺ δ' ὦ &c.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρω, ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, ἢ τοῖς ἐρώσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπίνει, καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἐστὶ, μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἱ τιμῶσί σε. In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρώσιν εὐμενὴς παρίστας. Primus ante Grotium sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρχέλαος) Quaere apud Aelian. Var. Hist. mo-
nente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. Παρολισθαίνειν) Sic infra Ἀποκρη. c. 28 f. ῥαδίως
ἔς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.) Solet Lucianus, cum tralatitiis
utitur vocibus proverbialibus, illud φασίν adhibere. An autem
sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid
de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen
hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De
ὡς ἔπος εἰπείν, Leop. 166. Cic. vertit, quod rite dicitur. Qua de
re luculentus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. τὸν ὡς
ἔπος εἰπείν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, vulgo, non
rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari,
quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsitan illic pro rite tri-
te legendum est. SOLAN.

ibid. Ἐν παραβαλεῖν) Vide Paroemiog. BOURD.

ead. l. 16. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κελίηται) Libet
hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Ofroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis capris, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. 'Εν ποσὶ) Sic Long. Paft. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. 'Ο πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. 'Εν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ, πόλεμος ἀ. π.) Empedocli Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershus. not. ad Porphy. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Isid. & Osir. Expressit Ovid. & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipsium. Confer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copiose Lipsi. BOURD. Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡρμόσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6 seq. VII, 6 seq. inprimis c. 12—17; quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἰπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Ἀποκhr. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὅρμῃ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adscripserat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πονηρῶς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πληγῇ dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & ὁρμῇ vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *simul, eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρασ. c. 42. Ad Philippum adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . V. Arrian. Epiict. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πύθον) Conf. supr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN.

in Schol. l. 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. sic commentatur: quid faciant ad Sinopensem philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Κρανείου) *Cranium* schola, seu *Gymnasium*, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6, ἐτύγχανε μὴν αὐτὸν διαγωνεῖν ἐν τῷ Κρανείῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίου. COGN. Κρανείου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανεῖον φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis est, s. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin & apud Nostrum interdum recte scribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσκαλιᾶς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανείου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίων Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresne in Glossar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Κομικὸν δορυφόριμα) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχνηὸς σιωπῇ) Vid. infra Toξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίοι) Ita cum Cod. W. Mf. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. est, κυλίοι.

ead. l. 11. Οὐδὲ π. καρτερῶς) A iunior Luciano haec scripta hinc forsitan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciabant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, ostenso, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristoteli excidia scribere Eth. II. sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, sed Ulysses: τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔσργε Νῆα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Προτρ. p. m. 40 C. *Fumus* autem unde sit, discas ex v. 68, 202, & Scholiaste; ex Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. l. 1. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mf. τῷ συγγραφεῖ, a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor, sc. historiae, *abstinebo*. Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius συγγραφεῖ. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniuncta sunt, recte me abstinebo*. IENS.

ead. l. 5. Ἀκρω — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλλὰ εἴ τι) Ἀλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum apostrophii in coniunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas. ubi παρὰ Ὁρόντου, pro παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Past. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἰκεσίαν hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰδοπίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς αἰὲ κτῆμα) Locum ipsum Thucydidis alibi descripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Locum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addidit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam vidit, & in hoc Luciani loco ἐς αἰὲ legendum, velut infra in Quom. hist. cap. 42, & supra Deor. Dial. X, idem recte legitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μαρία, εἴ γε ἐλπίς) Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum historia iam esset perscripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ νῆται,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπίς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράφουσί τι τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπίς sine dubio legendum, μανία εἴη γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia iam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutaturos & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpretes. IENS. V. Iensium. Liturae hic sunt in W. & vulgata reposta. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἢ γε ἐλπίς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάντων ἤδη κεχειρ.) Vid. Demosth. OL I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, PAX & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήξει) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrilii. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. Τοῖς ἐπαλνοῖς ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἀσκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Mf. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δὲς διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Πρ. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅπως οὖν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὅπως οὖν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικὸν, non Ἀττικὸν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαριαῖον) Angl. ἀκαίρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis digno-

scam, huccine pertineat, an ad praecedens *ἐνδιατρίβοντες*. Sed *ἀκαριαῖον* probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτηρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. α; ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceptus a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequerer Solano ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. 2. & S. quoque ἀκρατής habeant; ego edd. studiose consului, easque, quas notavi in varianti. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στόμα passive, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Aristoph. non quidem commonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

ead. l. 7. ἵππων ὑποπτέρων) De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίκων ἀκρον δευσομένου ἀναβιβάσθαι) Alulfit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: Ἀκρον ἔπ' ἀνθερίκων καρπὸν δέν, οὐδ' ἐκατέκλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀνέρων δρομάσκει πῶδεςσι. Super summi aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus. Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπότεν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Μοχ, μέγα τοῖνον, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα. Latinus interpres: Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae & poetices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus. Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, sc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσι περιβάλλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἰ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομίδῃ πρίνινον, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρίνινον sunt ex robore quasi concreti; quos Germani & Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. Il. 7, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursuque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timenti Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. Il. Θ, 18. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μίαις) Angl. ἀπὸ. BOURD. Ἀπὸ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. Il. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Ἀερόπης) Rurfus infra Ὅρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέμεγα τούτο κακόν, εἰ μὴ εἰδὲν τις χωρίζει τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἰ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσούτον καὶ τοιοῦτον ἦν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. l. est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Ienius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβάλοι & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταί-

ras, corruptio mera. In M. etiam *ἐταίρας* fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμώματ. v. Hesych. Suid.) Longol. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνὴν ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἐταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι existare, testatur Bourdelotius. Sed cum haec MSti lectio, sequentium ratione habitata, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: *Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* IENS. Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisimus. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Ms. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἰονταὶ καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρησίμον, κιβδηλῶ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιούσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὥς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτοσ' ἐντυγχάνειν ὅρας ὅσον τάληθους ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὥς εἴρηται, κιβδηλῶ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adſpectu athleta, cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad eiufdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἂν Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάδαν ὄντα) Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſit, non impedit, quo minus praemia reportet, & insignis exiſtimetur athleta.* Igitur in to-

to eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspiror, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδ' ἐν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἢ sustulerunt. At ἐγδ' ὅον ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratiū palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Murioon Alexandrinus*, septimus *Aristeus Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratiū vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλιν νικστρας, unde divinavit exscriptor νικων στρατις. Cum ergo Nicostratus ille victor renunciatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratiū. PALM. Si cui non satisfaciat Palmeriana coniectura, (mihi quidem satis tanto minus facit, quod video Verae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, Κἄρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μεμυγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφερον ἀμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχασι. GESN.

ibid. 'Αφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV. H h

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicoftratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoftrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius is est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrium Ιστ. β, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀνάγρ. & Pausan. Eliac. I.) Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσατο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο) Interpres Salmurienfis: Proinde historia, si iucundum au-
diarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Inepta ratio. Non plures invitarentur ab scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelonium, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: Quare historia, siquidem obiter & velut auditarium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit. Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαινῶν μάλιστα πρόσartes, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ τῇ Διασυκοφαντικῶς προσέτι γὰρ ἀπροσασμένους. Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximo-pere inclinat, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantium, ac per loquem, sycophantarum more auscultant. Mā ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus non esse iucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαινῶν μάλιστα πρόσartes, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic προσάρτη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV.
ead. l. 4. Ἐργάτας) Angl. ἐραστάς. BOURD. Ἐραστάς recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ αὐθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violentque hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclināt, utrinque audientibus non esse iucundum.* Quod cum per se ἀτεχνῶς sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἔστω, profecto nullam possit dare causam. Tantundem responderit, si roges, quid sit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis &c.* Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen absurditates praeiit Micyllus, cuius haec sunt: *quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclināt, utrobique auditoribus esse solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc intelligamus &c.* illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia iucundum id, quod est oppido fabulosum.* Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque (ut non sint semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου λαθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem, sed &c.* quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit infra cap. 11, ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσιν τὴν σοφίαν, ἀλλ' ἄνθρωπα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διέξιασιν. GRON.

ead. l. 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tantopere laboratur, ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque prae-ruptum est & audientibus adversum atque molestum, non mi-*

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐκάτερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. 'ιστ. β, c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. SOLAN.

ibid. Τοῖς ἀκούουσιν ἢν ἐπινοήσας) Vulgatam mutavi, ἢν in ἢν migrando, & distinctionem, quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeiungentibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδ' ἐτερπνόν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸν συρφετὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erat, dum non de facie hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢν μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῆσαι iam quoque recepi ἐπινοήσας. Durius hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. 1 W. id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. "Ἦν μὴ — ἐπινοήσας) "Ἦν μὴ — ἐπινοήσῃ. GUYET. "Ἦν μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. Ms. legas mox ἐπινοῆσι pro ἐπινοήσας. Reliquae edd. ἢν &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam *audieturi*, vel *lecturi sunt*. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ἐλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. IENS.

ead. l. 5. Γάρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. prisca I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitici-

cis sese subsequenter, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset *πὸ σσ* quod significatio, quam *πὸ* hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Pers. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco *βαπίζειν* legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κροκῶ) Plutarchus quoque scribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. l. 1, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείου σχῆμα, λεοντὴν ὑπεστρώνυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιέντυτό τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσουφεῖς ἰσθῆτας, ὡς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἐνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἥρων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur*. REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro *σανδάλῳ* constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: *παϊόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ*. Et Dial. XI m. *πληγὰς αὐτῷ ἐπέτεινα — τῷ σανδάλῳ*, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatus est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Utinam tibi committigari videam sandalio caput*. Ad quae interpret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύμφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφηλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in Pnt. c. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. Il. I, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον) Cum non solent vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφηλος autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύμφηλον retinenti, si si-

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum dixi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14. Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, existisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV, p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Facebat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλὴν) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pro no capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπέτοντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δ' οὕτως ἔχρην, Ἀριστόβουλε, τοῦ αὐτὰ ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plut. seu N. Δ. 23, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgarum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodio aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. ubi καθιχόμενον ἐν τῇ βάδι, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐν ἀπορίῃ unice verum esse statuo, & recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno iaculo plures elephantos (simul) traiecissee dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri paret ira, cum ἀδύνατον adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videntur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐν tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis traiectos, sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀπορτίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλῇν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi versus, ad; ita ut liber directus versus auctoris caput, etsi non tengerit, in mare sit proiectus. At sequens οὐ δὲ, id non permittit. REITZ. Praeaeuntibus Codd. G. L. & Mss. Regg. 2954 & 2956, rescriptimus ἐνὶ quam lectionem etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτονος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Undatus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, quae Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso ridem comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho Stasicles audit, non Dinocrates, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibudam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum v. Eim. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπαύση) Angl. ἐπαύση. BOURD. Οἶοντα γὰρ ἀμεινον ἔχειν τὴν ὅψιν, ἢ ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε
H h 4

πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpretes: *arbitrantur enim, melius se habituram faciem, se pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπανθίσε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἡνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχῶνες, propugnacula picta variis coloribus. Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἐπλαττον μόνον, καὶ ἐπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἐξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant. Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσιν ᾧδ' ἡνθισμένον, te enim non cognoscent sic coloratum. Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, & statim mea gena rubore perfundebatur. Ἄνθος saepe est color. Ἀνθ τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἀνθ χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ ἀπὸ τοῦ τῶν βοτάνων ἀνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὥς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἀνθεῖ φαίνεται, ἦγουν τῷ χρωματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις καθὼς λέγεται ἀνθοκρόκοις πῆναι παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κρατέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἄμματι πῶλous Ἐν δαίδαλαισι ποικίλλουσα ἀνθοκρόκοις πῆναι. Ubi interpretes pessime: in crocea veste iungam currui equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris capetibus. Ἀνθοκροκοί πῆναι sunt fila variis coloribus tineta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπῆναι vestes aureis filis pictae: Virgil. picturatae auri subtemine vestes. Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πῆρα καὶ πῆνιον κατὰ γαίην, καταγαίην. Interpretes: peram fusum ducere, deducere. Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: in crocea veste iungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis. Ἐν δαίδαλαισι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα δαίδαλαισι. GRAEV. Ἐπανθίσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπεύοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύοι &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι quam si admittas, supple ὥς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ἱστορίᾳ πάσῃ*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάση* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. *Αν μὴ παραλείποι*, vel *παράλειψῃ*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniicit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἔστι καὶ*, vel simile quid. In W. & ed. FL. deest *πάση*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμιχθῶσαν, ἃ σὺν &c.* Longol.) Ego pro *πάσῃ τὰ λεγendum* censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *ἀναβ. c. 22.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἐναγχος — πρῶν) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex *Περ. cap. 35*, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐναγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρῶν*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρη. c. 2*, quod apud iudices a se *πρῶν* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρῶν*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχος* utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐθὺς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & 'ιστ. α', c. 33. SOLAN.

Pag. 175. l. 3. Παρὰ πῶδα) Recte Angl. Cod. *περί*. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῇ ποδὶ ἀμύβουσα; GUYET. *Περὶ πῶδα τῇ ἱστ.*) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato *παρά*. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in ed. I. cum iota subscripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio *περὶ πῶδα*. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iliad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: *Πρόσθεν μὲν ἐσθλὸς ἔφηνε, δῖον δὲ μιν μέγ' ἀμείναν.* Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ὄγκ.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φροίμιον) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienfi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιου, soli Amstelædamensis editionis procuratores dederunt *φροίμιον*, ignari scilicet, Graecos & *προίμιον* & *φροίμιον* dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero Iensius dicat, solam *Amst.* legere *φροίμιον*, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vet. habere *φροίμιον*; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac *Amst. φροίμιον* habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusam; quia suum *φροίμιον* ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, *φροίμιον* edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Benteleianis, N. CCXXIII, Τοῦ τε μυθωπλήγος φροίμιον Ἀντιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίον) Non haec voces notant, *simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando*, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Miccylli, (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἴτια πολέμου) sed *causas simul principio belli aggrediens*, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

cad. l. 3. Οὐολύγεσος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολύγεσος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Maffon. Vide Spanhem. SOLAN.

cad. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὃς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsitan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

cad. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν) Quid, oro, χαριέντα cum θυμῶσι; & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτην καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, *festivissimum & thymum Atticum spirans*. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Micyllo Πομπηίου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum inspexit? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὃς ἐκείνος, σὺν τῷ αὐτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν. Interpres: *Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans*. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριεστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν, *elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens*, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. 11 εἰκόων de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἶσα μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος. ἐξ ὧν τμήτου τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus incluisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad Aufon. Erat quidem illa Achas salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμου recte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, θυμον praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque *animum Atticum spirans*; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiaft. ad Aristophan. Plut. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece θυμον vocari notat, & figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmaf. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, θυμον saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέριος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης) Inapte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis*, pro *Pompeiopoli*ta vel *Pompeiopoli*tanus. Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Micylli versio, quam Parisina ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηϊόνπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in Almelo venii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Et:

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πόλεως, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Iunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duæ huius nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

ead. l. 13. Κερκυραίων — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. V. Thuc. I. c. &, si lubet, Pott. *κερκυραῖα μάστιξ.* 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v. seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

ead. l. 14. Νισιβηνόϊς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

ead. l. 16. Πελασγικῶν) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr. De μακρ. περ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Λοιμῶξαιτες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.

ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucydidēs. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transfulerat. Coepit enim Seleucia; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salmasii notas; & Amm. Marcell. Quae res observata Medico summo huius aetatis Richardo Mead persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniatur. Vide librum, quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ ἡμεῖς) Hoc quid velit, & quam calide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus defuisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπιεικῆς τινας, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. ἐπιεικῆς *mansuetus, placidus*, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανός, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, *quod decet, quantum par est*; at si πολλός accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπιεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρέφας—οὐδὲ αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatifsimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγει τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαῖνς) Sane perperam Benedictus corruptit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, *ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumta & passim ab illius temporis scriptoribus insulsa Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Vertebar enim, *ea, quae sunt ipsius illius, dixerit quispiam, ut μικρὰ κἀκεῖνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαῖνς, id est, ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista, quae sunt eius ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαῖνς, οὐδὲ αὐτὴν νῆ Δία, κἀκεῖνα ἐλίχου δεῖν παρῆλπον*. Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀνφαῖνς) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολλὴν ἔστι, τὸ εἰσθεῖναι τοῦτο εἶναι τοῖς Θεοκυδίδου ἐστ-

κῆτα λέγειν, εἰ ὀλίγοι ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λόγοι τις μαί-
 κρὰ κᾶκείνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη. οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, κᾶκείνα
 ὀλίγου δέῃν παρέλεπον. Salmurienſis: Nam rursus abunde illud
 suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveri-
 tus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse di-
 xeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum abſuit, quin
 illa praetermiſerim. Ecquid poterat monſtroſius? Eſtne qui in-
 telligat, quid interpreſ sibi velit. In Graecis verbis nihil eſt,
 quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſen-
 tentia: Et hoc namque valde frequens nunc eſt, quod putent Thucy-
 didem egregie ſe referre, ſi paululum mutatis Thucydideis quis di-
 cat, & illa quidem parva, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη, hoc eſt, ut ipſe
 fatearis. Et iſta, per Iovem, parum abeſt, quin omiſerim. Eſt hoc
 genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη, Thucydidi frequens,
 quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant,
 aliaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum me-
 moria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit
 exagitarum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem te-
 nebant. GRAEV.

Pag. 178. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava verſione pervertit
 interpreſ omnem horum verborum elegantiam iuxta & ſen-
 ſum, πλὴν ἀλλὰ μετρίωτέρως γὰρ ὁ ιδίωτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν
 αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δὲ τινὶ χαρίεντι, καὶ δυνησομέ-
 νῳ ἱſτορίαν μεταχειρίſασθαι πεπονηκώς, reddens, verum mo-
 deſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri
 cuiſpiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubmi-
 niſtravit. Praeterquam quod χαρίεις hic non eſt gratus, ſed do-
 ctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χα-
 ριέſτατος, ἦν in hac periodo non eſt, nec ſit, ſed eſſet vel foret,
 vertendum fuit, ut ſaepe: vide ſis, quae ſupra lib. 1, c. 4, no-
 tavimus. Ceterum dixerat Noſter, inter alios, quos malos vi-
 derit hiſtoricos, fuiſſe, qui nudam, ſterilem, & exilem corra-
 ſiſſet rerum farraginem, ſtilo pedestri, humi repente; non ſe-
 cus quam ſi miles quidam, quae ſingulis diebus gerantur, an-
 notans, ea compoſuiſſet; vel faber, vel lixa caſtra ſequens.
 Niſi quod (ſic verito, quae porro Noſter ait) melius modum te-
 neret rudis ille & impolitus, qui ſtatim, qualis eſſet, cognosci poſſet,
 quique impendiſſet hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiſpiam
 polito ac erudito, & ad conſcribendam hiſtoriam ſatis docto viro. Sic
 locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS.
 προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, con-
 venientiffimo. Verbum προπονώ habet quidem H. Stepha-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasiis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόποιος, quod ab Hefychio exponitur εύκρατης, εύφημος, πρόχειρος, έτοιμος, άνεμπόδιστος. Sed perperam in Hefychio scribitur πρόποινα pro πρόποινα. IENS.

ead. l. 9. Χαριέντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετρίωτέρος γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλ' ὃς ἐτινι χαριέντι, καὶ δυνησομένην ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Interpretres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαριέντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαριέντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεπονηκώς legendum ex Ms. προπεπονηκώς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονεῖν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, *iemand voor arbeiden*, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἡτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἀπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἱατρῶν τῆς τῶν Κορυθοφόρων ἑκτῆς ἱστορίᾳ Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adiecerit ἱατροῦ τῆς τῶν Κορυθοφόρων ἑκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragœdiis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23, Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν τὰ μὲν προῖμα λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui proemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno veru contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri falis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Iustin. Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. Iust. Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρέψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἰδοίμῃ τινα χαρίεντα ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ. ead. l. 10. Προπεπονηκώς) G. W. & P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. Ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem reuicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρων καὶ κοντοφόρων. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, alterum lancea, alterum conto armatum, non ha-sta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariarum; vel Dianae. sacrauit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sextae contariarum, nempe alae. GRON. Malo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Page. 179. l. 4. Ἱπποκρίν) Consule Hippocr. qui ἱπποκρὶς & ἱπποκρίν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρικὴν*, non *ἰντρεῖνην*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mf. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, ἀλλὰ *συνηρωτημένα* καὶ *συνηγμένα* κἀκείνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν) Facebat illud μάλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, κατέβη οὗτος δειδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκείνος. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Laps. c. 12, ubi μάλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. Immemoria similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessio: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiæ causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere*. MENAG. Ἀμνημονεύσαι non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὅρχ. c. 20, ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & hic apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσρῆς) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

ead. l. 12. Ὅμοιος) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. & P. In impressis nihil. Forſan scripserat Lucianus, ὥς ὁμ. quod eodem redit, & facile a librario post ὁρῆς omiffum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inferentium, ut Bourd. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata biat. Sed malim ὥς ὁμοιος legere, formula in his usitatissima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ἡμφαλοῦ) Ex initio Iliad. A, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. Hom. II. A, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ζῶνι ἱρσιειδῆς) Angl. ἱρσιειδῆς. BOURD. Mf.

ἡσπερίδης, male; vide Hom. Il. A, v. 27. GRAEV. L. & ed. l. ἡσπερίδης, P. ἡσπερίδης corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmeretur ex Homero, Iliad. A, 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερθ' ἡρίσιν εἰσκότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀναξυρίς) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea fœmoralia exhibet. De his Brisslonius aliique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρέου κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κιττοῦ) Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐπ' ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant*. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γάρ) Mallem γοῦν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νέοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔντος, tenuiorum cibis. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod capitis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capit. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ) Angl. εἴκοσι. BOURD. Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ὀκτώ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέθαρον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ ὡς ἐμβόησαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθαρον. Sic mox iidem Codices Κρήνιον, non Κρήνον. Illo enim exprime-re Graece voluit *Saturninum*. Κρήνος enim non *Saturninus*, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Mf. Gr. etiam M. In reſiſ-
quis ἀπέθανον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιſτολαῖς) Quas epiſtolas intelligat,
haud facile dixeris. Sed tum ex phraſi τῶν ἀρχόντων, tum ex
hiſtoria, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud
gerebatur, ſediſſe Antiochiae, proclive eſt ſuſpicari de literis
Prifci & Caſſii ad Imperatorem L. Verum intelligendum eſ-
ſe, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innote-
ſceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπη) Urbs eſt Mediae, inquit Palmerius. In tabulis
Geographicis cis Euphratem, in Cyrrheſtica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam poſſint ad
ultimam numerorum claſſem conſtituendam τριάκοντα καὶ ἑξ,
orietur numerus modetiſior 70236. Sed qui mentiuntur, tales
minutias non curant. Mendacia, ut illa lictorum favorabilia,
ſunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum
ad verba Οὕτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo,
quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπερχθέν) Ἐπιχθέν M. Addi debuit & elixum
&c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἐννέα) Angl. *oe.* BOURD.

ead. l. 3. Ὑπέρ) Flor. ὑπό. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. Fl.
Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam
P. L. & ed. I. W. vero Κρόνειον. Libellum *de morte Peregrini* ami-
co inſcribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuiſſe
Saturninum. Exſtat etiam nomen hoc apud Plutarchum in Ma-
rio. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philoſophus,
M. Aurelii praceptor. V. Xiph. ſub finem M. Antonini, &
M. Antoninum ipſum I, 11. Vide etiam Xiphil. in Adrian. 265
D. de Corn. Frontone, Iuriſconſulto inſigni Sed hi omnes
nihil ad hiſtoriam illam, ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανῶ) Hoc nomen, ut & ſequens Ofroës,
paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eoſ-
dem homines agnoſcas. Apud Xiphilinum (& Noſtrum infra)
Σεβηριανός. In Adrian. 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi cae-
des eius narratur, cum nonagenarius eſſet, tantaeque virtutis,
ut a Traiano imperio dignus pronuntiatuſ fuerit. Patrem Lu-
ciani fuiſſe credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nem-
pe Σερονιανός. Sed hic a noſtro diverſus, de quo vide in M.
Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός ſcribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. I. ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. & Benedictus fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discas. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβηριανὸς λιμῶ (non λίμῳ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπὸλνται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum* intra triduum mortuum fuisse, cum inediā ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstirisse putet Osroēn, & expectasse, donec fame enectus esset *Severianus*, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διαάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 63 L. Bos.

Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum* in hostem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem*. Dixi, credo, de hoc significato, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. & II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανήν, & τὸ τεῖχος δὲ πρὸν μεγάλως ἐδόυπησε, ut & sequentia, sunt verba Homérica. GRAEV. Vide II. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδόυπησε) Voce δούπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. II. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem II. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐδεσσα) Edeffea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρρόην dicta. V. Plin. V, 24; & Spanh. 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.

ead. l. 10. Παρεμβάβυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, περιβύσαντες ὑπαυχένια. Et supra de Merc. cond. c. 32, συμπαρὰβύσσωσιν. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχεῖν (εἰς) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχεῖν. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχεῖν, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, & milites emebant sibi victum, & laudi illis indulgebant. Ἐγχεῖν Ciceroni & Tacito sunt utensilia, copiae victui necessariae. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante πτωχικὰ ὀνόματα, non inopia multa infarta, ut stulte & sine sententia vertit interpres; sed mendicis convenientia, aut, ut Seneca loquitur, verba ad summam caveam spectantia. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. Εἰ πον) Infra vero Rhet. c. 6 in lunt. legitur ἤπου τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἰ—πον mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὡδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hodiernis Aesopi non existat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγκκαττυμένος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίριν περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & tibialia ex corio porcino facta; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, & tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, & ocrea circa tibias ex corio porcino. GRON.

ead. l. 12. Ποδίων) Inter Colossos & statuas ingentes inprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lyssippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. usque Christi DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἰερ. α', c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθαλάμην. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN.

ibid. Δαρσίου καὶ Παρυσ.) Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. SOLAN.

ead. l. 7. Παρασάγγας) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta Fl. coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in constrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipolis*. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: Καὶ τοὶ λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοις τῶν καθημένων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere. (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophrasto εἰναι συμπόσια dicitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco. p. 19 D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

ead. l. 12. Εὐρώπος) V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. Σαμόσατα) Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam posuntur Samosata. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Μετέθηκεν) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν χερσὶ) Confer supra Zeux. cap. 6. f. & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. Νὴ Δία κἀκεῖνο κομίδῃ πύκνον περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων) Salmurienfis: Quin & illud per loven admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione iuramento, pro quo

Latini dicunt iure iurando. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepè ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est Troianum bellum. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῖθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηνετῆρά τε ἔργων, verborum oratorem esse, auctoremque rerum. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔοργως est fortis, strenuus: Κάθ' αὖν ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτ' ἀπολλὰς ἔοργως. Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Eustathius, δηλαδὲ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρνος. Sic Latini res gerere. Horat. Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solum Iovis. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξιφίδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. Ἑλ. p. 626 Α. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἀκείνοισ νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἀκείνοισ. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδὲν αἴτιον—Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδέ τι αἴτιος ex Homer. & οὐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάψας—Σεβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπάδων) Flor. λοπαδίων. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula inprimis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τισούταν καὶ τοιούταν) Sic Nostro cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat, quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paft. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius stilus cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον) Benedictus, & crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praetero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, nos basin, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmuriensis tamen, qui crepidam hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θράνον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξίων) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίσις, quod magis arrider. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκτός) Non caufidici nempe soli ad clepsydras dicebant: facitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἀριστοὶ) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν συμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δίδει ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, versum seu lineam, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Laet. II, 8. Ἀναλωκτός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνηλ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκτός) Flor. ἀναλωκτά. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαύρων) Anglit. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgarum, quam I. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ.

Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῳ) Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capituli finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀλύμπῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe Europro. Aelian. V. H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, ad Plataeas; ibid. ἐν Μυκάλη, ad Mycalen. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro apud, iuxta naves, Homero usitatissimum, ut Iliad. E, 791, Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, Nunc vero procul ab urbe cavae apud naves pugnant. Et B, 4. Rursum E, 36, — καθίσαν ἐπ' ἡϊόντι Σκαμάνδρῳ, sedere fecit ad herbosum Scamandrum, non, in ipsum fluvium. Ibid. 598, Στήν ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, steterit ad rapidum fluvium. Iliad. A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ μὲν ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἰσω, quod alias intro signif. pro usque, ad, eidem usurpatur Il. A, 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur ad Troiam, Il. E, 210. Ut innumera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Ms. scribend. καὶ ὁ Σαρμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείδων τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, impressionem facio, incurro: ut statim cap. 29, καὶ πρόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιοῖν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo elephantorum incurfus excipiant. GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. SOLAN.

ead. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοὺ ἀξίους ὦ. MARCIL. Vulgo legitur, ὁρῶν Μελχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequae villi, ac magno pretio constituisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns Malchionem Syrum in Caesarea scuros ingentes, bene, sive villi pretio ementem. Aristophanes in Equitib. v. 642: Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίου

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὖνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, versum 669, Ἡδοντο τὰς ἀπῦας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, sed & Micyllus ἀξίους omisit: unde fere conicio, neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marculii scholion quoque non recte tradit. Recte Iensius *viles* vertit: nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Casaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἀξιοὶ γεγόνασιν οἱ πῦροι ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

ead. l. 16. Γελοιότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαϊότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. *Ald. 1. Wess.* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis necessarium est*: & miror, memini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgatum ἀναγκαϊότερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic supra Ἐπισκ. cap. 2. Ἐτ' Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: ὧς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνονιν Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκαίων. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρεῶν) Angl. Κεγχριέων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχριέων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro affert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρέας & Κεγχρείας fuisse dictum utroque modo. IENS. Κεγχρειῶν scribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX stadiis a Corintho distans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, scribitur Κεγχρέας. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Iulian. Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὧτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡραδότη μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20, ὅτα γὰρ τυγ-
 χάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8.
 In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde:
 ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec,
 sed ab Historiae parente mutuatus erat ille tenebrius. V. He-
 rod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Nostrium
 Ὀρχ. cap. 78, & Οἰκ. cap. 19. Quid ergo fiet, inquires, *Thurio*
 Bourdelotii & Iuliani *oratore*? Sic accipe. Herodotum voluit
 Iulianus, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur
 Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4; &
 Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut
 crucem Grammaticis fixam hanc veller, *Thurium* nobis *orato-*
rem pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν ap-
 pellat Herodotum, 411 f. Sed *scriptorem* recte verteris, non
oratorem. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto histo-
 ria, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. IDEM. Thu-
 rium oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator?
 Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Il-
 lius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. Ὡστε τοὺς δράκοντας ἔφη — παμμεγέθεις εἶναι)
 Inepte interpretes pristinus, (ait L. Bos Obs. Crit. p. 52) de-
 ceptus prava distinctione: ut diceret, *Parthorum dracones* (signum
 autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco pro-
 ducit) ingentes esse, & in *Perside* generari. Tu distingue, ὥστε
 &c. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post ἄγεις
 constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Gesn. Bossii di-
 stinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam
 M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxe-
 rat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus;
 nisi insulsiissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt,
 quem false perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab
 interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris
 viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat,
 monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadver-
 sum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestis-
 simus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam du-
 cebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De
 signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testa-
 tur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum in-
 valuerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissi-
 mis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra-

ta. Vide Lips. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Perfarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Bas. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. l. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποσπινγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confraetos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περισπειρασθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos; & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περισπειρασθῆναι Virgilio est spiri ligari: Tela ferentem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπειρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philop. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίοις ἐσπειραμένους. De Dipfad. cap. 6, περισπειρασθῆναι τῷ ποδί. Et Vox. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέρμα. Et ex Paul. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σούραν) (Σούσαν, quae metropolis Persidis. Vorst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σούραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox *sura*. Sed σούρα Graecis ignota vox,

qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promtum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis. 1796... Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33, & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σουσα, non Σουσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. Κράνειον) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam Κράνειον habebant. REITZ.

ead. l. 13. Λέρναν) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit ἐν δ. VI; palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. Κατὰ τοίχου) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. Afin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν) Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν. MARCIL.

Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν αὐτῷ) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. I. ἔμελλεν praefert; unde coniicio, Lucianum scripsisse ἔμελλεν οὕτως, ut supra in hoc ipso libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. Πλαγίαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18 Blanc. Τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν οὕτω ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἐκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἢ τὸ μήκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιοι ἔχουσα ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιοι παρέχεται. Obliqua sive transversa porro acies sive agmen est, cum in frontem ducuntur mili-

res: *recta* cum *in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit *in cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manus sumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquetur. GESN.

ead. l. 2. Ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. I. Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. II, 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex Iunt. admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo ὀρθίαν (quod forte correctori Iuntinae debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem *in cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum *in frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omisa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγριτι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hesychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγραφεύας φησὶ) Ira Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, &, quem illic exscribit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. pueris stadium, uti & Paus. 179, 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Paus. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

fi forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichio intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iacet, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπύθιον) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.
in Schol. Μεσοποταμία) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νίκαιαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὀμόνοισιν) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio Concordia. V. Mediol. SOLAN.

ead. l. 6. Λήρον — γέμευσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύζης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα.) Benedictus, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Obscurior certe, quam Micyllus, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infelicitur uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἤδη σφωτέτακται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα δλίγη σὺν Κασσίω πάντες δις. & tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum &c. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicari: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίω) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζήριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Prolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. l. 3. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Πητ. cap. 18: Ὅτι κεν ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλ. ἐκ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso Fl. In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρίμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt, qui ex Aeschylō desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στήμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στήμα κατ' Αἰσχυλον &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκὴ συνθέσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poetae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &c., quod plane simile est, α καρπὸς κάρπιμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀτθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀτθίδα scripsit Philochorus apud Harpocrationem in Στωρικῶν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegesinours apud Pausaniam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster in *Iunt.* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημοτρίου Σαγαλαστέως) Ez. Spanhemius Dissert. IX de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλαστέως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλαστος, qui addit etiam scribi Σέλγηστος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλαστέως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadratus autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθηνικα. Consule Salmas. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἶγε ἀληθὲς ἐκείνῳ φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀρέσων ἡ δευτέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντισταθμίζει) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντισταθμίζειν, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil mediū intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatiorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσὶς) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. GUYET.

Pag. 197. l. 4. Ὡστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖν ἢ δὲ καὶ αὐτὸς. Quod longe praestat vulgatae. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro ἐαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἢ δὲ καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξαι &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iuntinam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτοῦ fac.

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, & quae nos in priscis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* & *eius* negligent, ut in Ambigg. notavi, & *ipsum* pro *se* quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μοῦσης — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπιοῦν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omitram, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Past. III, 97, ait, καὶ ἐξήτει πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum, quid potius dicendum esset*; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἄντες ταῖς μητρῶσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, *agni matribus se sustententes, subiūxi, ad sugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα εαυτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ') (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λεχθῆναι ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῆμος μωμήσασθαι) Hunc locum imitatus est Aristæen. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαῖοτατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαῖοτατος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Σολ. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασιτέρου) Flor. & BOURD. 'Εκ M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτοριον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλων

να) Ex hoc loco licet conicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. Cononem aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, f. 16, *homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Augusti fuit.* Leotrophides nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Tiormo* opus est aliquid adicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλλὰ πού* legimus *ἀλλὰ πού* cum interrogatione. GESN.

ibid. Τίτορμον) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de *Tiormo* esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum, iidemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emenderetur. Nimirum in Scholiaste pro *ὡς ἔπος*, sine dubio ex Aeliano scribendum *ὅσον ἐπ'.* Atque ex eodem apud Scholiasten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπουδεν*, extrito posteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν*. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro *ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, legentis *ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν*. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud *τοί*, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (*Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. Vorst.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀλλὰ πού τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρῆσιμον οὐκ ἐς πόλιν) Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. Ἀλλὰ πού recte scribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλὰ πού*. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: *τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει*. Usurpat tamen Noster iterum 55 B. C. Vide tamen ὁ. Eik. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Impt. Hag.* & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur suspi-

carus est legendum *προσιόντων*; non credo. Vid. Nostrium infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. Ἰκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur Ἰκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, venire abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡροδίδης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. restituiimus, loco vulg. Ἡροδίδης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Baf. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Baf. coniungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὄν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἱατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. Ἰκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντίνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντίνον Ἰκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Το μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρείον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὥς λόγος, οὔτε τινὸς πάποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ἄλλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίου εὐταλείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editione discefferint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιτο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest; quam ita minuebat ὁ πᾶν Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de *Perdicca* nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσκληρότος, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ὁπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητούντος, καὶ παραλύειν ἀτρίμα καὶ θοραπείας ἀμελείᾳ, καὶ τροφῆς ἀποχῇ: talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino loco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. GESN.

ead. l. 8. Ὑποσχοίντο ἄν σοι τοῦτον Περδίκκην) Οὐ τοῦτον Περδίκκην. MARCIL. Οὐχ ὑποσχ.) Sic ed. *l.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorstius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδίκκην) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 ed. St.) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macera, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

ibid. Εἰ δὴ οὗτος) Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρύας ἐρασθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*; pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Arguit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πονεὶ τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea,

quae adfunt. Melius vertas: verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀρτίος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra Iacp. c. 15, & Sup. c. 17, atque alibi. SOLAN.

*ead. l. 12. Θαιγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigornienfis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, compareret ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chrys. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Tiormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. Loyd.) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrum Herod. fin. Elx. c. 19, & Έκκλ. c. 12. SOLAN. Monuerat Hemsterh. in marg. adeundum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θωγένης mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θωγένης, pergitque Wasse, Θωγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius Θωγένης Atheniensis apud Thucydid. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θωγένης. Θωγένης athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλμ. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excespsi. REITZ.*

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀπωθεῖ.) Suspicatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius ἀπωθεῖται scripsisse Aelianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca exeipias) sed falli Kusterum, & ἀπωθεῖ recte se habere, ac promiscue ἀπωθεῖν & ἀπωθεῖσθαι usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadversf. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Observ. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπείστω) Aristen. loc. cit. BOURD.

ead. l. 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν χρῆ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretare, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγροεῖ. ἐπεὶ κἄν ἐκιδάριζε μὴ μαθὼν καὶ ἥνυλαι, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὐ μεταχειρίσαιο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est alioquin, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίας στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, quomodo equum emittere, quid obequitare: cum sit, quomodo equitatu erumpere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Pag. 200. l. 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' &c.) Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' &c. MARC.

ead. l. 2. Συνιέναι) Antea legebatur συνείναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obscundavi Solano, συνιέναι edens, pro vulgato συνείναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνείναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνείναι idem esse, quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχέας, καὶ μὴ ῥαδίως συνείναι δύναμεις, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet Fl. Ald. H. I. & recentiores habeant συνείναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχον. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐχέειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmurienfis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δεδερκώς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρῆσθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, aptus est habere peritiam militem? Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit; legasne ἔχων ἢ ἔχειν. REITZ.

ibid. Καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonafmo huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετώπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μῦτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύμφῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δίδεναι τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξείῳ διαφθαρῆναι τὴν ὄρασιν. De Methone vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδη δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθῶν φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo iactu sagittae, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesia cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesia, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἐξ ἧς δὲ αἰὶνὰ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθῶν ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθῶν Δημοσθένους Φιλιππηκοῦς λόγοι ἀντὶ τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ πρῶτῳ Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte erroris praebuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀlynθον καὶ Μεθῶνιν βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀlynθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀlynθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia

Methonensium. Trogus apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. Past. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ ἰών. & IV, 112, ἐπὶ ἰεσίων. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύνθῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, f. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus extorquata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μῆτε μελέτω αὐτῶ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σφαῶς ἀναγράφοιτο) Ἡ σφαγὴ scil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, & tribunal contineat; Micyllus, & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθορῶν αὐτῶ εὐδαίμονυντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi proprius respondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὰ ἐν Σιελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λήψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὴν Δημοσθένους λήψιν) De his, & quae mox

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίου τελευτήν) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, caprum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 nienſes ſubhaftati. Ceterum a Noſtro diffidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulſore interemtum aſſeverat XIII, 347. Sed
 a Noſtro ſtat Plutarch. ſcriptor eruditiffimus, & illi hac in par-
 te anteponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
 l. c. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνος ὁ δῖός κων) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.

ibid. Ἐκτός ἐι μὴ εὐχασθαι δέον μὴ τι παρέλπει) Extra quam
 quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praeter-
 miſerit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐχασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec totidem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B.
 ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέον
 εὐχασθαι παραλείπει, ubi interpres videatur. Ego vero neu-
 trum ſatis aſſequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata ſeſe dicen-
 tem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Niſi forte male invi-
 dere Reip. putent, ſi quis non perpetuo, ei ut bene ſit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo
 res gerenda ſit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit;
 aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod ſuſpicio, ſcripſerat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryſ.
 Ἄντ. 343 f. Ὅταν εὐχασθαι δέη, νηρούση καὶ ἀγρυπνοῦση δια-
 νοῖα τοῦτο ποίησον. In M. μὴ τι ſupra ſcriptum eſt: unde liquet,
 inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μήτι παρέλ.) Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa
 Atticiſmi affectatio, circa negationem μὴτι, quae, ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μὴτι, quod
 alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari
 nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae ge-
 rerentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. GESN.

Pag. 202. l. 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυλππῳ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Ciceroni, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. lib. p. 297 ed. Bas. προσδοκίας ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & Long. Paft. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζον Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψασθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐν αὐτῇ προσγενομένων πάσης τῇ εὐχῇ ἀρξόμεν, ἢ κακώσομεν γὰρ Σαρακηνούς. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρξην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. Ἰατρὸς) Ctesiam tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae periisse notum est. Superfunt tantum collectanea Phorii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζῃ) Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. SOLAN.

ibid. Κάνδυν πορφύρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. *Torque* non alios Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos* equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλοι πανυπεύροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. Ἴππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partyenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximisque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11.

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyròp. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. Cogn. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Pag. 203. l. 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt &c. SOLAN.

ead. l. 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Λεξ. c. 23 f. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ δύε. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τι ἱστορίαν γράφων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἰ τις ἱστορίαν γράφων ἴοι legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat.* IENS.

ead. l. 6. Πῆχυς) Rectius veritas πῆχυς εἴς, καὶ μέτρον ἀκρίβης, una norma, & mensura certa: non, ut interpretes, una ulna. GRAEV.

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonice artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικάς & κολακευτικάς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminerit Instit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos summisse interpretationis nostrae, conferenti apparebit. GESN.

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini *lunt.* confrend. Ὅρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μαινέσθαι αὐτὸς εἰκότως ἀν τινὶ ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo pressius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? REITZ.

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὁ. εἰκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 11. Κοιμωτικήν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. & ed. I. Reliquae, praeter S. & A. κοιωτικήν. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἱατρικῇ — ἢ ὑψιποικίᾳ

κὴν πολυαίδια ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἢ κομμωτικῇ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννῆς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λεϊότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένου τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. 'Αλεξάνδρου γούν) *Alexandri dictum*. GUYET.

ead. l. 13. 'Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato δς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B. 2. In M. prima manus nihil scriperat; additum est δς postea. SOLAN.

ead. l. 14. 'Ὀνησίκριτος) In omnibus libris hic perperam legebatur 'Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in Μαρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus scribitur 'Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nott.) Suidas Platonis imitatore fuisse tradit. Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158. Curtius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripserat Onescritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem ed. P. nomen illius viri in Ὀνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam varient quandoque libri; plerumque tamen *Onescritus* audit, ut 11282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam *Onescritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. Onescritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. 'Ἀναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. Invisit tamen omnibus libris nolimus mutatum: praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τιοῦτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. histor. BOURD.

ibid. Συγγραφεύς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρήγησας. Cic. 2 de Orat. COGN.

ibid. Ἀδεκάστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurus passet hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μὴτε εὐνοὺς μὴτε δύνους, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου Angli aptissime per *unbiased* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικός) (Aristophanes. *Vorst.*) Vide etiam Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ibid. Τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφη) Male interpres σκάφη *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *fitulam*. Hesychius: σκάφαι ὀψοπλύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas; anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζω) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφη δὲ, σκάφη ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλεῖ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. Ut Comicus ait, *figus figus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens &c.* Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Iensius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius προσλαλίας c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτῆμά τε) Verba Thucydid. sic habent: κτῆμά τε ἐς αἰὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. *Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus; reponendo κτῆμά τε pro κτήματα, quod tamen omnes insidebat. Vid. Thucydid. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτῆμά τε ἐς αἰὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτήμα & ἀγώνισμα. Κτήμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλθῆσαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον,

ἡ δὲ μα, παιδιάν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομωδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράψῃ, ὥς οἱ νυν ἐπαινέσονται σε — οὐδὲν κολαυτικόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposuit etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sui κτήμα, non ἀγώνισμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρήμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydides ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αὐτὸν, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱστορίας, ὥς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς εἴ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Basf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Past. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem suprà Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Verrunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἑρμηνείαν. Interpretes, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομιδῇ τεθνηγμένος, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcідamante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὄργῃ τεθνηγμένον, *mera animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτῳ ὄργῃ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & *sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

ead. l. 10. Τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpres: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσὶ. BOURD. Ποσὶ Mss. Gollm. & L. ut Νύρ. c. 4, & Ζ. τρ. cap. 31 & 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, iis, quae ante pedes, vel prae manu, sunt: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. Τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic regenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθνηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectem. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam illam & oratorias artes requirat*? Confer quae de historico stilo apud Cicer. praecipuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, imprimis considerata vi verbi τεθνηγμένους, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensē illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. supra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4, Δικ. c. 33, Περθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξεις — πολιτικῇ) Recte Micyllus vertit *diffio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδέων lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβώκας, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἦκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria diffio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῶ miscetur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φανότατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius ali- quod, orationem quoque recte conditam habere debet*. Quam longè a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit*. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἰδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem iuri bene condito, aut suis libris*. GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, quā vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ κατηρτυένει simile verbum habent, *versalixen*. GESN.

ibid. Κατηρτυμένοις) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδέσμασι τοῖς ἐπιθετοῖς. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτια) Naviculam *acutium* Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἰστίον de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατασχεθῆναι τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Pericu-*

lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëticis impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corripiaris enthusiasmo poëtico. Κορύβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὡστε μάλιστα πειστέον τῆνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονιτέον, εἰδότες ὡς ἵπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μὴ κρὸν γίνεται. Verterunt: Quare maxime tunc freno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἵπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἴπποτυφία est fastus ille poëticus: sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem proflam. Aristophanes vocat ἵπποβάμονα ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρηνα ῥήματα, verba grandia instar grandium rupium, Latinis sesquipedalia: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἴππος & βους apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, catulaster, in glossis & apud Orientum, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἱππαλεκτρώων est magnus gallus; ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἵπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impreffi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & I. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαντισμὸν. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσαλαϊᾶς. REITZ.

ead. l. 13. Οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. 558. SOLAN.

Pag. 208. l. 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συντακτέον A. G. W. & P. non ut in impreffis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κάταυθα ἥδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum consiciendum, tum componendum habilis. Iane συνθετικός est ad componendum habilis? Immo συνθετικός

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constitutare, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante mallem ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὥς ἔτυχε συντακτέον, *res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae*. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ὅμοια pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverrant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἷα — εἰθισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Sic πότερα pro πότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταυτὴν, ἴσα γενετησὶν ἡμοῖσιν. Immo superlativi adverbialiter, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter effertur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρῶτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματίζετω) Lege omnino σχηματίζετω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ) Similis sit Homericō Ioni, Iliad. V: Νέσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μυσῶν τ' ἀγχαμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. II. N, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἵππ. &c. ut recte Solan. in marg. Iunt. monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπιδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακράτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lyfand. initio.

Idem Thucydid. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Py-lum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφεугέτω, καὶ πᾶσι τοῖς μέτρον ἐπέστω) Codex vetustus melius, πᾶσι τοῖς μέτρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscurae transfulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέστω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, ac ad omnia properet, &, quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδὲνδὲ καιροῦ ἀπολείποιτο, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται πέπρακται γὰρ ἡ δὴ. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicentur: nam iam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπέστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἐπέστω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἦν κατεπεύγη) Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαίνέτω, ἢ κατεπεύγη, interpr. si fessinet, ad illa transeat: debebat, ad illa transeat, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢ κατεπεύγη, si res urgeat. Mox dicit ὅπῃ ἐκεῖνα καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπεύγη τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si fessinet, verterat Benediſt. Rectius L. Bos de ellipsi. pag. 136, (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (sive urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπεύγη hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκεῖνα refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GESN.

ead. l. 16. Ὁμοχρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod sit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδασκαλῶ imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu *Ein. c. 14. SOLAN.*

Pag. 210. l. 5. τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est τῷ κέντρῳ. Aliquid forsitan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum affecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsisque adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagen-sibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaest. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. I, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales acceperunt: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam *κέντρον* dixit? an per *κέντρον* generaliter tantum opificis *ἐκρίβειαν* intellexit, ut *ad amissum, ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accen-

dunt, diserte mentionem iniicit, diceris: Ἡδὴ παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλοις τὴν λίθον ταύτην ὥρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἄφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγώ γε & μοι, ταύτην λαβὼν — Ἀποτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματ' ἐκτίξαιμι, i. e. *hac sumta procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti*, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτίξω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lipf. Syntagm. de Vestal. sive T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si ramen utus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliff. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Ianffonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Merium, eodem anno (quod iam non diiudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharium extruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. "Ὡσπερ τοῖς ῥήτορι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torfit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὅρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπὸ κρῖσις ἐστίν, ὡς ἔφη, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορι ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύσιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere de veris, aut addere*. Mihi magis placet coniectura prior, atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Pr. λ. cap. 2, & passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio: Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu, vertens, *car l'historien ne compose s'int comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv. ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus. Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aiace Mast. v. 739: οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ εὐναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς τὰ πληθυντικὰ, καὶ ἀνὰ πάλιν.

ead. l. 12. Ἀλκαμένη) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut. πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulos του & τῷ encliticarum more pro τινος, τινι poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN.

ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim habet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auct. similia iam dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV, 19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *settoque elephantō*. Conf. mox, ἔπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum: nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, ὧς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίνη, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura iinxerit*. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Luciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausani. Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ δηλοὶ πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐωράκησαν ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δημοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κακοσημημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἡλείων) V. Ένυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπὶ νηίζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

ead. l. 15. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄραν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inapte. Reddenda ita sunt verba: Et cum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur. VITRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε φροίμῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφoῦντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam tum prooemio utitur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Et tunc quoque prooemio utitur implicite, si clare explicet, quatenam sint dicenda. GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὥς μήτε τὰ γινόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἐργα μεγάλα τε καὶ θωύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα ἀλλεῖα γένηται. SOLAN. Confer supr. Zeux. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε εἶσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἰσῶ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτῇ, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προὔχειν) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι· leviter & aequaliter proce-

dens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat, non male interpret. Προὔχων hic Luciano est, quod Petronio est *extra corpus orationis eminere*. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Εφν) Sic pro ἔχων in *Amsl.* ed. corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἐφν iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. brevitas. Gefn. celeritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verborum vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχεῖς ἔταινοι & ὀργοί, breves certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ομηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. Δ, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένιος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voss. II, 1.) cuius liber περὶ ἑρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπὰς) Suidas λοπὸν vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπὰς, quod apud Siculos praesertim *patellam*, apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφορίων) Chalcidensis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλιμάχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritis, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iuniore e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Caf. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi anam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed brevia, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγε
εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX,
387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad
vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iu-
niorem quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad
Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pier-
son. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλ-
λίμαχος reponendum coniiciebat Ἀντίμαχος.

ibid. Πόσειδ ἔπεισι) Brevitatem Callimachi Battiadae laudat,
& haec Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem.
ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηχανήμα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod ni-
mius non sit in describendis παρέργοις μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδὴ-
δης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σέ-
ξαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐμπνεύσας, ἢ πολιορ-
κίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειώδες ἐν, ἢ ἔτι πόλεως
σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scri-
ptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne di-
cam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem*, inepte
dici. Mf. optime, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
χρειώδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De
Softrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRÆV.
Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρήμα, quod re-
cte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτι πόλεων) Valde probō Ἐπιτολῶν, etsi vulgatam
exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα,
alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scri-
ptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros
omnes obsedit, ἔτι πολέων σχῆμα, inconcinnum profecto,
ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, in-
dicat, transire iam ad ipsa singulària exempla auctorem. Bre-
viter Ἐπιτολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione in-
ter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad
haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Descri-
bit Ἐπιτολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίου
ἀποκρήμου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. No-
men *Epirolarum* servari tanto magis hic & supra debuit, cum
etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appella-
rit XXV, 24, 4. GESN.

Pag. 216. l. 2. Ἐξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omis-
surus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quem-
admodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla
habetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπῃ) Atqui *Theopompum* hunc ipsum Athen.
III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestiganda
studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαρέτα, in-
quit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ
χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν
ἀκριβῆ. De impensis *Theopompi*, inquit ad hunc locum Casaub.
non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non
desunt, qui obstruant. Athen. ipse l. 6 δυσμάνεστατον appellat, pa-
rum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum *Theo-*
pompus carpsérat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βά-
σκανον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos
refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc *Theopompicum* scribendi genus
nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad
Att. II. De *Theopompi* maledicendi prurigne non Lucianus
solum, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudi-
cium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V.
& Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est,
(licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim &
Long. Past. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα
ὑπερβέγγετο. Idem p. 28, καὶ λαβοῦσα καὶ αὐθις ἐνέβαλλε τῷ
μόλπῃ. Noster supra c. 37, καὶ νῦν Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et
c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκη. & Somn. c. 7, ubi similia iam no-
tavit Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. I. In reliquis est σοί. SOLAN. Legendum
esse, non σοί δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretari
sumus, facile, puto, constabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat Solanus noster, Vorstium le-
gere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic lege-
rentur, ut in I. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthe-
si, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant,
& parenthesis etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς ad-
dere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δαυλοπρεπές) Antiquiores fere omnes edd.
legunt hic δολοπρ—barbare, Ald. nempe I. & B. 2. P. etiam.
Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. & A. & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptio-
ne, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac tutri vid. Schollum ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit; p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παραίτωνίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paraetonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφύκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. δ. XVII, ἔπειτα δὲ συνελθὲν ἐφύκτω ἐχόμενον ἐαυτὸν, ἐλέγευε. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Πενθ. etiam c. 2 & c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἐρμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi Ἀφύκτον, non, ut in omnibus, Ἀφευκτον. M. tamen Codex, qui in Ἐρμ. etiam habet Ἀφύκτα, hic mendose cum ceteris Ἀφευκτον habet. SOLAN. Ἀφύκτον verum esse, vid. var. lectt. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οικοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Etsi veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, If. Voss. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciani Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτήρσιν) Ptolemaeum & Berenicen intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c: SOLAN.

Pag. 218. l. 1. Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἄσι) Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amissum iustae historiae, quam si quis

observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκλύισται δὲ πῖθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquid adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hesychio, Κράσιον, sed Κρανεῖον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. IENS. Videas Th. Marcil. quoque scribere Κρανίῳ; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. RERTZ.

IN VERAЕ HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) *Mos athletarum*. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vita tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξίας) Medicis εὐεξία est perfecta sanitas, sive, ut Galenus definit, τῆς ὑγίαινης ἕξεως ἢ τελειότης. Vid. Foessii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελής) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὅρῳ ὡς ἔμμελής ἢ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. l. 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς διαίσιονης. Addo hic tantum Long. Past. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῷδε τῷ ἀντρώ & p. 67, ἄρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverfo ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I, p. 3, ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paulo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Τινὰς—σ—τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur τινὰς; in reliquis τινὰ, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi Fl. & B. 2. ceteras τινὰ. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τινὰ & πρὸς τινὰς. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi edd. Luciani ubique aliter habent. Attona autem particula sequente, accentum praepositionis inverto, scribens πρὸς τε. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Ms. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Ms. mox edidimus ἀν' ἐγγραφον, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγγραφον.

ead. l. 10. Κτησίας) Liber iste Ctesiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerptit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Codicem quem secutus est interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerant, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμῖς ἰδεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

non observanda sunt Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta existent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παραδόξα, γινώσκον μὲν ἅπασιν τὸ ψευδὸς πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῇ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Hercules, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IENS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratio, ne in Ἀβαρίς. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ τοῖς) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. Aristot. Hist. anim. I pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerosque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium l. c. eundem
Lucian. Vol. IV. M m

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. L. 5. (Ομήρου Ὀδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus ap-
pulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnavavit. COGN.

ead. l. 9. (Ἰδιώτας τοὺς Φαιάκας) Vacui capitis populum Phaeaca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. τοὺς Φαιάκας) Alcinoos Corcyrae regi, & eius populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia monstra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit*. COGN.

ead. l. 14. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis enim *καινοδοξίας* legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. (Ἐπαρόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA CROZE. Et *facere & pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrium Prometh. fin. ubi τί ἂν πάθοιμι; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatake-
rum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μινδὲ ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκείνα τὰ μὴ τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

ibid. τὴν ἀρχὴν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedict. Recte Gesnerus, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpretum* eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque alii, lensius, Elfnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter-

dum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.

ead. l. 11. Οὐρίω) Non contemnenda Aldina lectio εὐρω, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox οὐρίω ἀνέμω, unde huc assumptum videri potest. GESN. Οὐρίω Aldina prima aequae habet ac reliquae. Hinc εὐρω, quod Gein. ait Aldinam esse lectionem, forsitan erit ex Ald. 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. εὐρω habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Μὲν abest ab edd. Nos reposuimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu, propter sequens δὲ, — ἱκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ.

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίω) P. L. εὐρω, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito ἐνδεδίδουας magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap. 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mss. tolles, καὶ κύμα ἠνέχοντο, καὶ ζήθος ἐπεγίνετο, & fluctus intumuit, & caligo orta est. Vulgo ἐνεγίνετο. GRAEV. Ἐπεγίνετο) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. Iunt. cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπεγίνετο habet. SOLAN. Tempus imperfectum ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exigeret, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes, quid scribae sibi indulerint in his minutiis. Confer tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. confer. hist. & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, ἀπέλθωμεν ἡμῖς καθ' ἑαυτοὺς. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare per se, separatim, seorsum, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est,

Adde Carapl. § 9, καὶ μνήμα ἑαυτῷ παμύγεθες ἀναστήσας; ἐπιγράψω ubi ἑαυτῷ etiam pro ἑμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἑμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἑμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praefarendum sit, ut vid. ad Herodoti sive Aëtionis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλκοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κεράμιον πεποιημένη. Sic Long. Past. III, 109, πήρεον ἐλάφου, petam e pelle cervina. Theocr. Eidy. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφους κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53, κλίνη ἣν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellips. τοῦ ἐκ. Vid. Ienſ. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτω habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνον, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτί τε εὐδὺς πολλῶ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρήνας — ῥέον ὕδατι λευκῷ quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέον, diceres vulgaram οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχερσον, ἔρρει χερσὶ παῖς Ἀχιλλεύς Χάος θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶος περ) Sic Mss. Regg. 1954 & 3011. Edd. οἶος, sine περ.

ead. l. 16. Τὸ ῥεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Ἐνιαχού) Ad h. v. in eodem Mf. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

Pag. 225. l. 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. GRON.

ead. l. 4. Μεστοί) Ex Mf. Reg. 2954. Vulg. μέσται.

ead. l. 7. Ἡσπάζοντο καὶ) Mf. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni favet, quod in Mf. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. τότε καί. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰτίον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὐπω Bergl. ad Alciph. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec desunt in Cod. Flor. BOURD.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquarii simul & ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe Graiis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de causa *Hippogypos, Hippomyrmeces*, & id genus composita, semel quidem in parenthesis interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: ceterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberrassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίων, & L. 3, pr. σταδίων ὅσον ἑκατὸν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίων τριακοσίων.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: immo tercenties tria millia fuere; ſive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim lunae ab terra longe maior eſt, quam tu eam ponis. Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo, Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciuiſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60 ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt, milliar. 25800, ſi toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comiſca pag. 20 ſ. ponit. REITZ.

pag. 228. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι γῆσοι) Καὶ in edd. omiſſum recepiſimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, cum placuiſſet, cum decretum eſſet, ſupra Harmon. cap. 4, & hac Hiſt. c. 7. Et Long. Paſt. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὲ καὶ κείνη, καὶ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius ſimilia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. REITZ.

ead. l. 14. Νεὸς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἰστού) Vertunt, navis onerariae malo, & ſic omiſſo vocis ſecundae reſpectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus, varias eſſe earum navium magnitudines ac menſuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὸς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. ſupr. Ἐπιſκ. c. 22. SOLAN.

pag. 229. l. 3. Συμφησάντων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in edd. ſed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mss. Reg. 2954, in quo nos facile obſecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίων) Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſcularus eſt, quae in eius amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta, Niſidosque fratri tradidit currus alite regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσω) Long. Paſt. IV, 130, (male eſt 138 in ed. Moll.) Κατορθώſας δὲ τηλικούτων ἔργον, re praeclare geſta. Et ſic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώſας, & niſi rem feliciter geſſeris. REITZ.

ead. l. 13. Ἡλιον κατοικν.) Fuisse, Seneca ait, inter Stoïcos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit &c. Lact. III, 23. SOLAN.

Pag. 230. l. 6. Μέσον) Fl. & Iunt. non μέσον, ut in reliquis. Eadem Fl. mox ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσλαλήσ. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐτίς ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, misso exercitu, cui rei παραστῆλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 2, cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστῆλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστῆλαι.

Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, Ἐριδακηνούς φύλλοις μάλιστὰ προσοικνόντα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse oblitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucas. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus his velli, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, ibi vero & cum his ordinati. Poterant propius post hos. GRON.

ead. l. 6. Τετάρχατο) Velut τετάρχαται, pro τεταγμένοι εἰσι, ita & τετάρχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354. edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάρχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Long. Past. *πέπαντο*, ad quem doctiss. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: Longo nostro, ait, *familiare, istud augmentum negligere. Sic statim πεποίκιλτο* (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid. κεκήρωτο*. Notavit italia erudite Casaub. 2 ad Athen. 15. *Ei optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. Lucian. Tim. καταδεδίκαστο. Aët. 14, πεπιστεύκισαν, περιπεπαθήκει: Marci penuli. παραδεδώκισαν. I Ioh. 2, μεμενήκισαν. Ioh. 11, δεδώκισαν &c. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem *τοχ* affert *μεμνηάνητο*, ac sic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia superessent in auctororum libris, nisi δοκσισοφοί librarii mutassent. Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. REITZ.*

ead. l. 7. Ἄρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mf. Reg. 3011: *Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἣν καλοῦσι καὶ ἄμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτοι δὲ δύο τήν τε ἑλίκην καὶ τὴν κυνέουσαν*. Sed mutila sunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μέγθος δὲ) Sic Mf. Reg. 3011. Bene, propter praecedens *μὲν* — *οἱ μὲν ψυλλοτοξόται*. In edd. aberat δέ.

Pag. 232. l. 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Battachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis est orii. REITZ.

ead. l. 14. αὐτὸν) Et si αὐτὸν hic vertitur *se*, tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucydid. IV, 108, *λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νισαίαν τῇ ἑαυτοῦ μένου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ζυμβαλεῖν*, dicentis, *Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet*. Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ. per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33, & cap. 6 huius Hist. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. sic legitur: *οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ*. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. Αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic edit. Tigurina anni 1566 habet. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Basileenses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit*. Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὡς ἐκάστοις ἰδοῦναι, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgaræ lectionis. Benedictus obscurior, *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, norantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. Ὡς ἐκάστοις) Anglic. ὡς ἐκάστοις ἰδοῦναι. BOURD. Vid. 'Αστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἐκάστοι ἰλάσκονται, *prope cuique libitum est, vel ut fors tulit*. Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὡς ἐκάστος ἔτυχεν. In A. tamen P. & L. ὡς ἐκάστοις ἰδοῦναι. Sed glossema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἑξ μ. aut ad summum ἐξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. SOLAN.

Pag. 233. l. 5. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. Fl. omittere. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi Ex. vel Exc. solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. Flor. certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, iam *mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum *mox* sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιάνκτος) Malletm Εὐδιάνκτος, ut potius a *somno* deducatur, quam a *serenitate*. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ διπλεθρος) Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & Long. Paft. 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔση καὶ πλούσιος. *Ibid.* versus fin. κροῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρακες) Interpres secutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. Iunt. & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κέραξ, *corvus*, sacrum Phoebō, id est,

Soli cognatum animal: *κόρδαξ*, saltationis genus, si omnino hic pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi recti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae sequuntur, ea neque *Ἀεροκόρδαξ*, neque *Ἀεροκόραξ* in applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκόρακων aut ἀεροκορδάκων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. GESN.

in Schol. Ξστ'.) In edito erant tantum ξ', i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum, quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed & πήχεις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Basil.) vel bis dixisse legatur πλεθρον habere πήχεις ξη', id tamen vitiosum esse, & ex sequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλεθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Iam divides 400 in partes sex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus residuis, cuius residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἀσφενδύων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο. *eminus enim iaculabantur grandes admodum taphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere; putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel similiter.* Sed iterum hic agnoscenda fuit fociordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσσομίας) Angl. *δυσωδίας*. BOURD.

ead. l. 5. Χρίων) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. Κυνοπρόσωποι) Ctesiae κυνοεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κάκεινοι) Vorst. κἄκεινοι. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. Ὀμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ Ῥοδίου) Angl. *Ῥοδίου*. BOURD.

ibid. Ῥοδίου Κολοσσού) De huius altitudine inter antiquos scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 1666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad Euseb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controversiam, penes mercatores iudicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio Iun. 'Ροδίου, cum A. & P. Reliquae 'Ροδίων. SOLAN.
 - Pag. 238. l. 1. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd.
 VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) ob-
 servat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum
 ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus
 Graecis usurpari. Sed nomen Ἐκλείψις veteres raro de Lu-
 na, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem
 II Meteorolog. 8 τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post
 hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lu-
 nae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic
 opponit Dukerus, a quo haec desumsi. REITZ.

ead. l. 6. Ὀμήρου) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere Bened. & Parisinae inter-
 pres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicuntur. REITZ.

ead. l. 8. τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, de-
 sumtum, recteque προτεραίᾳ scribi, (pro προτέρα, quod in
 nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad
 Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. In-
 telligi autem ημέρα videtur, quod apud Thucyd. additur; ait
 enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλ-
 ον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συ-
 ρακουσίων τῇ δ' ὕστεραίᾳ &c. Et ἐκκλησίᾳ quoque intelligi
 queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursus I V. Hist. f.
 & Aſin. c. 42, & alibi. REITZ.

1 ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid
 paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καὶνὰς ἡδονὰς ἐπὶ
 μεγίστοις μισθοῖς ἐβηρᾶτο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ
 σὺγκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr.
 Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster
 infra Philop. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.
 Long. Paſt. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγων καὶ
 αὐριγγι. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ
 τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucy-
 did. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖσδε συμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βα-
 σιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse
 ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At
 iam videndum, an igitur ὁμήρου ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod mo-
 do praecessit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in*
has conditiones, i. e. se in fidem promissorum obsides daturus.
 Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-
 sidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio &
 confirmatio prioris. Et si non adeo multum interfit, si quis no-

vam actionem statuatur, & *insuper* vertatur, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἡθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendunt, nimirum ab ὑπισχυεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte veritas *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, ἢ τὰ πὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, & *insuper* dixit haec remittens &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter* haec sapiens. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & qui *volet*, *aliorum* sit *particeps*: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλούμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλούμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicumque voluerit.* L. BOS,

ead. l. 15. Δῶσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Paft. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἡξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημαῖς) Iosephus Acofta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φαλλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorst. De his vide Συρ. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φαλλὸς *uber*, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδιαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. Verae Hist. cap.

40 f. πελέκσει γοῦν διακρίαντες ἐν τῶν ὄν, νεοττόν ἄπτερον ἐξεκολλάσαμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum igitur unum ex ovibus securibus praecidissetus, pullum implumem exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines extiundunt. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαμπαῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine autoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponfarum loco sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Ms. Reg. 3011: quare sic rescriptimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Ms. supplevimus ἔ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεζόμεντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum lensio servandum cenſeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσθην, καθεσθεῖς, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεζόμεντες ab καθεσθεῖς; Atqui eo uti non designatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelorio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum Ἐκαθέσθην, a quo stilum suum non abstinuit Hesychius; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατερέξατο, Ἐκαθέσθην, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἄρ' ἔξετο, Ἐκαθέσθην. Praeterea quod hunc literarum κατ' ἄρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hesychii verba habet. Haec, inquam, bene lensius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Paſt. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρὺ καθεσθῆντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτόν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaeſivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτόν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτόν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὴν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in exsecrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἑδραῖς. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς ἀσὶ) Thom. Mag. v. ἀσὶ. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μέλι) i. e. *acetum*. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκεία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima*. Sic Aethiopem cygnum vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *ad-iecti contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Πονῶσιν) Ὑπνώσιν in Mf. BOURD.

ead. l. 3. Ἀλείφουσιν) Mf. & Cod. Angl. ἰδρούσιν: aliter tamen legit interp. BOURD. ἰδρούσιν) Hanc lectionem A. B. & P. in textum receperimus: quamquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negorium ipsis facessamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemisera, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstis, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Canta-

brigiæ anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὠσπερ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὕσα.

ead. l. 13. Οὐδὲ ἦπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἐντερον, οὐδὲ ἦπαρ. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

ead. l. 16. Μαλθακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Vestes molles* alibi sunt *sericae*. Ἰμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elfner. plura ex profanis auclt. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος, *mitis, remissus morbus*, I Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτωπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescriptimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περι & παρὰ saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χροῶ) Sic supra Ζεύξ. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρωπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μὲν.

ead. l. 15. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elfner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellecto τραπέζῃ, ut L. Bos docet. Alios probare ἐπὶ ξένια, scil. δῶρα, vid. Westf. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἔχουσιν) Conf. mox c. 33, ubi ὡς ἔχει. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumra urbs v. 820 seqq. Κοττυφίωτος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίωτος) Ait, se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωτος. Puto scri-

psisse Lucianum *Κακκυφίματος*, ridicule formata voce a *κἀκκῦ* & *κακῦζω*. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὀρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. *Πυρῶδεις*) Angl. *pyrosides*. BOURD. *Πυρῶδεις* A. & P. Reliqui *πυρῶδεις*, nisi quod *Fl.* *πυρῶδης*, *lune*. *πυρῶδεις* habent. SOLAN.

ead. l. 5. *Μαλακῶς ἐνδιδόντες*) Conf. supra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi Iens. vim huius verbi pluribus explicat. Opositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in A.G. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adscripterat Solanus, aliquem coniectasse, forsan ἀπορρίψοντες legendum. Sed ἀπορρίψοντες voluit, a ῥύπτω abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τῇ γυν. ἐξίνααι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. *Φαλλῶν*) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria Noster. GESN.

ead. l. 3. *Σκόλοπας*) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. *Περιβάλλοντες*) *Fl.* optime. Reliquae *περιλαβόντες*. SOLAN. Florentinam eo libentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic Long. Past. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequae se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Ms. Reg. 2954 *περιβαλόντες*, probante B. de Ball.

ead. l. 7. *Συνεπράξαι τοῖς ὀδούσιν*) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset*. Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorsus non fuit contracta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 Ver. Hist. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spacia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes

eam absorbere, sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam ρ . Adde etiam $\iota\sigma\tau. \beta$, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. κῦτος) Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl. κῦτος*. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long. &c.* SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Eri enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce *κῦτος* prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi *κῦτος* legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsitan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut *μῦθος, νῦθος*, &c. similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui *κῦτος τῆς γαστρὸς*, *capacitas alvi*. Et Dioscor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgaram est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiiciens, ne mihi nimis sumxisse dicar. RERTZ. Ut probio lectionem κῦτος, quam secuturus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgaram κῆτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἀπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse, divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis nomine
Lucian. Vol. IV. N n

strae, & Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γούν) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Εν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in sedem suam retractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. 'Οξέως) Florentinae lect. ὀξέως malam esse, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I, Ep. 2, p. 12, ἀφείς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφείς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. 'Ο δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἔρεῖν &c.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: *ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπύθνεμεν.* Et inferius, *ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ κατ' ἑαυτὸν διεξήει.* L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λούμεθα) Huc pertinet, quod Iens. in Lect. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, scribens: Λούμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι. Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε Bisetius ait metri causa dictum, vid. Maittaire de Dialect. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & Nigr. c. 13, λούμενος, non λούμενος, sine varietate legitur; nec non postea; quare rursus aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτωνομένδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus. Male.*

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hircu compositi, quem Μένδης esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive *stellionem* dicas, sive *selem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. GESN.

Pag. 255. l. 1. Θυνοκέφαλοι) In S. Κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex θυνοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *canceris* commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quendam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit Κυνοκέφαλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Etsi Parisina Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynocephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. ἑαυτοὺς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρακελεύμενοι ἑν ἑαυτοῖς, & *se mutuo* adhortati. REITZ.

ibid. Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. Alciph. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῶον εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμᾶς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. Σηπτὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ita οἱ κακτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἐωνημένος, qui emerat, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I, 13, ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπαλληλοι — σῶ-

ματος ἡδοναί, subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates. Permutatio eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficiant. REITZ.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittorodes* genus bellicosum & velocissimum. Forte Ψιττόποδες, quā habebant pedes instar passerum, a ψῖττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Λεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ὄχθυον ψῖτταν κατατείνας, οἶσα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi; sed ut recte Benediclus, contento cursu rus ivi. Unde lux Hesychio in voce ψῖττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἑλαφος ὑπτάμενοι μεταξύ δρασμὸν βουλεύουσιν ἐκ τοῦ ὑπταμένου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψῖτταν κατατείνασαι ἅπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένιτας ἐκπετῆσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψιττόποδες, ut cum Παγουράδαις sociantur melius: piscium enim nomina Ψῖττα & Πάγουρος. Ψῖττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῖτταν etiam adhibet noster Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GESN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττοπόσιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὄραν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσωμεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congregi poterimus, & qua ratione victuri simus. IENS.

ead. l. 17. Τῆς προθεσμίας ἐνεστῶσης) Obscure versio Parisina, iam pacti tempore imminente. Sed προθεσμίαν esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigri- no, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elsner. ad N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι servavi, etsi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare e tentoriis, tuguriis, exciti; quasi oppositum τῷ

ἐνυλίζομαι. Et sic video Gesnerum accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. τοὺς φωλεοὺς) Frater monet legendum τὰς φωλ. contra edd. REITZ.

Pag. 257. l. 5. Κυνοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta B. 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynoccephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀντήχει τὸ κῦτος) Wessel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniicit ἀντέχει τὸ κῦτος, quod κῦτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoscat, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλῇ βοῇ χρώμενοι. Clamori enim hic bene respondet Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas repercussionem commemorare. REITZ.

Pag. 258. l. 15. Ἀπαντα ὦν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὦν. SOLAN.

Pag. 259. l. 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτώ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαίων) Sic πηχυαῖοι supra c. 22; & ἡμισταδιαίους hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. II. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἄνεμος) Vulgo ἄνεμος sine articulo, quem restituiamus ex Mf. Reg. 3000.

ead. l. 16. Ἡ) P. L. & ed. Iunt. In reliquis οἱ. Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carperat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *dissolutae* interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN.

ead. l. 13. Σπύγγοις) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κόγγοις, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναι κρουσάμεναι) Nimis

saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, *reliquae collisa puppi fugerunt*. Siccine? collisa puppi poterant fugere? Verte, *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατεδύσαν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyaen. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAЕ HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων vid. princ. 1 VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod Vorst. ingerit, attendenti parebit: satis enim commode ad διέγναμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quiddam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & Sallust. lug. cap. 113, 3: *Dicitur secum ipse multa agitavisse*, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non libet. At potuit Vorstii mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι, plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις δολοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent *μεγάλαις*, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεκλύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξήλαντες) Cum vertissent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus, fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates traditam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, *δεικνύν μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον πύλισαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγυια*. Et translate in A-moribus, *ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξάψαμενος περιήειν*. GRON.

ead. l. 9. Καὶ) Καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπάγῃ) Ridet. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege *προελθόντες*. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam *προελθόντες, producentes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam *προσελθόντες, accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sibi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλώλειται) Hoc verbum, ut suspectum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀπωλώλει, vel ἀπωλείτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ ὁ Μώμος) Lucianus hic aludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅσον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. ὅσον τε. Μὲν respondet seq. δὲ — ποτὶν δέ.

ead. l. 15. Τυρὼ) Huius fabulam repete ex Έν. Δ. XIII, & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλῶ) Nota etiam est Φελλὰς Pamphyliæ urbs, itemque Φελλεύς mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνωδοιπόρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duæ voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρόραν) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animæ, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Luctu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπηρεμίσις) Quamquam enim vox sit inso-

lens, aptissima videtur. Verbo *ἐπηρμένω* utitur Ἐρωτ. cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, *ἐπ' ἐρημίας*, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpsiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) suspensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βοῦ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀθρόος. Nostri Codices non ἀθρούς, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτοῦντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, ad tibiam vel citharam saltant; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Utique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, applaudens & laudibus indecentissimis acclamans. GRON.

ead. l. 12. Περιπλοῖς) Angl. περιπλοῖς. BOURD. Περιπολ. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes περιπλοῖς, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθους) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἶαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Dictys Cretens. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενίπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. *Iunt.* notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. aē. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδάκκισαν pro ἐδεδάκκισαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὐχοντο & ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὐχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ἠύχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba αὐτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πτόμενον τοῦ ἐλλαβόρου) Th. Magist. v. πτόμαι. SOLAN. Sed ἐλλαβόρον adspirare apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii; reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & S.

ead. l. 14. Περὶ προσδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κύρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὗτος) Sic lego pro οὗτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμιναι) Benedictus; portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναὺν μονόξυλον, πᾶνιν solido ex ligno constatam. Quae versiones quam sint ab-

furdae, docet ipse, cum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide*. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

in Schol. Αὐτὴ μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ad modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam haec illis similia sint, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πυχῶν ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. *supra* Catapl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πύελος, ὄρυγμα, ἔμβατὴ, ἔβα ἀπολούονται. Aristoph. Schol. *Vorst.* Vid. *l. π. c. 6.* SOLAN.

ibid. Ἑσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, *utuntur autem vestibus purpureis &c.* statuas ἑσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic evadat faciliior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, araneorum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aeo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, *Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus, *pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis*. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti causa factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. *ὠραιότητα*. Aliam tamen lectionem secutus est interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἄλλ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subrilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ὅμοια γυμνῇ τις ἢ ψυχῇ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένην. εἰ γοῦν μὴ ἄλλαι τὶς, οὐκ ἂν ἐλέγχετο μὴ εἶναι σῶμα τὸ δρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt, ut umbrae rellae, non nigrae.* Latina versio *εἰ γοῦν μὴ ἄλλαι τὶς*, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rellae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὄρθαι) Umbræ aliae in libero loco stantibus hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, instar homi-

his ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδης τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μήλα ἀππιδία, δαμασκηνὰ, καὶ ὕσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Const. Γεωπ. L. X.*) *Vorst.* SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθοπυγίῳ facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Εὐνομος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege, quam narrat in *Προτρ.* Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Στησίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. Macrobian. COGN.

ead. l. 12. Ἑλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI, 245, & Plat. in Phaedro; adde Isocr. *Ἑλ. ἐγκ.* p. 329. SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) Angl. παρά. BOURD. Παρὰ) Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. COGN.

ead. l. 5. Λοκροῦ Αἴαντος) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νομᾶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide *Ἀποφρ. c. 8,* & *Μακρόβ. c. 8.* SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide *Ἐπισκ. c. 10,* & Plut. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus.

mus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in Protag. 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. Ὡστε γῆμαι Λαίδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρωτηθεὶς ποῖα καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὴδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίση) Vide supra B. πρῶσ. cap. 23, & Ἐμμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίση) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαῖκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μετὰθεσιν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληξίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, quae *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διόμνντε δὲ.) Vide, quae nos supra ad B. πρᾶσ. c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτοῦς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressolium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annoravimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstramus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοῦς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synefi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἔφασκεν legendum: quod etsi praestit vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ Χῖον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτοῦς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπὶ πόλεις δισκίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὀμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμῖν, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiaf. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum sem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίκην θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thef. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Et si paulo plus valeat, quam simplex, ut Bifetus ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. περιττὴ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος πρὸς ἑμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. REITZ.

Pag. 280. l. 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodorus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN. ead. l. 4. Μνησίδος) Immerito hic Homerum fugillat, quod iram Achillis initium suo poemati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέραν) Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὑψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδέσμεν) Vertunt: *ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari.* Sed an ἑώρα, est, *vidi?* an οὐκ ἐδέσμεν, est, *veritus sum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori compareretur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci varis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtrigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boecleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diff. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzetze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum fulcis aliquantum excavatis describendi sunt, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescripsimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπεννεγμένη, pro vulg. ἀπεννεγ.

ead. l. 14. Θερσίτου) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσκόψε) L. B. 2. & S. Cett. prave ἔσκολε. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Χρυσούς ὄλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auſt. § 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellips. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Etſi hic totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. Εὐφορβόν) Troianus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. Αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὀπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ δάμα ὀπτημένον γέροντα ὄραν. Sed in praef. temp. mox c. 29, & supra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. Θανατούσια) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritis hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatae inferuit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, & symposium in eius Attica alicubi locum habeant. Sapiſt Potterus, qui, cum cetera exciperet, expunxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) *Lucta vicit Carus Heraclides*. Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fuisse diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basileensi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule stabat*, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulyſſes? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime annotasse patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Consule Loyd, honoratissimi Praefulis Wigorniensis doctissimum & ipsum filium, ad Olymp. CXLII Caral. Olymp. a Scal. editum. Pausan. Suid. (sed apud

hunc suo loco non compareret aut Κάρος, aut Κάπρος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luſtantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & ſeqq.) cum Aiace, quem & proſtravit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρείου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. Ὀστis) Ita reſtituimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. τίς.

ead. l. 3. Ὀμηρος — Ἡς.) Ad traditionem alludit, quae coaeſtaneos faciebat. Vid. Philoſtr. Her. p. 726, & ſeq. & Hennet. pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impoſiti noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσιριν) Buſiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thraſii conſilio hoſpites violabat incognitos, ut eorum ſanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose antea ſcribebatur Βούσυριν. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, ſed & numiſmata ſcribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos ſuos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipſis ad devorandum obiectus eſt. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκείρωνε) Latronem inſignem, qui proximos Megaris ſcopulos inſidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere ſaeviebat: hunc Theſeus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμτην) Schinim, inſignem latronem, qui circa Iſthmi initium, teſte Pauſania, miro crudelitatis genere ſaeviebat. De eo Plutarch. in Theſ. COGN. Vide Plut. in vita Theſei. Et Xenoph. lib. II Ἀπομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, ſupra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. Πιτυκάμπτης ſcribit, omiſſo medio ο. REITZ.

ead. l. 11. Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος) Bene contra Th. Magiſt. monet Ienſ. in Lectt. Luc. pag. 10, ſcribens: Ἡρῶ Ἀττικοί, ſcribit iterum Thomas, οὐχ Ἡρώα καὶ Ἡρώς, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἡρώας. Ecce tamen non ſemel Ἡρώας Lucianus. In Zeux. c. 3, ὁ Ζεῦξις οὐκ ἐγγραφεν Ἡρώας, ἢ Δεούς. In Vera Hiſt. cap. 23, Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος. Ipſa quoque haec vox Ἡῶν, ἡϊόνος, deterior, quam ἡῶν, ἡόνος, cenſetur ab eodem; cum tamen non modo in noviffime adducto hoc Luciani loco, ſed & in aliis; ac ſerpe omnibus, haec vo-

cis huius forma diferte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὅρνεα ἐπὶ
τῶν ἡϊόνων ἄδοντα. Ibid. Πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec
alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium exi-
stimavi. REITZ.

Pag. 283. l. 2. Ἐπὶ Δηλίῳ) Hic cum fortiter pugnas-
set, tandem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophon-
tem equo delapsū pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσ. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 L. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Δηλίον. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. &
100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnas-
se traditur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Et-
si ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. II. VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto le-
gendum ἑταίρους: nam & infra in Demonacte discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δὲ τινος
τῶν ἑταίρων & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὄρων ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos,
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso
horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nem-
pe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταί-
ρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταῖρα legendum monet ἑτέρη,
ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια
celebrasse, patet ex seqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris le-

gebatur *ἐτέρους* sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *ἑταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura afsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonon, de quo Bentleius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Persicam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) Κίρυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα*. Sed ecce Scholiastes non *ἐπιμανῶς*, sed *ἐπινῶς*, legi vult, idque exponit *ἐφελκυστικῶς*, addens *ἐπινάζειν* notare *ἐφέλκεσθαι*. Ubi *ἐπινάζειν* alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ *Ἐπινάξαι*, quod Hesychius exponit, *ἐπιπακτώσαι* in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur *ἐπινῶς*. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λίαν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὕπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίρυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo *ἀρπάσαι* neque enim quidquam, quo *ἀρπάσας* subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, *ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν*.

ead. l. 16. Κολασθησόμενος) Flor. *κωλυθησόμενος*. BOURD. *Κωλυθ.*) Sic Fl. & Iunt. edd. (nisi quod in utraque mendose est *κολ.*) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas *κολασθησόμενος*. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσαν) Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι: ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps*. Ut & in Pseudomant. c. 57, *παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀπεβαιεῖν, postquam parum abfuisset, quin periisset*. VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gesnerus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuisssem: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obfop. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene lungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, *παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακῶ, parum abfuit quin &c.* Adde Nostrium Catapl. c. 4 f. *παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, tantillum aberat, quin effugisset*. In Thucydid. tamen L. VI, c. 37, ὅστε παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, vertitur, *quantomore ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & Scholiaf. sic exponit: *τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς ταῦτε διαγγέλλουσι &c.* quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ ἐκέλευον) Vid. Th. Mag. v. Βούλομας eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἀφ' ὧν) i. e. *unde*; pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτουσι: quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ἡμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. p. 109. Ad Homeri etiam μόλυ (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτη κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὥρξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτη προσεύχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ἄρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδί) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amor auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodoritus etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίου — καὶ ἐκδημήσαντας ὀντυθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE.

Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Λουκιανός) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive i vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τὸ γὰρ) Lege οὕτω γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξηρος. Vid. Pnt. c. 7, & in Eύχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τραχῶσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed fatis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπὸ ῥῶγας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχῶν, τραχῶνος, locus asper, etsi omnium edit. accentum, qui in prima erat, fervavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1 Ver. Hist. c. 4, ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἦπαρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ παντός. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἰς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; praeferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἰς.

Pag. 291. l. 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benedictus, ſalutato Nauplio diſceſſi. Prorſus non ita, ſed ſalutatum Nauplium remiſi; haec enim conveniunt praecedentibus. GRON.

ead. l. 13. Πύλιν) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquare; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpijs, Theriopylis* &c.? SOLAN. Emendationem Solani, πάλιν legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὀμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγὰς δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praeſiſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. Fl. & Iunt. Reliquae περί. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεποιημ.) Conf. ſupra 1 Ver. Hist. c. 7, χαλκοῦ πεποιοημένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δεσμὸν ῥάβδου χλοῦρας λυγίſας. Et III, 116, ſτεφανίſκον ἰων πλέκουſα, *corollam ex violis neſtens*. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποιήτο. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 17. Ἐμμενετικὰ) Ex C. inſertum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, ſi nique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀντιφῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum τερατοſκόπον vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solae autem Fl. & P. recte hic habent. Reliquae vitioſe περί. S. autem & A. quod mireris, ἐπί. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀνειρώων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis feriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) *Accurate receperunt recte veritas non absumilem Longi phrasin*, in Pastor. IV, pag. 107 ed. Moll. Τοῦτον ἐδεξιούντο πᾶσαν δεξιῶσιν· five, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *servi industrii* sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐαρχούμενοι) *I. Fl. & H.* nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. Past. III, 120 ed. Iungerm. μιμῆται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ἔργα, θερία. Et L. IV, 115, (123. Moll.) θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ὠχυρία νήσος) Vid. Plut. 1733. SOLAN.

ead. l. 6. Λευκοθέας) *Matuta.* VORST.

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elfner. ad Epist. Petr. III, 20, quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut Aetor. XVII, 44, διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγόου) Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.

ead. l. 17. Ὀμηρος εἶπε) Odyss. E, 57. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ἐπελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *En d. V*, & *Γυμν. c. 21*. Suspico tamen, fuisse a Luciano scriptum ὑπελέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. *Ἐπεδέξατο*) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε *diversum*, non comminiscabar aliud, quam quod in interpretatio-

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgarum quidem illud, *postquam epistolam accepit & admisit*, non intelligebam. GESN. Solanum secuti rescriptimus ἐπελέξατο cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ὁποῖα ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucyd. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἀνεμον κατιόντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescribendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Mf. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ᾗξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens naves esse maximas. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque expectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non arrideat in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ᾗ, i. e. c. 60, pro ᾗξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κοροκύνθην elliptice refer-

tur, et si pluralis & neutrum adiectivum praeceffit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse*. Sallust. Cat. 56, 5, *Servitia* — cuius, ad quem l. vide Excurs. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auct. collegit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἕξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρδεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλῖναι). Non absimilia dedit Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissem Hippocr. Sect. II, aph. 3, Ὑπνὸς ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρα τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Iens. ex Lucian. Amor. καρπούς — ἀσυνωρόφουν, pro οὐς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid. apud Interpret. ad Aristoph. Plut. 291, τέκνα ἐπαναβαῶντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi Kusterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυανή, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρώεῖ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Adde tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρώματων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχωμάλως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad eundem Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. ἕως ἀγχωμάλα ἐναυμάχουν ait, Waffiusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ:
ead. l. 8. Ὠλιγόρησαν) Etſi ſupra ſatis dixi, augmentum
ſaepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non
credo ſic Lucian. dediffe, quia uſitatiffimum in hoc verbo aug-
mentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum in-
de non fit longius, ſi addatur, (ut in pluſquam. quae ſatis po-
lyſyllaba per ſe, ideoque augmentum frequenter negligunt.)
Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum
longa permutanda ſcribarum culpa ſit quotidiana; ſed poſtea
conſulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* re-
cte ὀλιγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφη) Sic *L. & Fl.* ed. melius, quam quod in aliis
eſt, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν) Suſpisor legendum ἀπεκρούσα-
μεν. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut ſaepe, Th.
Magiſter, ſcribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν.
Habuiſmus & ſupra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26; item
hac differt. c. 26, & alibi. Habet & *Evang. Marc. XIII, 35.*
& *Luc. XI, 5* &c. REITZ.

ead. l. 17. Γοεράν τινα &c.) Conf. ſupra *Ἀλλ. c. 1.* SOLAN.

Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον) Male Solanus in marg. *l.* notarat;
etiam *S. & H.* cum *l.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte
habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet.
Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in *Lex.*
minore ἀδρῶ augeo male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibi-
dem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπετρέξατο) Conf. *Ἀλλ. c. 1.* SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *l.* aequae ac *Fl. & H.* reperiri
notabat Solanus. Idem ſic notarat ſupra *Hermot. cap. 29.* An
igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud
Noſtrum occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέλαι) Quamquam hic aliam lectionem fug-
gerant Scholiaſtes & *Fl.* ed. cave hanc mutaffis: proprium
enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε &c. Vul-
gatam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀαράν ῥάβδον) Iterum imperite Lucia-
num inculſat Scholiaſtes: notum enim eſt, hoc deſumtum eſſe
ex Bacchi fabula. CLER.

*Pag. 300. l. 12. Καὶ δὴ ἀδύκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ
τὴν κόμην τῶν δένδρων*) Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis na-
vigatio, ſive ὑλῆεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere Joſe-

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auſtoreſque habet, Hiftoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec *ῥητὴς* narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voir le ſoleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour là decouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. 'Αντὶ τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. 'Αντιμάχου) Scripſerat is poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat. Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab omnibus legi velleret. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὥς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὐ μὴδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verboſum fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epift. ad Nicobulum 2, his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μικρὸς, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁρώμεν) Edd. Fl. & B. 2. recte; in reliquis ἑωρώμεν. Latinus interpres recte vertit, quaſi ὁρώμεν & ipſe legiſſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens B. 2. i. e. Baſileenſem ſecundam, cum Florentina facere; nam aequae ac B. 1, cuius errores fideliter ſolet repetere, habet ἑωρώμεν. De Florent. vero recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττόνων) Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaefivit Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paulo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, absolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε huc, intellexto χωρίον accipitur, vid. L. Bos de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus, ut generale, etiam ſubſtantivis masculinis & femininis iungi, quis nescit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βούς,

ἐκεῖνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χάρις, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήειμεν, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. Iunt. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omissio καίτοι Mss. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καί τι.

Pag. 303, l. 5. Κτείνομεν) Et sic cum l. habere Fl. & H. notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνομεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνυστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον: ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, Iugurtha Sulla vinētus traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, e. 23, 11, Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumfistunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert moliri — & pertentant, aliaque similia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ὁδὸν στῆλαι, ἢ ἐνδύναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέουσιν οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλοὺς) Vertunt: post hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant. Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de suberibus loqui tanquam de vehiculis; de delphinis tanquam de equis vehicula trahentibus; de hominibus illis, qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agentibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν quae propterea hic non reddenda erant, remigare & equitare. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt homines alii, uti habet versio; sed illi delphini, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: Praeter hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praecedentes trahebant subera. VITRING.

ibid. φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κάπταῦθα) At vide ποῦς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. Φελλός) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat in tota Italia nasci suber. Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus in Tyrrhenia nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλός idem significasse ac φλοῖς, & suber κατ' ἀνωμασίαν dictum corticem, (ita legitur, pro cortex) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικὴν ὄδον ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζὸν ex Hom. Il. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάρανσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: Ἑλληνα πόλεμον habet Thucyd;

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) REITZ:

ead. l. 4. Καβαλοῦσα) Ἀν Κοβαλοῦσα, α κόβαλος, i. e. κοβα-
λοῦσα; GUYET. Haftenus Lucianus nomina finxerat intel-
lectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, mon-
strosa & barbara vocabula cur obrudat, nondum satis per-
spicio. Est tamen Graeca vox καββαλινός, vel huic proxima
καββάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant *pro-*
iciendi sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421,
2, καββαλινώτερος. Sed pone, regionem Καββαλοῦσαν ideo
dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs
Ἰδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* al-
ludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Caba-*
lensem memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Κα-
βαλοῦσα forte est καββαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, deiciens
homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ἰδαμαρδίαν res diffici-
lior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ἰδαμαρ-
δίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυ-
ναῖκας: ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fuga-
cius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere igna-
vos, & similes libidinosis asinis homines. GESN. Cl. Bel. de
Ball. coniciebat Κασαλβαδοῦσα, l'isle des courtisanes, a κα-
σάλβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106.

ead. l. 5. Λαβοῦσαι) Ἀνγλ. Διαλακοῦσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο) In-
terpres: *secum quemque singulae abduxerunt* &c. Mallem: *singu-*
lae quemque domum suam abduxerunt. Ita passim, ὡς αὐτὸν, &
πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Ἀσιν. cap. 42, ἐπιθείς μοι τὸν
πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad ae-
des suas, *me ducebat*. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, *sine e.*
ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l.
annotat: *Je s'ouvre une lacune dans cet endroit, où le texte dit:*
pour moi je m'arrêterai un peu. Ce ne peut être dans la campagne,
mais chez la courtisane qu'il aperçoit les ossemens dont il parle plus
bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il
dit, je m'arrêterai &c.

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam
nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat
Rhodamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὀνοσκελέας) De hac copiose Coelius. Tan-
git Gilbert. Gaulminus ad Pfellum. Interpr. Aristophan. ad
Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀνῆλθέ τις &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

cad. l. 4. Καὶ αὐτὸν) Καὶ abesse etiam a Fl. notat Solanus in marg. I. Si eo caractere Flor. edit. ut solet, designat, errat; nam compareret in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

cad. l. 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidete, & nos *affscheren*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Pag. 309. l. 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὥς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργία sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis, *vivens unā cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit;* ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. IENS. Ζῶν ἔτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exfulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οικείων, Τυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὅρας οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔχεις πράγματα δ' ἐδιδῶς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ιστ. β, c. 10, τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίνομεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἔτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua exspectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iu-

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus pater* ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes* pro metu si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius *Inst. Or. IV, 12, 3*;) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis satis notum; sic *μοχ. c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου*, ubi plura simil. dabimus. Et *c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων*, quod Erasmus vertit, *quique in posterum imminuebant metus*; Ienius, *futur. tempor. horrores*: sed quia *ἐλπίδι φόβος* additur, dices, distinguere a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* s. *terror* est ob mala praesentia, *ἐλπίς κακῶν metus futurorum*, s. *expectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. *L. 2, 1, 16, Πάσαι μὲν τὸδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος*, *hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immixtis) *diu sperabam*, i. e. metuebam. Scio, *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc saepe *ἐλπίζειν* alii *ἀπλῶς metuere* verterunt, ut in Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. l. 8. Κελεύει) Ita *B. 2. & S.* Reliquae *κελεύει. SOLAN.*

ead. l. 17. τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpretes, *qui tyrannidem affellantes e medio tollebat*. Τοὺς τυραννομένους, hoc est, *tyrannide vexatos*. MENAG. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum *I.* habere *Fl. H. & S.* notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, *tyrannidem affellantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia *τυραννοῦμαι* passive solet accipi, ut paulo ante, *ἐτυραννείτο*. Ut ap. Dion. Hal. *IX, p. 601, 37, βασιλευμένης τε καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως*. Iterum *XI, p. 721, 23, & alibi*. Herodian. *I, 16, 1, & sic passim* apud alios. Sed media forma accepit Erasmi. Concederem, si a *τυραννιάω* formatum esset, quod *tyrannidem affello* signific. Sed quid si pro *ἐκκόπτων* legamus *ἐγκόπτων*, ut significetur, filius

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλευοντας φοβῶν, Erasmus etiam infeliciter reddiderat, *qui insidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriæ notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, ἀποσπασμένον, respondens τῷ cheroth, atque τῷ θλαδίφ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίζ. iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quæ cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discesse non oportuit. Quod si ἀνασπῶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπῶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adiungere*, *quasi sursum, in arcem suam, trahere*. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. ead. l. 13. Τῆς ἐμῆς) Ταῖς ἐμαῖς. MARCIL.

Pag. 314. l. 6. Πάντες ἡμῶν) Sic Mss. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μὲν.

Pag. 315. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriæ immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstiti adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriæ, post tam nobile facinus, ignobiliori caede præcedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit portor, ὅπερ ἐγὼ προύμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτένησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. Intellegitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὁ ξίφος, κοινῶνδ, P p

καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδεις γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. Τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit; *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GESN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὲς ὁ φόρος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: Ἐμὲς ὁ φόρος, ἢ χεὶρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, *filium obtruncavi*, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra. Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum*. Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis & enssem*. Ipsa sua Dido concidit usa manu. Persequitur porro Tyrannicida: Μὰ τοῖνον ἀκροβολουῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μὴδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses οὐ ποιούντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἔμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ ἐκείνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσει τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῶ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedisset*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnasset*. IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μὴκέτ' ἐστίν) Adleverat Hemsterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, Παχὴλ κλαίονσα — ὅτι

ὅν κ' εἰς), plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ τῷ τρώπῳ) Articulum τῷ pro τινί hic accipiendum, recte monuit Iensf. nota superiore. Exemplum vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. huius Diff. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρωμένου) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστρεῖν. Quam pronom fuerit v mutare in υ, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἰ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολλάζεσθαι, μάλα δίκαιος. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praeiunxitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluist. Non nisi inficete haec ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valere noluist. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίνεσθαι significat minus valere? Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praeiunxit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, eius, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunitè abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissimo, est hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένος (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse interfector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfectò passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim. Sic in Nigri-

no § 10: Σὺ γὰρ ὁλίγα, καὶ ὅσα εἶδον τε ἡν, τυγχάνεις τῇ μνημῆ

συγκακομισμένος, Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum affers; pro συγκακομικώς. Lib. 2 Verae Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἀρχεῖ παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένοι, Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis. In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷφ' σοί, — τεθνηγμένους παρσκευασμένῳ τοὺς λόγους, Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine. Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. Sic πεπονημένος εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνούς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι δι, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπὲρ καὶ πεπονημένους. Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρσκευασμένος ὄπλα. Sic κακτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κακτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. Lucianus in De saltatione cap. 79: Ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχειρωκε. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποιῖται δαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, virgam quandam fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristitia tartara mittit. Sic ἐπεποιῖτο pro ἐπεποιῖκει Noster in Prometheus es in verbis. Itidem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασὶ γέτοι Φειδίαν, ὄνυχ αὐτὸν λόντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικὸς ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario αὐτοὺς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἐαλωκὸς valet captus apud Nostrium in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumptum*, καταναλώσαντα; nec sentiam cum Vulcanio, emendenti καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *absumptum*. Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιῶ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Nostrium, Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιῶς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι δέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῃ τρόπῳ εὐ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις.

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censēs, & neutiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censebis, quibus dignos censēs bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab Marcilio indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, pari ratione mereri praeſtium cenſendus eſt hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt: ſive, eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus. Sic enim αὐτὸς τινι dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. IENS.

Pag. 319. l. 4. Μάλα δικάως) Καὶ μάλα δικάως. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, ſi plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expreſſum erat, quod iam ſublato minus hiantem facit orationem: ſi quis tamen καὶ inſertum cupit, ei licet id aſſumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο δεῖν.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par eſſe factio, id quod extra metum ſeu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἵσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et ſic videtur legiſſe interpres. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. τ. ἥσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσον in omnibus legebatur ἵσον. Locum corruptum merito cenſebat Vorſtius, qui illud ἥσσον non viderat. SOLAN. Sic vertere viſum, ut ipſa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod ſua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Αδείαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obverſantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεία & ἀδεῶς ſimiliter ponuntur, ut non tam ad metus abſentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deſt, facultatem, opportunitatemque referantur: ſed memoriae conſiſus, ut ſit, ſcribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἥσσον) Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in verſione repoſui, ut quam minime multa in Geſneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἵσον compoſita, ſic habebat: nonne enim voluit ipſi factio ae-

qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non reiicio, sic tamen illud ἡσσαν eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censerī audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit.* Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, veritas, cuius significatus exempla Steph. in Thef. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea agendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iosephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ παραχρῆν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Assentirer facile de πεπραγμένον hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδειας significet, eius esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὸ τῆς est *licentia ipsa.* REITZ.

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commode ἀποκτείνοντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον) Marcilius pro τοῦτον legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in Sympof. pag. 893, εἰς ταῦτον τῷ οἴνῳ. Imitati sunt Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidenti.* VITRING. Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic iugulum significare, aequae ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἴπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtulisse ultro iugulum*. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος (quod Erasmi ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μάλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliquit*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλεῖδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *mastrandam* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obverfabantur memoriae poetarum verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Ὑμεῖς) Quamquam Parisina habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat vos. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δὲ σοι πῶς ἀπῆλθεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Mf. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) Ti in edd. deficiens, reposuimus ex Mf. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἐκ γε) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) An παραστάντα; GUYET. Accipio καταστάντα iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis ICtis usitatum: Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνος) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνος legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

te misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior appareret. SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχ εἰρησα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνος μόνος ἀξίος εἰμι, i. e. ut coniciio, τῆς γνώμης μόνος &c. ut sensus esset: *suscepī negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum: ἐνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. l. 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatus post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2, c. 32: Οὕτω κουφάτατος πέλε Γάιος, ὥστ' ἐκολύμβη &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατόρθωσι) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra i Ver. Hist. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. l. 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Ὅσον ἐν ἡλικίᾳ) Ἠλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I Demosth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὀρπονitur πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII, c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I, p. 446. Pari modo Latinis aetas usurpatur. Liv. XLII, 34, Cum primum in aetatem veni. L. Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 272 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilus est. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθύς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. A. i W. notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuvaretur. REITZ.

ibid. τὸ δ' εὐθύς) Turbant hic Codices. In Flor. defunt τὸ δ' εὐθύς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθύς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatae retineo. SOLAN.

Pag. 325. l. 1. Ὡς οὗτος) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehenden-

sionis habens, ut Aesop. in fabulis per saepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὁ πότερον, ὃ οὗτος, βούλη, ποιήσον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὃ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλῃ, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδω. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie*; nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. l. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu futuri sumitur, ne te moretur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος: & cap. 11, ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysof. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' α. ἔ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. Ἀπαντὰ τοίνυν αὐτῷ ἄθρ' ἀβρὰ περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cummulata ei circumdedi, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli. Interpres non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. IENS.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus arri-
det illud καὶ, quod lenf. post χρόνων inseri vult, punctum mi-
nus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sensus satis con-
stat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ.

ibid. (Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta *Iunt.*,
quae περὶ habet, quod in *P.* etiam exstat. SOLAN.

ibid. καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET.
Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. l. 2. Ὅφ' αὐτῶν) Ὅφ' αὐτοῦ erat in *P.* Sed ex ipso
ὅφ' satis apparet, eam & αὐτῶν adspirare voluisse. REITZ.

ead. l. 14. Παντὶ) Leg. πάντῃ τουτο. GUYET.

ibid. Νομίσατε) Ἐνομίσατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνο-
μίσατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum
sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur,
quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia
verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo
addidissim, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra
adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo ac-
cepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομι-
σαίτε legere, ut sit, *iudicassetis*; nam vel sic, vel ἐνομίσατε le-
gendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mi-
hi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίσατε relinquendum,
cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protasim
argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium ho-
norate: nonne ipsum quoque dominum ultra honore affice-
retis? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς ἱεροῖς ἀνέθ.) Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum aci-
nacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa,
(forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus
gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur perveni-
re. Sic supra Ἐν ἑνν. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσ-
κυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur,
etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τίτρωσκόμενος) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ
νεανίσκος, ut interpres exposuit. GUYET. Non adeo desidera-
tur υἱός, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus &
consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φανερό-
μενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere,
ὁ φανερόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat re-
petitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπανόδω infervit, propter in-

fertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 328, l. 8. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτος) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. *H) Delendum istud ἢ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἢ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Δίδος, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea edit. Aesopi. Sed ἢ μὴν in iurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἢ, ut significet certe quidem, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in Thesauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, gladium adegit. Sed vertendum, caedem accelerabat, ac pro ἐπῆγε ἐπειγῆς legendum. GUYET.

